

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

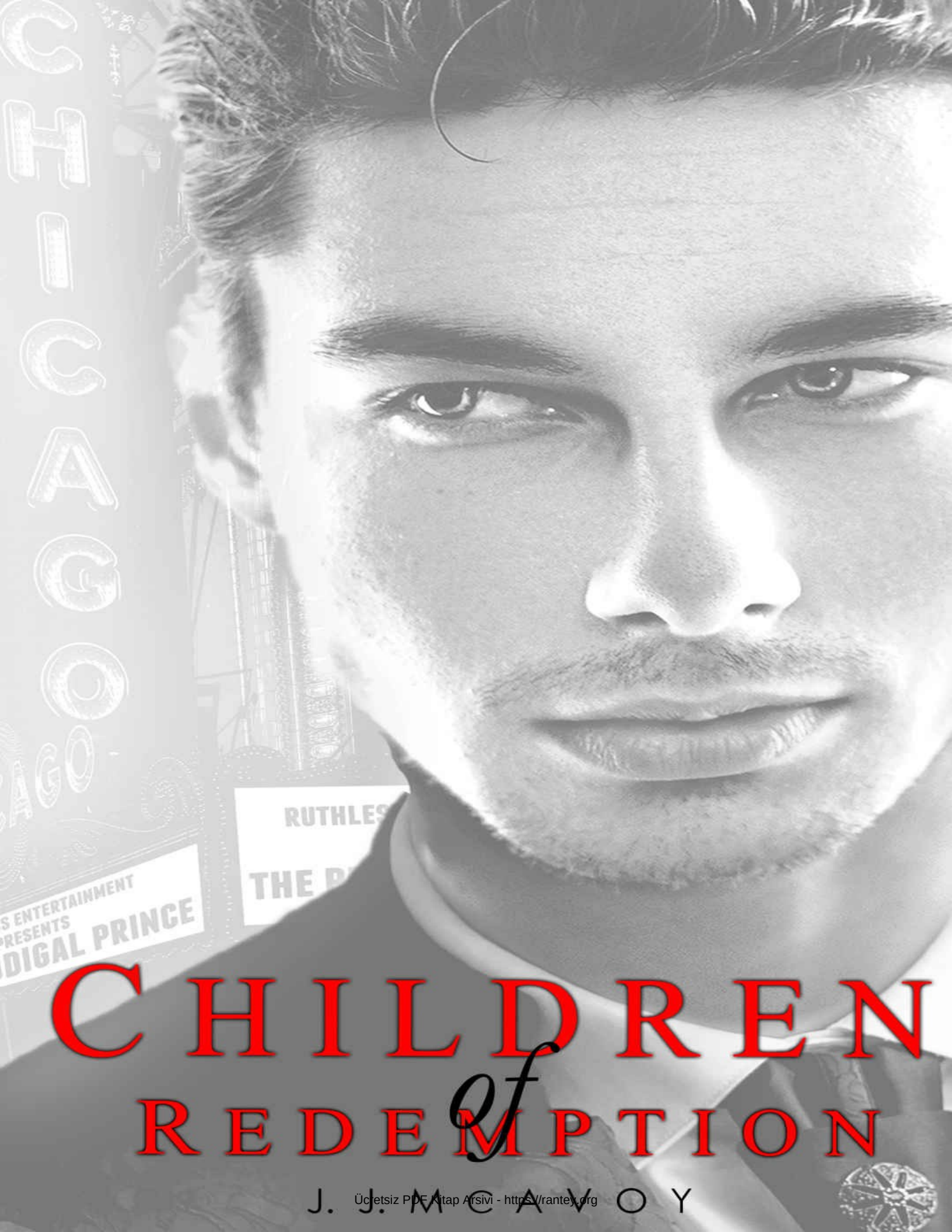
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHICAGO
S ENTERTAINMENT
PRESENTS
DIGAL PRINCE

RUTHLESS
THE PRINCE

CHILDREN *of* REDEMPTION

J. J. M C A V O Y

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

Telif Hakkı

VICE

AMBITION

KEFARET ÖNSÖZÜ

WYATT

WYATT - ON ALTI

YAŞINDA WYATT -

ŞİMDİ

BİR

WYATT

HELEN

WYATT

İKİ

WYATT - DOKUZ

YAŞINDA WYATT -

ŞİMDİ

ÜÇ

WYATT

NEAL

DECLAN

FOUR

HELEN

CORA - YAŞ 38

İKİ GÜN SONRA

HELEN - ŞİMDİ

BES

WYATT

AL

TI DARCY

SEDRIC

DECLAN

YEDİ

WYATT

SEKİZ

WYATT
SEDRIC
DOKUZ
WYATT - ON BEŞ
YAŞINDA WYATT -
ŞİMDİ
ON
HELEN
WYATT
ON BİR
HELEN
WYATT - ON BİR
YAŞINDA WYATT -
ŞİMDİ
ON İKİ
HELEN
WYATT
WYATT - ON ALTI
YAŞINDA WYATT -
ŞİMDİ
ON ÜÇ
EVELYN
FOURTEEN
HELEN
HELEN
WYATT
ON BEŞ
HELEN
HELEN
WYATT
WYATT
ON ALTI
WYATT
HELEN
WYATT
YEDİ
HELEN
WYATT
SEKİZ
WYATT

HELEN
NINETEEN
ETHAN - YEDİ
YAŞINDA ETHAN
ETHAN - ON YEDİ YAŞINDA
ETHAN - ON SEKİZ YAŞINDA

YİRMİ
EVELYN
EVELYN - ELLİ SEKİZ
YAŞINDA EVELYN - ŞİMDİ

YİRMİ BİR
HELEN
DARCY
HELEN HELEN - ŞİMDİ- 21
YAŞINDA
ETHAN

YİRMİ İKİ
ETHAN
HELEN
CORALINE
WYATT

EPILOG
WYATT

JJ McAvoy Daha Fazlasını
Keşfedin Yazarından Yazar
Hakkında

OceanofPDF.com

REDEMPTION'ın Çocukları
J. J. McAvoy

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

Telif Hakkı

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır. Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Children of Redemption
Copyright© 2018 by JJ McAvoy
Ebook ISBN: 9781641970129

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

NYLA Yayıncılık
350 7th Avenue, Suite 2003, NY 10001, New York.
[http://www.nyliterary .com](http://www.nyliterary.com)

OceanofPDF.com

VICE

isim \ 'vīs \

a: ahlaki ahlaksızlık veya yozlaşma; AHLAKSIZLIK

b: fiziksel bir kusur, şekil bozukluğu veya leke

c: evcil bir hayvanın sağlığına veya yararlılığına zarar veren anormal bir davranış biçimi

OceanofPDF.com

AMBITION

*isim \ am'biSH(ə)n *

a: rütbe, şöret veya güç için ateşli bir arzu

b: belirli bir amaca ulaşma arzusu

c: genellikle kararlılık ve sıkı çalışma gerektiren bir şeyi yapmak veya başarmak için güçlü bir istek

OceanofPDF.com

KURTARMA

*isim \ ri-'demp-shən *

a: telafi etme eylemi

b: değerli bir şey karşılığında takas

c: günahtan kurtarma eylemi

OceanofPDF.com

PROLOGUE

"Ben yaratıcımın beni yarattığı gibiyim..."

~ *Minnie Smith*

OceanofPDF.com

WYATT

Tam olarak ne zaman olduğunu biliyordum.

İçimdeki canavar uyandığında.

Kardeşlerimden farklıydım. Bunu hep biliyordum. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama onlardan farklı olduğumu biliyordum. Kabul etseler de etmeseler de Ethan ve Dona ailemizdeki gerçek ikizlerdi. Evet, Dona ve ben yakındık. Aslında, onun bana ihtiyacı olduğunu hissettiğim ya da benim ona ihtiyacım olduğunu hissettiğim zamanlar oluyordu - buna ikiz telepatisi deniyor. Ama günün sonunda, ona ne kadar yakın olursam olayım, zihnimde Dona benim kız kardeşimdi, ama Ethan'ın ikiziydi... benim değil. Bunu ona asla söylemememin nedeni, farklı olduğumu bilmemle aynı nedendi.

Ethan ve Dona, Machiavelli'nin çocukları, manipülasyon ustaları, kurnaz düşünce ve eylem şampiyonlarıydı. Nasıl manipüle edileceğini bilsem ve zaman zaman kurnazlık yapsam da... bundan nefret ederdim. İnsanları kandırmayı, onların tuzaklarına düşmelerini izlemeyi severlerdi. Eski Yunan tanrıları gibi, insanların trajik sonlarını izlemekten zevk alırlardı. Onlar fırtınanın gözüydü; ben ise bir kaos canavarıydım. Ağabeyime yaptığı gibi, babam da çocukken okumam için bana *Prens'i* verdi. Ona duyduğum saygıdan dolayı okudum ama bitirdiğimde *Savaş Sanatı*, *Gücün 48 Yasası*, *Suç ve Ceza* ile birlikte pencereden dışarı attım. Penceremden gökyüzüne fırlatılan ve bir daha odama girmemek üzere yeryüzüne düşen kitapların listesi küçük bir kütüphaneyi doldurmaya yeterdi.

Neden?

Çok fazla kelime var.

Ve bunu Neandertal "*okumayı sevmiyorum*" anlamında değil, "*neden iktidar üzerine bu kadar çok lanet kitap var?*" anlamında söyledim. Neden mi? Benim için her zaman basit olmuştur. İnsanlar yapmak istedikleri her şeyi yapmak istiyorlar, ancak misillemeden korktukları için yapamıyorlar, bu yüzden tam da bunu yapmalarına izin veren bir pozisyon arıyorlar... başkalarını becermelerine ve karşılığında asla becerilmemelerine izin veren bir pozisyon. Ethan ve Dona'nın komplo ve entrikalar çevirmesinin nedeni buydu... Öte yandan ben bundan hoşlanmadım, dünyayı böyle görmedim.

Evet, itiraf etsin ya da etmesin herkes gibi ben de gücü seviyordum.

Ve evet, sadece istediğim her şeyi yapmak istemiyordum, aynı zamanda her zaman istediğimi yapıyordum çünkü diğer insanların aksine misillemeden korkmuyordum; bunu memnuniyetle karşılıyordum.

Küçükken ailem, kardeşlerim ve hatta ben bile içimde bir yumuşaklık olduğunu düşünürdük... Ethan ve Dona gibi güce ya da manipülasyona bağlanmamamın nedeni nazik ya da merhametli olmamdı. Ailemde bu, kuyruklu doğmaya benzerdi. Bu yüzden çok çalıştım, kendimi zorladım, hepsi de ağabeyim ve ablam kadar acımasız olduğumu kanıtlamak içindi... Ta ki bir gün nazik olmadığımı fark edene kadar. Merhametli değildim.

Çok sıkılmıştım.

Karşılık veremeyecek insanlarla neden savaşalım?

Aynı şeyi bana asla yapamayacak insanları neden manipüle edeyim?

Bu düşünceler on altı yaşımdayken aklıma geldi çünkü ilk kez gerçek bir rakiple dövüşmüştüm... benim gibi gerçek bir kaos canavarıyla.

Babam.

WYATT - ON ALTI YAŞINDA

Yumruğu burnuma öyle sert çarptı ki, kan kırık bir musluk gibi aktı ve ben tökezleyip onu durdurmak için uzandığımda ayağı göğsüme çarptı. Yerde yatıyordum ve o üzerimde durmuş beni tekmeliyordu... bir yandan da bana bağırıyordu.

"Daha ne kadar küçük bir sürük gibi davranacaksın?!"

Sesinde hiç böyle bir öfke duymamıştım ve o anda bunu hissettim. Kaburgamdaki çizmesinden daha güçlüydü. Sırtımdan aşağı ürpertiler gönderdi... Korkuydu. Birinin ona seslendiğini duydum ve durdu ama eğilip beni saçlarımdan tutmadan ve kanlı yüzümü görebilmek için başımı kaldırmadan önce değil.

"Zayıflığın bir gün kardeşlerinin ölümüne neden olacak. Annen hayatta olsaydı senden utanırdı." Yeşil gözlerini bana dikmiş, hayal kırıklığı ve öfkeyle bakıyordu.

Yüzümdeki kanın tadına bakarak ona gülümsedim ve "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?" dedim.

Cevap veremedi kanı yüzüne tükürdüm. Elinden kurtuldum, üzerine atıldım, onu yere serdim, altına aldım, tekrar tekrar yumrukladım. Kollarını kaldırdı ama beni engelleyemedi, bu yüzden aldı. Ve o aldıkça ben daha da sert bir şekilde ona saldırmaya çalıştım, ta ki aniden kolların beni sardığını, beni ondan çekip iplere fırlattığını hissedene kadar.

"Wyatt!"

Gözlerimi kırptırdığımda Ethan'ın karşımda durduğunu ve gözlerini dikmiş bana baktığını gördüm. Bacaklarım biraz titredi ama daha dik durmayı başardım. Onu görmezden gelerek etrafına, şimdi sırtı bize dönük bir şekilde duran ve kollarındaki bandı düzelten babama baktım.

"Annem benden utanır mıydı? Peki ya sen? O öldüğünden beri etrafta tekmelenmiş bir köpek gibi dolaşıyorsun-"

"Wyatt, yeter!" Ben gülerken Ethan bana bağırdı.

"Ethan," dedi babam, daha dik durarak ve kollarını açarak bize doğru döndü. "Eğer bir daha kardeşinle benim sözümü kesersen, seni ringin dışına atmadan önce kollarını ve bacaklarını kırarım. Anlaşıldı mı?"

Ethan'ın yüzündeki şaşkın ifade, babamınki daha sakın ve ölümcül bir hal alırken onun yeşil gözlerinin nasıl büyüdüğü beni çok mutlu etti. Yüzümdeki sırtışı engel olamadım.

"Hâlâ sözümü kesiyor, ihtiyar. Neden şimdi bir bacağını ve kolunu kırmıyorsun?" Babamın yumruğunu havaya kaldırdığını görene kadar yerimde zıpladığımı fark etmeden sordum.

"Sen kendin için endişelen."

"Endişelenecek bir şey yok," diye cevap verdim.

Saklamaya çalıştı, soğuk davranmaya çalıştı ama ben gördüm, yüzündeki küçük sırtışı. Ethan'ın ringde olup olmaması umurumda değildi. Ona saldırdım... onu öldürmeye hazırdım... ve o da bana saldırdı, aynı lanet şeyi yapmaya hazırdı.

Artık çocuk değildim.

Artık onun oğlu bile değildim.

Ben sadece onun ringindeki bir orospu çocuğuydum.

Güneş batana kadar dövüştük. Birbirimizin yumruklarında kan, ter ve tükürük; ben vurdukça o daha da güçleniyor, daha çok yumrukla karşılık veriyor gibiydi. Kafamı tutup koluna kilitledi, sıktı, nefesimi kesti...

"Demek canavarın burada yaşıyor, ha?" diye kulağıma doğru güldü, ben ona dirsek atmaya çalışırken. Ama o bana daha sıkı sarıldı.

"Seni öldüreceğim!" Acı içinde ona dudak büktüm.

"Deneyebilirsin... ama sıraya girmen gerek evlat. Önündekileri öldürmeyi bitirdiğimde tekrar deneyebiliriz!" diye cevap verdi, görüşüm bulanıklaşmaya başlarken. Bacaklarım uyuştı ve aniden sırtüstü yatıp nefes nefese kaldım. Yanıma çömeldi ve gözlerimden gelen ışığı engelledi. Bana doğru konuşurken onun iki katını görüyordum. "Oğlum olduğun için seni öldürmeyeceğimi sanıyorsun... Yanılıyorsun."

"Kural 1..." Nefes nefese kalarak söylemeyi başardım.

"Aile için öldürürsün. Aile için ölürsün çünkü başka kimseye güvenemezsin," diye tekrarladı bana. "Ne olmuş ona?"

"Biz ailemizi öldürmeyiz... Blöf yapıyorsun..."

Sanki gülecekmiş gibi ofladı. "Kuralların hiçbiri aileyi öldüremeyeceğinizi söylemiyor. Kural 15 bunu açıkça belirtiyor-"

"Eğer ihanet edersen-"

"Zayıf olmak ihanettir," diye tersledi beni. "Aptal olmak ihanettir. Eğer iş kardeşlerine karşı seni seçmeye gelirse... benim işim... seni seçmeyeceğim." Daha dik bir şekilde ayağa kalktı ve ringin kenarına doğru yürüdü. Pietro onun çıkması için ipleri kaldırdı.

"Sen annemi mi seçerdin?" Güldüm ve elimi karnımın üzerine koyarak yavaşça minderden doğruldum. Kapıdan birkaç adım ötede duraklamasını izledim. "Ben saçmalık diyorum. Ya ailenin iyiliği için beni öldürmen saçmalık... ya da annemi bu kadar çok sevmen saçmalık."

"Bir gün Wyatt... öğreneceksin... kaos uğruna kaos sadece kırıklıktır."

Ne? "Bunu hangi ölü filozoftan çaldın?"

Bundan daha fazlasını söylemeye zahmet etmedi. Keşke yüzünü görebilseydim. Sadece yürümeye devam etti, asansöre bindi ve ringin etrafında sadece Ethan ve beni bıraktı.

"Sen lanet olası bir aptalsın." Ethan ringe adım atarken söyledi. Yerden kalkmaya çalıştım. Her yerim acıyordu, en çok da bacaklarım. Tökezleyerek ilerledim, Ethan beni yakaladı ve kolumu omzunun üzerinden kaldırdı.

Ondan uzaklaşacak gücüm kalmamış olsa da "İyiyim," dedim.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye mırıldandı tekrar ve beni ringin köşesine oturtmak için harekete geçti.

"Seni ilk kez duydum!" Dişlerimi sıkarak yan tarafımı tuttum ve acıyla savaşımaya çalıştım.

Ethan bir kez daha, "Tanıdığım en büyük salak," dedi ve bana bir su şişesi uzattı.

"Sanırım arızalı olabilirsin... Babama geri dön de seni iyi bir asker gibi kışını öpmen için yeniden programlasın," diye çıkıştım ve şişeyi elinden kapıp içtim.

Tıpkı babam gibi o da tepki vermedi, sadece başını salladı. "Ona karşı gelmenin ne yararı var? Annemden bahsederek onu kışkırtmanın?"

Bir ukalaya göre bazen çok aptal olabiliyordun.

"Neden onu kışkırtmıyorsun? Neden geri itmiyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Yanılıyor olsaydı yapardım! Anlamıyor musun?"

"Hayır, görmüyorum! Bana söylendi. Şöyle ya da böyle. Şimdi görmek istiyorum... Sözünü tutup tutmayacağını görmek istiyorum... Beni gerçekten öldürüp öldürmeyeceğini." Suyun geri kalanını yüzüme sıçratmadan önce Ethan'a sııttım.

"Wyatt," dedi uyarı sesiyle... hani şu lanet muhafızlara karşı kullandığı ses.

Ayağa kalktım... Onsuz... Ellerimi omuzlarına koydum. "Ağabey... Kurallar içinde çalışmak hiç eğlenceli değil. Babam haklı olabilir... ya da belki... sadece belki o bile ne yapacağını bilmiyordur."

"Yani planın ne? O seni öldürene kadar kaos yaratmak mı?" "Bahse girmek ister misin?" O kadar geniş sııttım ki yanaklarım acıdı.

Ethan beni omzundan silkeleyip yanımdan uzaklaştı ama "Ölüler para ödemez" demeden önce.

"Kahretsin, çok sinir bozucusun." Ama bunu mahvetmeyecektim. Eğer babam beni öldüremediyse... bu kimsenin öldüremeyeceği anlamına geliyordu... bu eğlenceli olacaktı.

Oyunlar başlasın.

WYATT - ŞİMDİ

Oyunlar başlasın. Ben böyle düşünmüştüm. Tüm bir oyun olarak görüyordum. Ve tüm oyuncular gibi ben de sadece en iyilerle dövüşmek istiyordum. Bir meydan okuma istedim; tehlikenin kıyısında durmak istedim. Ben bir çocuktum...

Babamın ne gördüğünü, kardeşimin ne gördüğünü. Gerçekten istediğim şey ölümle savaşıyordu. Öfkeliydim. Babamın dediği gibi, kırılmıştım. Ve beni kıran şeyle, ölümle savaşmak istiyordum. Annemin ölümüyle. Aklımda, buna yeterince yakın görünen tek şey babamdı. Belki de bu yüzden, o günden üç ay bile geçmeden, ölüm bana babamdan bile daha büyük olduğunu göstermek için geldi... ne istediğim ve ne hissettiğim umurunda değildi. İsteddiği zaman istediğini alıyordu. Annemin ölümü beni kırdı; babamın ölümü beni korkuttu. Onun ölümü zayıf olduğumu kanıtladı. Ben kazanamazdım. Asla kazanamazdım.... bu şekilde değil. Doktor olmamın gerçek nedeni buydu. Diğer insanlar umurumda değildi. Bu diğer insanlarla ilgili değildi. Bu benimle ve ölümle ilgiliydi, zaferi onun elinden çalmamla. Dürüst olmak gerekirse, aradaki insanları görmedim bile.

"Efendim... Efendim?"

Omzumun üzerinden dolap kapımın önünde duran Greyson'a baktım. "Bağışlayın efendim, kapıyı birkaç kez çaldım ama cevap alamadım," diye tekrarladı.

Birkaç saniye bakakaldım, bana nasıl efendim dediğine hâlâ şaşıyordum. Alay etmeden ya da kızmadan, ama saygıyla.

" yok. Ne oldu?" Bileğimdeki düğmeyi sıkarken sordum.

Bir dosyayı kaldırdı, içinde çok fazla kâğıt olan eski tip sarı bir klasördü. "Patronun imzalaması gereken evraklar var ama..."

"Ama?" Takım elbisemin ceketini askıdan alıp giydim ve omuzlarını ayarladım. Sanki aklımdan geçenleri okumam gerekiyormuş gibi bana baktı. Yine de sadece bir aptal onun ne düşündüğünü bilemezdi. Patronunu, yani kardeşimi görmeye nasıl gideceğini ve sanki adam karısının öldürülmesine daha yeni tanık olmamış gibi iş hakkında nasıl konuşacağını düşünüyordu... Daha bir tam gün bile olmamıştı. Böyle düşünmesi gayet mantıklıydı. Her mantıklı insanın düşüneceği şey buydu. Ancak ailem herkes gibi düşünmemeyi alışkanlık haline getirmişti. Babamın dediği gibi, koyunları yönetmek için koyunların arasında olamazsınız. Annem de babamı haksız çıkarmaktan zevk aldığı için, koyunlar senin kurt olduğunu fark etmediği sürece tabii ki olabilirsin derdi.

Yüce Tanrım, şu anda zihinsel olarak ailemden alıntı yapıyorum.

"Efendim...?"

"Ugh... Bu iş çok çabuk can sıkıcı bir hal alacak," diye homurdanarak ona doğru yürüdüm ve gözlerinin içine bakarak dosyayı aldım.

"Greyson, kardeşimi ne zamandır tanıyorsun?"

"Neredeyse on iki yıldır..."

"Peki neden benim önümde bakire gibi davranıyorsun?" Dosyayı alarak kafasının yan tarafına bir şaplak attım. "Ethan'ın kendini tanrı sanmasına şaşmamalı. Sizi kandırmak bu kadar kolayken ben de öyle düşünürdüm."

Kaşları bir araya geldi ve kafasının içinde *hata, hata hesaplanamaz* diye koşuşturan küçük adamlar olduğundan emindim. "Anevrizma geçirmeden önce düşünmene yardım edeyim.... Kardeşime ne diyorlar?"

Sessizlik. Bir cevap vermedi.

Elimi yavaşça salladım, zihnini harekete geçirmesini umuyordum. "Ama ikimiz de onun gerçekte kim olduğunu biliyoruz yarım yıldır bile tanımadığı bir kadının onun son yirmi sekiz yıldır olduğu kişiyi değiştireceğini mi düşünüyorsun? Flanagan kardeşlerle akraba bir kadınla evlenmesinin, Boston'a gidip kendisine ait olanı geri almak, tüm aileyi yok etmek için ona mükemmel bir fırsat vermesinin ve iki hafta bile geçmeden kadının gözlerinin önünde öldürülmesinin... tüm dünyanın göreceği şekilde yas tutmasının sadece bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" Güldüm, başımı salladım. "Adam üç saat bile geçmeden onu yaktırdı... Cenaze falan yok... Dona aceleyle eve dönüyor... Hepiniz onu görüyorsunuz ve 'Aslan yaralarını yalıyor olmalı' diye düşünüyorsunuz... avuçlarındaki kanı yaladığını fark etmiyorsunuz. Flanaganlara ulaşmak için Ivy'yi kullandı... Düşmanlarına ulaşmak için Ivy'yi öldürmeyeceğini sana düşündüren ne Greyson?" Kafasında yavaşça dönen dişlileri gördüm ve devam ettim, "Çok nazık olduğum için ve Ethan seni benim için çalıştırdığı için sana bu küçük tavsiyeyi vereceğim. Bir gün hayatını kurtarabilir... Kardeşimin normal olduğunu düşünmeyi bırak. Onu gördüğünde kork. Ama görmediğin zaman da utan."

"Bölüyor muyum?"

Arkama bakmaya bile zahmet etmedim. Kim olduğunu biliyordum. Sırtarak kolumu Greyson'ın omzuna doladım. İmkânsızdı ama vücut ısısının düştüğünü hissettiğime yemin edebilirdim, bu da ikimizi de arkamızı dönmeye zorladı.

"Bu Chicago'nun büyük Helen'i değil mi?"

Ona böyle seslendiğimde her zaman yaptığı gibi kollarını kavuşturarak bana ters ters baktı.

"Çok şirin görünmüyor mu Greyson? Kızgın minyatür bir köpek yavrusu gibi!"

Hiçbir şey söylemedi. "Greyson?"

"Ha? Özür dilerim. Ne diyordun?" diye cevap verdi, aniden dikkatini tekrar vermişti.

Sırıtarak başımı salladım ve "Boş ver, devam et. Bunları size hemen getireceğim."

Başını salladı ve ben de onun gidişini izledim, yüzü içeri girdiğinden daha ağırbaşlı ve solgundu. Ancak kapılar kapandığında ağızımdaki sırıtış düştü ve nihayet derin bir nefes alabildim, titrememek için yumruğumu sıktım.

"Ona söylediğin her şey yalandı," diye elleriyle bana işaret etti, konuşma riskini almak bile istemiyordu. Kahverengi gözlerine baktım; onlar da en az benimkiler kadar yorgundu.

"Aldın mı?" Onu görmezden gelerek ve yatağımın başucundan tıbbi çantamı alarak cevap verdim. İçinde, elimi ona uzatmadan önce şırıngayı iki kez kontrol ettim. Sorusuna ya da daha doğrusu ifadesine cevap vermekten kaçınmak için retorik bir soruydu... Anlayacağını biliyordum ve yeterince eminim, ilaçları bana uzattı. Şişeleri ondan almak için uzandım ama elini yumruk yapıp bana yaklaştı ve sert bir şekilde fısıldadı.

"Onu uyuttuğunu, karısını ona söylemeden yaktığını ve ayrıca onu öldürdüğüne dair bir dedikodu başlattığını öğrendiğinde ne yapacağını sanıyorsun? Wyatt, sen deli misin?!"

"O ilacın soğuk tutulması gerekiyor. Böyle sıkıldığında daha hızlı ısınır," diye sessizce ona karşılık verdim, bir kez daha elimi uzatıp bekledim. Burun delikleri alevlendi ve çenesini sıkarak şişeleri uzattı.

"Teşekkür , bu yeterli olacaktır..."

"Wyatt!"

"Hadi oradan Helen!" Tekrar fısıldamadan önce ona bağırdım. "Evet, sinirlenecek! Evet, beni öldürmeye hazır olacak! Evet, söylediğin her şeye! Evet, haklıydın! ... Mutlu musun lan sen? Şu ahlaki kınamayı keser misin artık?"

"Ahlaki kınama mı?" Dudaklarından acı bir kahkaha dökülmeden önce ofladı. Başını sallayarak benden bir adım geri çekildi. "Ben de kuzenimi diğer kuzenim tarafından öldürülmekten ve onun kederinden kurtardığımı sanıyordum. Üzgünüm, aptal olan benim. Ne istersen yap... Takım elbiselerini tekrar bulduğun için teşekkür ederim. Artık büyük bir gösteri yapmadan sizi yere atabiliriz."

Gitmek için döndü ama onu durdurmak için bileğinden tuttum. "Beni öldürse de öldürmese de cenazemde küçük bir gösteriyi hak ediyorum, sence de öyle değil mi... Bu ailede yirmi altı yaşına kadar yaşamak kolay değil."

Bana döndü, yüzündeki öfke ifadesi çok komikti ama gülmek için kendimde güç bulamadım. O anda bir şey yapacak gücü kendimde zor buluyordum.

"Peki, kilise korosundaki çocuklara senin için *Dies irae*'yi söyleteceğim."

Ben tekmelenmiş bir köpek gibi surat asarken dudaklarında küçük bir sırıtma belirdi. "Hangisinin daha acımasız olduğundan emin değilim, şarkı seçimi mi yoksa herhangi bir insanı kilisemizin korosuna tabi tutmak mı?"

"Bunu eski koro çocuğu söylüyor."

Ve bir anda beyaz bayrak sallamaya başladım. "Özür dilerim Helen, şimdi lütfen belden aşağı vurmayı keser misin?"

Kıkırdadı ve şırıngaları doldurmak için bileğini bıraktığımda ikimiz de sessizliğe gömüldük.

"Babam aradı. Geri dönmeyi düşünüyormuş..."

"Ona emekliliğin tanımının ne olduğunu söyledin mi?" İşaret parmağımla şırıngaları bantlayarak sordum.

"Wyatt..."

Ona döndüğümde dondu kaldı, şu anda ne kadar ciddi olduğumu herkesten daha iyi biliyordu. "Ona geri gelmemesini söyle. Ethan geri gelmelerini söyleyene kadar herkese geri gelmemelerini söyle. Herkes bu şekilde yardımcı olur. Ethan, Ivy'ye yaptığım şey yüzünden benden sonsuza dek nefret edebilir. Veda etmesine izin vermedim... Cenazesi olmayacak... Şimdi ona olan aşkını çamura buluyorum. Yaptığımda bunların hepsini biliyordum ve yine yapardım. Ve Ethan beni durdurmayacaktı, söylentileri de asla yalanlamayacaktı. Neden mi? Çünkü onun duyguları aile ismimizin, anne babamızın, büyükbabamızın ve ondan önce babasının inşa ettiği her şeyin yanında hiçbir şey ifade etmiyor. Annemizin fedakarlıklarının yanında hiçbir şey ifade etmiyor. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, dışarıdaki insanlar zayıf olduğumuzu düşündükleri an... yaralı olduğumuzu düşündükleri an... tüm silahların ve bıçakların ortaya çıktığı andır. Kardeşimi tanıyorum Helen. Onu önemsedğini biliyorum. Onu uyuşturmak istemedim. Ama insanların onu böyle görmesine izin veremezdim. Bu ailenin reisi olmak için her şeyini verdi. Ben onu koruyorum. Yas tutmasına izin vermenin ve yine de inşa ettiği şeyi yok etmemenin bildiğim tek yolu bu."

Gözleri yaşlarla dolmuştu ve ağlamamak için kendini zor tutarak, "Peki o yas tutarken biz ne yapacağız?" diye sordu.

"Acımasız ol."

Ona başka bir şey söylemeden eşyalarımı aldım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

OceanofPDF.com

BİR

"Evlat, şeytanın kapısını kafanı duvara
çarpar."

~ *Sherrilyn Kenyon*

OceanofPDF.com

WYATT

Neden hareket etmiyordum?

korkuyordum? Bu

korku muydu?

Bilmiyordum. Neden kapısının önünde dikildiğimi de bilmiyordum. Ama yaptığım şey buydu... ayakta durmak. Önümdeki ahşap kapıya bakarken elimdeki çantayı daha sıkı kavıyordum. Zihnim boştu, duygularım... hissedemiyordum. Sanki oraya yerleştirilmiş oyuncak bir asker gibi duruyordum.

Bu delilik.

İç çekerek kapıyı çalmak için hamle yaptım ama durdum... cevap veremeyeceğini hatırladım. Kapının kolunu tuttum, sağa çevirdim ve içeri girdim, onun hâlâ devasa odanın ortasındaki yatağında olmasını bekliyordum.

Ama orada değildi.

"Ethan?" Ona seslendim. Cevap vermedi. Duygularım aniden geri döndü; hissedebildiğim tek şey panikti. "ETHAN!"

Çantamı bırakıp aceleyle banyoyu kontrol ettim.

Orada değildi.

Sonra da dolabı.

Orada değildi.

Sonunda telefona uzanıp onun cep telefonunu aramadan önce her yeri, hatta balkonun üstünü bile kontrol ettim. Telefonun çaldığını duydum, ama benim tarafımdan değil... aptalca kontrol etmeyi unuttuğum tek yerden.

Ivy'nin dolabı.

Telefon hala kulağımdayken hareket ettim, tıpkı kapıyı açmadan önce telefonla konuşmak için yaptığım gibi durakladım-

BANG!

O kadar hızlı oldu ki hareket edemedim, zıplayamadım, nefes alamadım. Tek yapabildiğim orada durmaktı.

"Bir santimle ıskaladım." Sesi ağırdı. Boston'da birkaç doktorun yalnız ölen erkeklerin son sözleri için kullandığı bir terim vardı... Ağır sesler. Acıdan ağır. Pişmanlıkla ağır. Öfkeyle ağır... çok ağır

Ölmekte olan kişi konuşmaya çalıştığında, sesleri duygularının ağırlığını taşıyamıyor ve sadece uyuşmuş, soğuk fisiltılar olarak çıkıyordu.

Ivy'nin dolabının ucunda oturan kardeşime bakmadan önce sağ tarafıma baktım ve kapının kalın çerçevesine saplanmış olan gerçek kurşunu gördüm. Hâlâ asılmamış alışveriş torbaları vardı. Her şey yepyeni, el değmemiş, hiç kullanılmamıştı... asla kullanılmayacaktı.

"İşin garibi, bunların hepsini giyemeyeceğini söyledi," dedi acı acı, gözlerimi takip ederek bir şişe konyağı dudaklarına götürüp içmeden önce. Diğer elinde silahı vardı. Likör dökülürken ağzının kenarını sildi ve silahı daha sıkı kavradı.

"İçmemelisin-" BANG!

Ayağımın hemen önünden yere ateş ederek ilerlememi engelledi.

"Seni öldürmemem için bana iyi bir sebep ver,"

dedi. "Ben senin kardeşinim-"

BANG!

"Siktir!" Tısladım ve silah yanığı yüzünden kıpkırmızı kulağımın ucunu tutmak için uzandım. Derin bir nefes alarak, o bir yudum alırken ona döndüm. "Sanırım bu artık iyi bir sebep değil?"

Cevap vermek için şişesini yere bıraktı ve silahını tekrar doğrulttu. "ETHAN! -"

BANG!

Hareket edemiyordum, bana vurduğu için değil, nereye nişan aldığını ve bariz zihinsel kırılmasından dolayı ıskalayıp ıskalamayacağını bilmediğim için. Bu yüzden yine orada öylece durdum ve henüz kendini kaybetmemiş olmasını umdum.

"On bir yıl," dedi silahının şarjörünü çıkararak. "Bu aileyi korumak için *tek başıma* kaldığım süre bu kadar. Bunu kabul ettim. İlk doğan bendim. Yapmam gereken buydu. Bunu yapmak için doğmuşum." Elini cebine attı ve yavaşça şarjöre doldurduğu mermileri çıkardı. "Yirmi altı yıldır, işte bu kadar zamandır seni izliyorum. Doğduğun günden öldüğü güne kadar babam bana 'Wyatt'a göz kulak ol' dedi 'Wyatt'ı koru. Wyatt'a öğret. 'Wyatt'ı affet.' Wyatt. Wyatt. Wyatt. Çok can sıkıcı ve tuhaftı. Bana hiç 'Donatella'ya dikkat et' ya da 'kardeşlerine dikkat et' demedi. Hep kendine dikkat et Wyatt derdi. Şimdi anlıyorum ki bunun nedeni babamın en azından Donatella'nın tamamen *işe yaramaz* biri olmayacağını bilmesiymiş!"

"Ethan-"

BANG!

Bu kez ateş ettiğinde Ivy'nin ayakkabıllarının içine doğru fırladım ve doğrudan göğsüme nişan aldığını fark ettim.

"Dona'nın tüm kusurlarına rağmen, yapması gerekeni bir kez bile şüphe etmedim," dedi ve konuşurken silahını yana çevirip baktı. "Toby'yi öldürmek mi? Sadık kal. Kendi hırsı ne olursa olsun... Yapacağını biliyordum çünkü o benim olduğum şey... bir Callahan, gururla, cesaretle, tutkuyla bir Callahan. Callahanlar olarak, o ve ben bu aile için iyi olanı yaptık. Bunu kendi kişisel acılarımızı ya da fedakarlıklarımızı göz ardı etmeden defalarca yaptık. Bu aile için kendimizi yok ettik. Ama sen..." Kısa bir an için onda daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm... nefret, bana karşı nefret. Kavrayışı sıkılaştı ve o silahı bana doğrultursa ıskalamayacağından emindim; kaçamayacaktım. Ancak gözlerini kırıştırdı, yeşil gözleri yine uyuşmuştu. "Sen her zaman bencilsin.... etrafındakileri bir kez bile düşünmedin. Her zaman kendini düşündün. Şimdi senin yüzünden buradayız."

"Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum-"

"Ama bu senin hatan değil?" Kaşlarını kaldırarak bana sordu. "Boston'daki kız arkadaşın, onu ben öldürttüm" derken dudaklarında şeytani bir sırıtma belirdi.

Biliyordum.

"Biliyordun." Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi cevap verdi. Bu bir soru değildi. Bir ifadeydi. "Onu öldürttüğümü biliyordun ve eminim nedenini de biliyordun."

Courtney, adı buydu ve tanıdığım en ukala doktordu. Callahan ailesi hakkında dedikoduları onun yaydığını biliyordum.

"Onlar zararsız söylentilerdi," diye fısıldadım. Sadece aile tatillerine gittiğini ve bizimle birlikte ailenin bir parçası olduğunu iddia ediyordu.

"Bize bağlandığında her şey zararlı hale geliyor," diye yanıtladı. "O senin kolundaydı, bu aile hakkında atıp tutuyordu, olmadığımız yerlerde olduğumuzu iddia ediyordu, insanların kaşlarını kaldırmasına neden olacak şeylere para harcıyordu ve sen hiçbir şey yapmadın. Neden?"

"I..."

"Umurunda bile değildi. İşe yaramaz herkes gibi davranarak onu becermekten zevk aldın. İronik olarak, onlar bizim gibi olmak istiyorlar, tüm o işe yaramaz insanlar. Kendini öldürtebileceğini de biliyordun. Ama sen umursamadın. Kendinden başka hiç kimseyi umursamıyorsun-"

"Kız arkadaşımı öldürmediğim için özür mü dilemem gerekiyor?" Bu lanet dersle işim çoktan bittiği için tersledim. "Birinin seni suçlamasını mı istiyorsun?"

.."

Şişe yüzüme doğru uçtu ve beni hızla eğilmeye zorladı.

"Seni suçlayacağım!" O da bağırdı. "Yirmi altı yılımı senin arkamı kollayarak geçirdim! Senin pisliklerini temizleyerek! Sen kendi işini yapamadığın için ben de kendi işimi yapamadım. Senin için harcadığım her an, başka bir şeyden çalınan bir andı. Gafil avlanabileceğim bir andı. Ve öyle de oldu! Geri döndün ama Dona'ya o kadar kırgındın ve lanet olası hizmetçilerle meşguldün ki yine de arkamı kollayamadın. Her şey cehenneme dönene kadar asla arkamı kollamadın. Seni eve geri getirmek için vurulmama izin verdim. Karım... Seni ZATEN OLMAN GEREKEN YERE geri götürmek için çocuğumuzu kaybettik! Ben bir hata yaptım. Senin yüzünden sıçıp batırdım. SEN, WYATT!" Dişlerini sıktı ve silahını daha da sıkı kavradı, gözleri benim önümde dökülmesine asla izin vermeyeceği yaşlarla doldu.

Konuşamıyordum çünkü artık neden onun odasına giremediğimi biliyordum... ne hissettiğimi. Suçluluktan... utançtı. Utanıyordum çünkü içten içe biliyordum. Hemen hemen... çoğunlukla suçlu olduğumu biliyordum.

O haklıydı. Hepimizin kendi rolleri vardı ve ben benimkiyle hiç ilgilenmedim. "Ethan..."

"Karımı yaktınız." Sesi tekrar fısıltıya dönüştü. "Bana ilaç verdin ve karımın bedenini yok ettin... Toby bize ihanet etti ve onun bedenine bile daha saygılı davranıldı. Panikledin ve sadece sorunun ortadan kalkmasını istedin. Bununla uğraşmak istemedin. Tıpkı annemin ölümüyle, babamın ölümüyle ya da hayatınızdaki başka herhangi bir sorunla uğraşmak istemediğiniz gibi. Kaçtınız. Her zaman kaçmaya çalışırsın... bu yüzden benim de senin gibi davranacağımı düşündün. Bununla uğraşmak istemedin ve kendinden başka kimseyi umursamadan onu soğuk bir levhaya koyup küle çevirdin." Acı acı güldü. "Ah... merak etme, bunun için suçu üstleneceğim... Her zaman aile imajı hakkında konuştum. Tabii ki mantıken, insanların her şeyi berbat ettiğine inanmalarındansa bir yalanı yaymanın daha iyi olduğunu düşünürdünüz. Greyson'a anlatmakla iyi iş çıkardın... Yakında herkes olayların senin versiyonunu öğrenecek. Yeterince başını okşadım mı? Şimdi gözümün önünden defolup gider misin Wyatt?"

"Yanında duracağım ve her kimse onu bulacağım-"

"değil," dedi ve bugün söylediği onca şey arasında en şok edici olanı buydu.

"Buna izin vermeyeceksin-"

"Gerçekten ikimizin intikam avına çıkacağımızı mı sandın?" diye sordu, silahı yanına bırakıp yerden kalkarken. Alışveriş torbalarından birine uzandı ve küçük olanı çıkardı. "Bunu neden yapayım ki? Onları öldürmek onu geri getirmeyecek, değil mi?"

Elmas taşlı saati çıkardı ve başka bir kutu almadan önce saat ekranına yerleştirdi.

Hayır. Bu o değildi. "Ethan, bunu kimin yaptığını bilmek istemiyormusun?"

Buna kim cüret etti-"

"Bunu neden bilmek isteyeyim ki?" Ayakkabı kutusundan başını kaldırıp bana doğru yürüdü. "Bu sadece beni daha fazla üzmeye yarar. Ya bir hiç, kışımı tekmelemeye bile layık olmayan biri karımı öldürdü, beni alt etti. Ya da değer verdiğim insanları tehlikeye atacak kadar büyük bir tehdidi gözden kaçırarak kadar kördüm... bu da beni aptal yapar. İki seçenekten de hoşlanmıyorum. Bu yüzden bilmek istemiyorum ve sen de kendini dışarıda gösterebilirsin," dedi ve bej topuklu ayakkabıyı yanımdaki rafa yerleştirdi.

"Onlara bunu ödetmek zorundasın-"

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye hakkın yok. Ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yap. Seni daha önce hiçbir şey durduramadı. Şimdi seni gerçekten öldürmeden önce defol git. Hayatta olmanın tek sebebi kardeşim olman değil. Hayatımın yirmi sekiz yılının yirmi altısını senin için harcadım, senin için fedakârlık yaptım... ve tüm çabalarımın ironik bir şekilde hiçbir şeye değmemesine izin vermeyi reddediyorum. Babama verdiğim sözü tutmamı engelleyen tek neden bu."

Başımı sallayıp geri önce bir an öylece durdum. "Özür dilerim-"

"Babamın özürler hakkında ne dediğini biliyorsun."

Onları kabul edin ve sonra kışlarına geri sokun.

Zihnimin henüz tam olarak kavrayamadığı bir beden dışı deneyim yaşamış gibi odasından çıktım. Karısını kaybeden oydu ve öfkesini görebiliyor ve duyabiliyordum. Ama onun da söylediği gibi bencil olduğum için, benim şu anda hissettiklerimden çok onun ne kadar acı çektiğini kavrayamadım.

"Wyatt?"

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdığımda Helen'in tam karşımda durduğunu gördüm.yüz demetlenmiş birlikte olarak o denendi için Şekil dışarı ne oldu

Ne olduğunu... ne olduğunu.

Elimi kaldırıp ona daha fazla yaklaşmamasını söylediğimde, "Sen alrig-," kelimenin ortasında, adımın ortasında durakladı. Elime baktığında bakışları genişledi. Bakıp kendi elimin titrediğini görene kadar nedenini bilmiyordum.

"Ben iyiyim." Daha ağzını açmadan sözünü kestim. "Yine de şimdi onu görmeye gitmenizi tavsiye etmem. O biraz..."

Sözümü bitirmedim. Bunun yerine, odama geri dönmeden önce ona zoraki bir gülümseme sundum. Her adımda zihnim parçalara ayrılmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Kulaklarım çınladı ve görüşüm bulanıklaştı. Banyoya girdiğimde, yüzüme soğuk su sıçratmak için musluğu olabildiğince hızlı açtım.

Kendi yansıma bakmadan önce bir an orada durdum. Burnumdan su damlıyordu, lavabonun üzerine eğilmiş, kendi kahverengi gözlerime bakıyordum. Baktıkça daha da sinirleniyordum.

"Daha ne kadar küçük bir sürtük gibi davranacaksın?" Kelimeler ağzımdan çıktı ama tek duyabildiğim babamın sesiydi.

Tıpkı on altı yaşındayken yaptığım gibi yumruğumu sıktım ve öne doğru savurdum, cam yumruğumun altında kırıldı. Geri çektiğimde, kırılan parçaları ve ellerimi kan kaplamıştı. Burnumdan nefes alarak, kanla kaplı yumruğumu sıktım, küçük ayna parçalarının derimi kesip oyduğunu hissettim, sonra nefesimi verip boynumu dışarı çıkardım.

Kan hala elimi kaplarken kravatımı indirdim.
Yine aynada gözlerimle buluştum.

Bu kadar yeter. Unut bunu. Odaklan, Wyatt.

Odaklan. Geçmişini değiştiremem.

Geleceği bilemem.

Şu anda yapabileceğim tek şey şu an üzerinde çalışmak.

Şu anda ne istiyorum?

"İntikam," dedim önce alçak sesle, sonra bir kez daha daha net bir şekilde, gözlerim sarsılmamış, yılmamış ve kararlıydı. Yükseldiğini hissettim, öfkem, hıncım, arzum, her şey uyanıktı artık. Zihnim nihayet berraklaşmıştı. Ne istediğimi biliyordum. Ethan yapmayacaksa, ben yapacaktım. *Ethan seni ilgilendirmez. Ethan, Ethan'ın icabına bakacak. Şimdi, sen ne istiyorsun? Bu ailenin neye ihtiyacı var?* Tereddüt etmeden biliyordum. "İntikam. İntikama ihtiyacımız var.

Onlara bunu ödetmeli, kim olduğumuzu hatırlamalarını sağlamalıyız. Bize yaptıkları için kanları akacak."

Piramidin merkezinde oturanın kim olduğunu hatırlayacaklar.

Telefonumu çıkarıp aradım ve o cevap vermeden önce zar zor çaldı.

"Bu Wyatt Callahan değil mi? Ben de seni arayacaktım." "Ama aramadın," diye cevap verdim.

"Uzun zamandır-"

"Mazeretini kendine sakla. Şu anda daha az umursayamazdım. Biraz düşmanca konuştuysam kusura bakma. Çok sinir bozucu bir sabah oldu... bu yüzden şefi arayıp benim için bir şeyler yapmanı istiyorum McCoy. Bir sorun yaşamayacağız, değil mi?"

"Komiserin görevi sizin gibi Chicago'nun iyi vatandaşlarına yardım etmek olduğuna göre, eminim şef de aynı fikirde olacaktır."

"Çok güzel."

Şimdi savaş başlıyor.

HELEN

Wyatt'ın koridorda yürüyüşünü izledim, gözlerindeki bakışı unutamıyordum. Babası öldüğünde olduğu gibi bakıyordu. Sanki zihnindeki makinenin bir parçası arızalanmış gibiydi.

"Ethan?" Odasına girdiğimde sordum. Wyatt'ın tavsiyesini göz ardı etmek aptalcaydı, özellikle de onu gördükten sonra, ama ikisinden de uzaklaşamazdım. "Wyatt buraya gelmemem konusunda beni uyardı-"

"Ama yine geldin." Dolabından koyu renk kot pantolon ve siyah deri ceketinin altına beyaz bir gömlek giymiş olarak çıkarken sesi duygusuz ve alçaktı. Omzunda küçük bir spor çantası vardı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Ona sordum.

"Tatil," diye yanıtladı yatağının başucundaki masaya doğru yürürken. "Sen tatil yapmazsın."

"Artık biliyorum." Silahını çekmeceye koydu ve cüzdanını çıkardı. Arka cebine koymadan önce bir süre içeri kontrol etti.

Hayır. Bu iyi. Normal tepki veriyor. Normal insanlar yaralandıklarında böyle davranırlar.

Kendi kendime başımı salladım ve "Senin için bir şey yapmamı ister misin?" diye sordum.

"Sen akıllısın Helen."

Sözleri kafamı karıştırdı; beni huzursuz hissettirdi. Fermuarını kapatmadan önce çantasına bir resim çerçevesi atmasını sadece izleyebildim. Bana doğru yürürken, bana bakışları kendimi küçük hissetmeme neden oldu.

"Ne?"

"Sen akıllısın, bu yüzden birlikte her zaman iyi çalıştık. Akıllı ol. Sadece aptal kadınlar, karşılığında onları sevmeyen erkekler için ölür. Wyatt seni hayal kırıklığına uğratacak. Özellikle de senin gerçekte nasıl biri olduğunu anladığında... gerçek sen," diye cevap verdi, etrafımda dolanıp kapıya doğru yürürken.

Bir anda ortadan kayboldu ve Wyatt'ın elinin neden titrediğini anladım... Ethan insanları kelimelerle sindirme sanatında ustalaşmıştı.

WYATT

Başka bir seçenekle karşı karşıya kaldığımda ve neyin doğru neyin yanlış olduğundan emin olmadığımda, yapabileceğim tek şey etimdeki sıyrıkları, ayaklarımdaki ağırları görmezden gelerek, olmayan bir yol açarak ilerlemektir.

Bunu nerede duyduğumu hatırlayamadım. Ya da kimin söylediğini. Ama yine kapısının önünde beklerken zihnimde tekrar tekrar canlandı. Elinde çantasıyla dışarı çıktığında, asansöre doğru yürümek için dönmeden önce bana bir kez baktı. Yoluna çıkıp yeşil gözlerini benimkilere diktiğimde hiçbir şey göremedim.

Ne öfke ne de kızgınlık gördüm. Hiçbir şey görmedim. Artık orada değildi. Ve bir kez daha ne yapmam gerektiğini biliyordum... Bunu tek başıma yapmam gerektiğini biliyordum. Ama en azından bunu bilmesi gerekiyordu.

"Sen git, sen dönene kadar ben devralacağım. Bunu yapanlar ayaklarının dibinde diz çökecekler" dedim. Beni sessizlik karşıladı. Sadece baktı, cevap vermedi. Ondan bir tepki almayı umarak, "Senin için bunu yaptıktan sonra beni öldürebilirsin kardeşim," dedim.

Hâlâ tepki vermedi.

"Efendim?"

Arkamdan asansöre doğru baktım. Greyson göründü ve Ethan'ı görünce Noel sabahı beş yaşındaki bir çocuk gibi öne atıldı. Greyson sadece sadık değildi. O bir hayranıydı. Ona Ethan hakkında söylediğim her şeyi yayacağını bu şekilde biliyordum.

"Geldim çünkü-"

"Söylemen gereken bir şey varsa," diye sözünü kesti Ethan asansöre doğru yürürken, "Wyatt'a söyle. O artık değişti."

"Evet, efendim." Greyson başını salladı, Ethan'ın binişini izlerken kaşları birbirine çatıldı ve asansör kapıları kapanırken başka bir şey söylemedi.

Aptalca bir şey yapmayacaktır. Kendimi rahatlattım ama yine de şüphe duymaktan kendimi alamadım... merak etmekten kendimi alamadım... Hayır. Yapmazdım. Odaklanmam gerekiyordu.

"Plan nedir?" Greyson yüzünü bana dönerek sordu.

Ethan'ın eylemlerinin ardındaki gizli nedene o kadar alışmıştı ki, aklının oraya gitmesi çok doğaldı. Hâlâ küçük bir parçam, çok küçük bir parçam, Ethan'ın paylaşmadığı bir planı olup olmadığını merak ediyordu ama bunu kim planlamış olabilirdi ki? Dolapta otururken gördüğüm adam... incinmişti... derinden. Kesinlikle o adam değil.

Ben de onun acısının bir parçasıyım. Bu yüzden sevinçlerinin de bir parçası olmalıyım.

Greyson'a döndüm, o da pek çok muhafızımızın yüzünde gördüğüm o tanıdık şüphe ve kızgınlık karışımı ifadeyle bana baktı; sanki ben kim oluyordum da onlara ne yapmaları gerektiğini söylüyordum. Ben kaçan Callahan'dım. Onlar için hiçbir şey yapmayan savurgan evlat. Bana eve döndüğümünden beri asırlar geçmiş gibi geliyordu... ama gerçekte sadece iki hafta geçmişti. Ve Ethan'ın da dediği gibi, bu süre zarfında Dona için endişelenmekten başka bir şey yapmamıştım.

"Efendim?" Helen Ethan'ın odasından çıkarken Greyson dikkatimi çekerek sordu. Beni görünce kaşları çatıldı ve çenesi sıkıştı. Ona sorunun ne olduğunu, Ethan'ın ne söylediğini sormadan Greyson tekrar konuştu.

"Plan mı?" diye devam etti gözlerimiz buluştuğunda. "Plan, ben ne dersem onu yapmak."

"Hiçbir şey söylemedin," diye karşılık vererek Ethan'la aramızdaki farkı gösterdi. Greyson kardeşimin önünde konuşmaya cesaret edemezdi.

"Lanet arabamı getir."

Başını salladı ve gitmek üzere yola koyuldu. Helen kaşlarını çatarak, "Acımasızlık başlıyor mu?" diye sordu.

"Evet." Başlıyor. Mafyaya bulaşmanın ne demek olduğunu tüm orospu çocuğu, amcık suratlı, iki paralık hergelelere hatırlatacaktım, nasıl da unutmuşlar. Bu lanet şehrin sokaklarından akıtacağım kanı temizlemek haftalar sürecektir... Biz Callahanlarız... Görünüşe göre insanlar bunu unutmuş.

Uzanarak, sert olmasına rağmen ona sarıldım ve sonra ben de ona sarıldım. "Daha önce söylediklerimi unut. Aileni ara. Herkesi ara. Eve gelmelerini söyle, tamam mı?"

Bana bakarken kahverengi gözleri büyüdü, "Kardeşim bile-" "Herkes Helen," diye cevap verdim, elimi yanağına koyarak. Bizim bir Öldürecek çok insan var. *Ethan geri döndüğünde, artık tek başına savaşmayacak.*

OceanofPDF.com

iki

"Ateş, Su ve Hükümet merhamet nedir bilmez."

~ *Arnavut Atasözü*

OceanofPDF.com

WYATT - DOKUZ YAŞ

"Dokuz puan!" Tahtayı başımın üzerine kaldırarak bağırdım.

"Dokuz!" Sudan çıkarken yüzünü buruşturdu ve saçlarını kurulamak için bir havlu aldı. "Bu mükemmel bir ondu!"

"Hayır." Başımı salladım ve havuzu işaret ettim. "İkinci dönüşte yavaştin. Yani dokuz puan."

"Ben mi, yavaş?" Havlusunu sandalyesine geri attı.

"Evet, sen." Başımı salladım, dik durdum.

Uzun bir süre birbirimize baktık. Ve ağzının açıldığını gördüğüm an, kaçmaya başladım.

"Koşmak yok, anne!" Güldüm ve ona bağırdım.

"Kuralları ben koyarsam," ben koşmaya çalışırken kolları bir ahtapot gibi etrafımı sardı, beni gıdıklamaya başladı, "kuralları yıkabilirim!"

"Dur!" Kıkırdayarak uzaklaşmaya çalıştım ama beni aldı.

"Sana mükemmel bir onluk vereceğim!" Beni o kadar sıkı tutuyordu ki zıpladığını hissedebiliyordum.

"Hayır-" Gözlerimi ve ağzımı kapattım. Su bizi aşağı çekti ve o bıraktığında suyun altında gözlerimi açtım. Her şey maviydi. Suyun içindeki kabarcıklar yukarı doğru süzülüyordu ve onun bana baktığını görebiliyordum. Siyah saçları arkasında dalgalanırken bana gülümsedi, bana doğru uzandı ama ben ondan yüzerek uzaklaştım. Bana gösterdiği gibi, suyu yarararak ilerledim. Neredeyse diğer tarafa ulaşıyordum ama göğsüm ağrıyordu ve hava almak için yüzmek zorunda kaldım.

"Beş puan!"

"Ha?" Burnumu ve gözlerimi silerek ona sordum.

Bana bakmadı. Sadece sırtüstü uzanmış, boyalı tavana bakıyordu. "Beş, on'un yarısıdır. Ve sen nefesini tutman gerekenin yarısı kadar tuttun."

Kaşlarımı çattım. "En az sekiz tane almalıyım."

"Mükemmel yüzdüğüm için bana dokuz *verirken*.... sen neden sekiz *aldın*.... aslında bu ölçekte ikiyi hak ediyorsun." Kollarıyla su melekleri yaptı.

"Anne!"

Bana güldü ve sadece biz olduğumuz için gülüşü yankılandı. Daha yakın yüzdüm ve onu taklit ederek ben de sırtüstü yüzdüm.

"Suda olmayı neden bu kadar çok seviyorsun?" Ona boyalı gökyüzüne bakarak sordum.

"Hmm...", diye cevapladı önce. "Çünkü sizi öldürebilir."

"Ne?" Çok hızlı hareket ettim ve batmaya başladım. Ama umurumda değildi. Suyun içinde dik durarak ona tekrar baktım... ve o hala yüzüyordu. "Suda olmayı seni öldürdüğü için mi seviyorsun?"

"Hayır. Ben değil. Beni benden başka hiçbir şey öldüremez. Yüzüyorum çünkü su diğer insanları öldürebilir." Gözlerini kapattı. "Annemin, büyükannem Aviela'nın ve benim bir kaza geçirdiğimizi ve okyanusta mahsur kaldığımızı hatırlıyorum. Ondan sonra bir süre sudan korktum. Bu yüzden babam, büyükbaban Orlando, beni yüzmeye zorlardı."

"Bu çok kötü! Neden sevmediğin bir şeyi yapıyorsun?"

Başka bir surat ifadesi takındı. "Sana yüzme öğretmem kötü bir şey mi sence Wyatt?"

"Hayır, ama..." Bunu nasıl açıklayacağımı bilemediğim için kaşlarımı çattım. "Ama her çocuğun yüzmeyi öğrenmesi gerekir."

"Neden?"

"Çünkü o zaman suya düştüklerinde yaralanmazlar. Madem yüzmeyi biliyordun, neden büyükbabam seni hala yüzdürüyor?"

"Çünkü korkudan yüzmek, hiç yüzmekten daha kötüdür," diye fısıldadı bana nazikçe. Ona yakın olmak için biraz yüzmek zorunda kaldım. "İnsanlar kontrol edemedikleri şeylerden korkarlar."

"Suyu kontrol edemezsin, anne."

Kaşlarını çattı, gözleri nihayet açıldı ama hâlâ bana bakmıyordu. "Wyatt, normal insanların düşündüğü gibi düşünme. Normal insanlar vasattır. Benim gibi, babam gibi, bir Callahan gibi düşün. Asla suyu kontrol etmek zorunda değilsin. Su, hava, ateş, toprak. Hepsi alakasız. Bunların hiçbirisi seni umursamaz. Sizin için rotalarını değiştirmezler. Normal insanlar bu şeylerden kaçınmaya ya da onlarla savaşmaya çalışır. Ama ben biliyorum ve artık siz de biliyorsunuz, siz suyun, havanın, ateşin ve kirin üstündesiniz. En önemli unsur sizsiniz. Biri beni bu havuzun dibine sürüklese korkar mıydın?"

"Hayır."

"Neden?"

Bunu düşünmeme gerek yoktu. Kolay bir soruydu. "Çünkü nefesini çok, çok, çok uzun süre tutabilirsin! Aşağı inersin"

ve seni yakaladıkları için onları yumrukla, sonra hemen geri yüz."

Genişçe gülümsedi. "Aynen öyle. Normal insanlar suyla savaşıır, ayağa kalkmak için mücadele etmeye çalışır... Neden? Çünkü onlar korkmuş insanlardır. Hayatta kalabilecek kadar güçlü ya da akıllı olmadıklarından korkarlar. Ama ben? Ne olursa olsun, nerede olursam olayım, o an hayatta kalacağımı biliyorum. Yüzmeyi seviyorum çünkü bana başkalarını öldüren şeylerden korkmadığımı hatırlatıyor, çünkü ben diğerleri gibi değilim. Her şeyde ve her şeyde yükselir ve gelişirim. Bu sorunuzu yanıtlıyor mu?"

Başımı salladım ve o da sırtıttı. "Güzel. Şimdi dibe ulaşp yukarı çıkan ilk kişi ev yapımı çilekli vanilyalı dondurma kazanacak."

"BEN!" Suya daldım.

Yüzdüm ve yüzdüm, daha derine, daha derine... Dipteki karanlığa doğru.

WYATT - ŞİMDİ

"Tamamen hile yaptın!" dişsiz yedi yaşındaki çocuğa bağırdım. Aslında dişsiz değildi. Sadece iki ön dişi eksikti ama aradaki boşluk o kadar büyüktü ki, küçük hilekârın şu anda yaptığı gibi gülümsediğinde ağzının içini görebiliyordum, bu da onu dişsiz yapıyordu.

"Ben hilekâr değilim!" Etrafındaki diğer kızlar gibi o da kıkırdadı.

"Tamam," diye elimi kaldırarak durdurdum. "Dört tane var Uno destesinden dört kart çekin." Destenin ortasındaki kartı kaldırdım ve onlara gösterdim. "Bu bana karşı oynadığınız altıncı Dörtlü Çekiliş. Hesap tutmuyor. Biri hile yapıyor."

"VEYA..." dedi Küçük Bayan Dişsiz'in solunda oturan Küçük Bayan Pigtails yüksek sesle, arkadaşını savunmak için ayağa kalkarak, "o kart diğer Uno destesiyle karışmış. Olur böyle şeyler!" Omuz silkti.

Gözlerimi kısarak onlara baktım ve onlar da bana daha çok güldüler. Küçük Bayan Dişsiz'in sağında oturan Bayan Patron Etek de ayağa kalktı, "Bizim hileci olduğumuzu düşünen biriyle oynamak istemiyorum."

Kollarını bana doğru kavuşturdu ve diğer kızların da açık bir isyanla ayağa kalkmasına ve birlik içinde kollarını kavuşturmasına neden oldu. Bu saçmalığa inanabiliyor musunuz? Yedi yaşındaki çocuklar, koca bir çete, bana karşı huysuzlar?

"Oyundan çıkarsan otomatik olarak kaybedersin. Bu da beni kazanan yapar. Ve sen de kaybeden. Kaybedenler daha fazla şekerli kurabiye alamaz. Üzgünüm." Gülümseyerek kollarımı kavuşturdum ve sandalyemde arkama yaslandım.

Bütün kızlar gergin bir şekilde ona baktı. Bayan Bossy Skirt suratını buruşturarak bana baktı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Alt dudağı bile titriyordu. O zaman anladım ki bu küçük okul kaçkınları bunu daha önce de başka bir zavallıya yapmışlardı.

Kızlar bunu yapmayı nereden öğrendi?

"Çok kabasın," dedi Küçük Bayan Çilli suratını asarak, sesi Küçük Bayanlar koleksiyonunun en yumuşak sesiydi.

Nefesim kesildi ve omzumun üzerinden baktım. Greyson gülme korkusuyla hiçbirimize dikkat etmemek için elinden geleni yapıyordu. "Greyson, kaba mıyım?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı başını sallayarak.

"Gördün mü! Sen bile... ki sen?" Bayan Dişsiz sordu.

"Evet, beni biraz ürkütüyorsun dostum." Bayan Pigtails de aynı fikirdeydi ve başını yana eğerek saç örgülerinin orantısız bir şekilde düşmesine neden oldu.

Tüm dikkatleri ona odaklanmıştı ve ben de kendimi tutamadım. Güldüm. O kadar çok güldüm ki gözlerimin kenarında yaşlar birikti.

"Hanımlar," dedim sonunda kendime gelerek. "Bu kart oyununda bir şeyler döndüğünden emin olsam da, bunu görmezden geleceğim, çünkü uzun zamandır bu kadar iyi gülmemiştim. Sadece bir daha hile yapma, duydun mu beni?"

"Peki." Bayan Çilli ve Dişsiz, diğer iki arkadaşlarını dehşete hep bir ağızdan cevap verdiler.

Parmaklarımı şıklattım. "Biliyordum!"

"Bu adil değil, onları kandırdın!" Bayan Bossy Skirt beni işaret ederek tersledi.

"Hiç adil değil, hile yaptın," dedim aynı tiz sesle, hatta başımı onun gibi sallayarak.

Elini yumruk yaptı ve gözlerini kısarak bana baktı, bu da beni tekrar güldürdü.

Nedense bana kızgın bir Bayan Piggy'yi hatırlattı.

"Oh..." Onlara başımı salladım ve Greyson'a baktım, "Ürkütücü dostum, mutfağa git ve benim hilekâr küçük arkadaşlarım için daha fazla şekerli kurabiye getirmelerini söyle."

"Teşekkür ederim!" Hepsi cıvıladı, bana yedi yaşında olduklarını ve büyük olasılıkla hilekârın ne anlama geldiğini bilmediklerini ve sadece "şekerli kurabiye" duyduklarını bir kez daha hatırlattılar.

Greyson bana başını salladı ama yeni lakabı hakkında tartışmadı ya da homurdanmadı. O.S.'nin çift kapısına doğru ilerledi, ama etraftaki diğer birkaç gardiyana başıyla selam vermeden önce değil, personel ile kendilerini yararlı hale getirmeden önce.

"Sizde de bu adamlardan kaç tane var?" Greyson'ın yerine başka bir muhafız geçtiğinde Bayan Pigtail sorguladı.

"Unutun onu," diyerek kartı tekrar görmeleri için kaldırdım. "Bu kartlarla kimi kandırdınız?"

Hiçbiri cevap vermedi.

"Bana karşı asla hile yapmayın dedim. Başkalarını aldatmayı bırakmanız gerektiğini hiç söylemedim," diye hatırlattım ve eğilerek fısıldadım, "mutfak personeli mi?"

Dişsiz sırtarak başını salladı. "Hayır, artık bizimle oynamayacaklar. Çocuklarla onların eşyaları için oynuyoruz."

"Her zaman kaybediyorlar ama yine de bizimle oynuyorlar." Freckles kıkırdarak söyledi.

Hepsi küçük şeytanlar gibi sırtıyordu. Köşede video oyunu oynayan çocuklara baktım. Onlar için ağlamalı mıydım yoksa ne kadar aptal olduklarına gülmeli miydim emin değildim.

Bayan Bossy Skirt beni işaret ederken, "Sen de erkeksin diye onlara söyleyemezsin," dedi. Bugün o işaret parmağını gerçekten çalıştırıyordu.

"İzci onuru," dedim elimi kaldırarak. "O

nedir?" Bayan Pigtails sordu. *Ne?* "İzci onuru mu? İzçiler gibi mi?" Yüzleri bomboştu.

"Mary!"

Yaşlı kadının sesiyle birlikte Bayan Pigtails'in, nam-ı diğer Mary'nin saç örgüleri havada döndü.

"Anne!" Annesine doğru koşarken mutlulukla sırttı.

Elimdeki kartı çevirip sandalyemde arkama yaslanarak onları izlerken tüm kızlar teker teker ailelerinin yanına koşuyordu. O.S. merkezi tatillerde ve çalışmak zorunda olan ebeveynler için iki haftada bir Pazartesi günleri kreş işlevi görüyordu. Pazartesi günleri O.S. merkezinde seksen kadar çocuk olabiliyordu, hatta daha fazla. Henüz günün erken saatleriydi. Ancak bugün Yerli Halklar Günü olduğu için okul kapalıydı, yani sadece kırk kadar çocuk vardı, bir de kilisenin bombalanması nedeniyle hala burada olanlar.

Tanımadığım ama İrlandalı olduğunu söyleyebileceğim bir kadın bana başıyla "Wyatt," dedi. Oturduğum masaya ilk gelen o oldu. Kısa ve uzun boyluydu,

kalın kızıl-kahverengi saçları vardı. Gururlu bir duruşu vardı ve görünüşe bakılırsa arkasındaki birkaç İrlandalının da saygısını kazanmıştı.

Ona yer vermeleri, bana yaklaşmasına izin vermeleri bana garip geliyordu... hayır, onlar için ayakta durmasına izin vermeleri. Annem, İrlanda mafyasının geri kalmış olduklarını bildiklerini, geri kalmış olmaktan hoşlandıklarını ve büyük olasılıkla geri kalmış kalmaya çalışacaklarını söylerdi. Mafyada gelenekler basitti. Kadınlar iki şey için oradaydı: sevişmek ve çocuk yapmak. Bu yüzden bu kadının kızını gönderip benimle masaya oturduğunu görmek biraz komikti. Annem kesinlikle sinirlenirdi. Anneme saygı duyuyorlardı çünkü ondan ve babamdan korkuyorlardı. Ama etrafıma baktığımda bu kadına saygı duyduklarını gördüm.

"Kardeşin nasıl?" Bana sordu... bir anne gibi. "Özür dilerim, siz kimsiniz?" diye sordum.

"Doğru ya, sen giden oğulsun. Ben Maeve Granuaile Gore-Booth," diye gülümseyerek cevap verdi. "Bana Bayan Granuaile ya da Bayan Gore Booth diyebilirsiniz."

"Sadece sizi doğru duyduğumdan emin olmak istiyorum," dedim ve kartları masaya bıraktım. "Size tarihsel olarak Connacht'ın Korsan Kraliçesi ve O'Malley Klanı'nın başı olan Bayan Granuaile mi yoksa devrimci milliyetçi Constance Georgine Gore-Booth olan Bayan Gore-Booth mu dememi istiyorsunuz? Size hitap etmek için İrlanda'nın iki eski kadın kahramanı arasında seçim yapmamı mı istiyorsunuz?"

Yüzünü hiç terk etmeyen bir gülümsemeyle omuz silkti. "Adımızı kimden aldığımıza yardım edemeyiz. Bu benim adım. Ne diyebilirim ki? Ailemin benim için büyük umutları vardı. Annenizin size İrlanda tarihi hakkında bu kadar çok şey öğretmesine sevindim."

"Evet, *Bayan Bridget*, annem çocuklarının çok yönlü bir eğitim alması gerektiğine inanırdı ve kardeşime gelince, o daha iyi haftalar geçirdi."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Ama o da ben de *soğukkanlılığımızı* kaybetmedik. "Wyatt, kardeşinden *bizimle* konuşmak istediğini söyleyen bir mesaj aldık."

Komikti...hayır. Komik değil, gerçekten acınasıydı, şimdi arkasında duran İrlandalı adamlara nasıl da dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. İki düzineden fazlaydılar, birkaç tanesi daha geliyordu. Hepsi geride duruyordu, duygusuz ama gergindiler. Gözleri salonda geziniyordu. Hepsi Ethan'ı bekliyordu.

"Ne zaman geleceğini biliyor musun, yoksa çoktan geldi mi?" Gözleri hızla etrafı taradı.

Omuz silkdim. "Ben de senin gibi kardeşim için çalışıyorum. Burada olmamı o istedi.

Ben buradayım."

Mavi gözlerini bana dikti. "Boston'da yaptığın şey bu muydu? Çalışmak mı? Biz de hepimiz senin o süslü eğitimin tadını çıkardığını sanıyorduk. Gündüz doktor, gece jet sosyete olmanın ihtişamı. Kız kardeşinin gerçek bir prenses olacağını duydum. Tanrım, siz Callahanlar ne kadar şanslısınız!"

Başımı salladım. "Evet, inişler ve çıkışlar var. Baldızım daha dün öldürüldü."

"Evet, ne kadar üzücü, eğer bir cenaze duyurusu alsaydık, belki çiçek gönderirdik. Yine de ailenizin bir parçasıydı, o kadar kısaydı ki çoğumuz onu tanıyamadık... Ne kadar kötü bir şans vardı. Sanki Boston'daki insanlarımıza işkence ediyordu ve aileniz tarafından artık ihtiyaç duyulmadığında bir kenara atıldı."

Ses tonundan ve ağzından çıkan kelimelerden, bu sabah Greyson'la paylaştığım yalanın ona ulaştığını anladım. Bu da beni meraklandırdı, evimizden onun kulağına başka neler sızıyordu? Evimiz hakkında ne kadar şey biliyorlardı?

"Herkes ihtiyacı var. Özellikle de Ivy'ye. Ethan'ın kalbi kırıldı." Gerçek buydu. Ama içlerinden birkaçı kaşlarını çatı, gözlerini devirdi ya da sadece başlarını salladı. Bravo Ethan, senin gerçekten kalpsiz bir piç olduğunu düşünüyorlar.

"O zaman bu toplantıyı ertelemeliyiz... kızımın sabah okulu var-"

"Maeve, acelen ne? Okul hâlâ orada olacak." İçeri henüz tanıdığım bir adam girdi. Dona'nın öldürdüğü Savino Moretti'nin küçük kardeşi, Ethan'ın Ivy'ye öldürttüğü kadın Klarissa Moretti'nin amcası ve vaftiz babasıydı.

"Emilio, burada olacağından haberim yoktu," dedi Maeve, o ana kadar sadece Bridget diye hitap ettiğim adam masamda bir sandalye çekip otururken. Kılıklı eli buruşuk gömleğinin içine uzandı ve bir paket sigara çıkardı.

"Neden burada olmayayım Maeve? Patron gelmemi istedi. Yoksa artık biz İtalyanlarla ayrı ayrı mı görüşmek zorunda?" diye sordu ve sigara paketini masaya vurduktan sonra bir tane çıkarıp dudaklarına götürdü. Başını yana çevirdi ve onunla birlikte gelen adamlardan biri sigarayı yaktı.

Burada İrlandalıları da vardı... ama yine de iki grup arasındaki gerilimin patlamak üzere olduğunu hissedebileceğiniz kadar İtalyan vardı. Dağılmışlardı. İrlandalıları soluma. İtalyanlar sağında. Arkamdaki çocuklar bile dağılmıştı. Birkaçı bu toplantıya aileleriyle birlikte gelen çocuklara selam veriyordu... ama daha fazlası değil.

Bayan Bridget sahte bir gülümsemeyle, "Ben sadece havadan sudan konuşuyordum, Emilio," dedi ve başıyla onu onayladı.

Emilio bana bakmadan önce ağzındaki sigarayla homurdanarak cevap verdi. "Hatırladığımdan daha uzunsun."

"Dört yıl oldu," diye cevap verdim. "Oysa sadece iki hafta olması gerekirdi. İkiniz de eve hoş geldin partime gelmediniz... Bunu kişisel olarak mı algılamalıyım?"

"Bir düşünüyüm," dedi sigarasından uzun bir nefes çekerek. "Kız kardeşin ve erkek kardeşinin aileme karşı yaptıklarını kişisel olarak mı algılamalıyım?"

Omuz silktim, koltuğumda geriye yaslandım. "Duruma göre değişir... Hainleri gerçekten ailen olarak kabul etmek istiyor musun? Umarım kabul etmem. Bu seni de hain yapar, Emilio."

Dişlerini hırıldayarak bana ters ters baktı. "Savino'yu anlayabilirim ama Klarissa... O lanet olası bir hain değildi!"

"Dil!" Parmağımı ona doğru salladım ve sonra başımla arkamı işaret ettim. "Çocuklar burada. Burada hepinizle diplomatik konuşma yapmayı umuyordum."

"Sen mi?" Bayan Bridget sorguladı ve biraz daha zorladı. "Bu toplantıyı kardeşiniz değil de siz mi çağırdınız?"

"Ben yaptım."

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Bunun için zamanım ."

Emilio sandalyesinden kalkarak ayaklarını sürüyerek konuştu. "Bak evlat, kardeşin gerçekten konuşmak istiyorsa bizi nerede bulacağını biliyor, tamam mı?"

Ona başımı salladım ve hepsinin gitmeye hazırlanmasını izledim, ancak arkadaki ilk kişi kapıyı açmak için ittiğinde kapı yerinden oynamadı. Birkaç kez denediklerini, hatta içeride kilitli olduklarını anlamadan önce diğer kapıya geçtiklerini izledim.

"Bu da ne böyle?" Bridget dönüp bana bakarak ters ters baktı. Kızıl saçları da onunla birlikte yana savruldu. "Gerçekten bizi buraya kilitleyebileceğini ve farklılıklarımızı çözmeye zorlanacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Evlat," diye iç geçirdi Emilio, "asabi İrlandalıları İtalyanları bir arada tutmak ne zaman işe yaradı ki?"

"Ailem için işe yaradı," diye gülümseyerek cevap verdim. "Ne de olsa burada yarı asabi yarı sıcak kanlıyım. O kadar ateşliyim ki yanmazım."

"Bu bir oyun değil!" Bridget bana tıslayarak karşılık verdi. "Bizi dışarı çıkarın, yoksa siz ve yedi muhafızınız çeteler arası şiddetin acımasız gerçeklerini öğreneceksiniz."

"Oh... çeteler arası şiddet..." diye tekrarladım, başımı salladım. "Bunu sevdim. Bugünün adı bu olacak. Çeteler arası şiddet üzerine bir ders-"

"Wyatt!"-" Arkamdaki çocukların çığlıklarıyla kesildi, beyaz koyun sürüsü gibi ailelerine ve ebeveynlerine koşuyorlardı. Arkamdaki yangının sıcaklığını hissedebiliyordum. Yanarken video oyunlarından ve televizyondan çıkan kıvılcımları duyabiliyordum. Ama en güzeli, yangın yayıldıkça yüzlerine, gözlerine yansıyan turuncu alevleri görebiliyordum. Tıpkı küçük böcekler gibi, ışıktan gözlerini alamıyorlardı. Alevlerin önce sağ duvara, sonra sola ve sonra da yere doğru yayılmasını izlerken boyunları sağa sola kırılıyordu.

Alevler hepsine yaklaştıkça, sıcaklığı daha fazla hissettikçe, dumanı içlerine çektikçe panikleri daha da arttı. Çocuklar ağlamaya başladı.

"ANNE! ANNE!" Zavallı küçük Bayan Pigtails, alevler etrafını sararak her yönden yolunu keserken çığlık attı.

"MARY! TATLI KALP!" Bridget çığlık atarak kızına doğru ilerledi.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedim ve takım elbisemin cebine uzandıktan sonra ayaklarımı masaya vurup göz damlasını aldım ve gözlerimi ıslatmak için kullandım.

"Bunu sen yaptın!" Bridget bana bağırdı. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım ve tekrar ona baktım. Birkaç kişinin dikkatini çekmişti, mesela Emilio'nun, ama diğer herkes... herkes gerçekte oldukları gibi acımasız, çıkarıcı canavarlara dönüşmüştü. Bir santim bile kımıldamayan kapıya ulaşmak için birbirlerini itip kakmaya başladılar. Kapıyı tekmelemeyi denediler. Vücutlarını kapının içine attılar. Cama karşı bahse girdiler.

"Evet, bunu ben yaptım. Çok güzel, değil mi?" Ona sordum. "İrlandalı kimin İtalyan olduğu kimsenin umurunda değil. Kimin kimi öldürdüğü kimsenin umurunda değil... sadece kendilerini kurtarmak istiyorlar."

"Küçük amcık." Emilio bana doğru yürüdü. Ama daha fazla yaklaşmadan ayak bileklerine ateş ettim ve tam önümde yere yığıldı. Yere yığılmadan önce daha dik oturarak siyah saçlarından bir yumruk yakaladım ve başını dik tuttum. Sıcak tabancayı gözüne dayadım.

"Kaç vuruşun kaldığını bilmek ister misin?" Silahı göz çukuruna daha derinden sokarak sordum. "Bu anı seni eğitmek için kullanmama izin ver. Sen bir hainin kardeşi, bir yılanın amcasısın. Bu iki ihtar demek. Buraya dizlerinin üstünde değil, karnının üstünde gelmeliydin ve Moretti ailesinin geri kalanıyla birlikte yerin dibine girmemek için dua etmeliydin. Bunun yerine beni görmezden gelmeye karar verdin. Sonra da benim iznim olmadan, benim toplum merkezimde benim masama . Hakaret üzerine hakaret eklemek için bana iki kez "çocuk" dedin! BEN SANA ÇOCUK GIBI MI GÖRÜNÜYORUM?"

Ağzını sıkarak kapattı, yüzünden terler boşandı. "Bu bir soruydu, Emilio. Bir cevap istiyorum, Emilio."

"WYATT! KIZIM-"

Bana bağırarak yaklaşırken sağ tarafa baktım. "Şu anda Emilio ile tartışıyorum, Bridget. Bu tartışmayı sürdürmemi istiyorsun... çünkü durduğumda sana şunu söylemek zorunda kalacağım, kızın gözlerimin önünde cayır cayır yanabilir ve onu kurtarmak için kesinlikle HİÇBİR ŞEY yapmam!"

Gözleri irileşti. Kafasını kızının dizlerinin üzerinde öksürdüğü yere çevirdi. Bridget ona doğru koştu ama bunu yaparken, yangının daha da yayılmasına neden olan yayları tetikledi. Alevler kollarının yanlarını ve yüzünü yakarken kızı çığlık attı.

"MARY!"

Başımı sallayarak Emilio'ya döndüm. "Onu uyarmaya çalıştım, değil mi? Şimdi, nerede kalmıştık?"

Cevabı sakladığı bıçağı alıp beni bıçaklamaya çalışmak oldu ama eli gevşemişti. Bıçak yanımda yere düştü. Daha sert nefes almaya başladı.

"Neden bu kadar çok terlediğini biliyor musun?" Cevap veremeyeceğini bile bile sordum. Göz bebekleri çoktan büyümüştü. "Ateşten değil. Sıcaktan değil. Eminim biraz etkisi olmuştur. Ben bile biraz ısınmaya başladım. Ama asıl neden mermilerimi bağladığım için. İlaçlar şu anda tüm sinir sistemini karıştırıyor. Bu yüzden bunu yaptığımda," silahı göz çukuruna ittim... keskin bir şekilde nefes almasına neden oldum, "biri ciğerlerini sıkıyormuş gibi hissediyorsun, değil mi? Harika değil mi? Tıp biliminin bugünlerde yapabildiği şeyler, değil mi?"

Nefes almaya çalıştı ama duman nedeniyle sadece öksürmeye başladı.

"Ağabeyim seni öldürmek ve aileden sonsuza dek kurtulmak istiyordu. Şansına, o sırada çok meşguldü. İşte bu kadar önemsizsin. Şimdi ona endişelenmemesini söyleyeceğim."

"Bitir... Bitir... w-"

Silahı omzuna doğru götürdüm ve tetiği çektim... dişlerini sıkmasını izledim. "Hâlâ anlamıyorsun, Emilio. Kuralları sen . Bana emir veremezsin ve bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Merak etme... Seninle işim bittiğinde, benden izin almadan uyumayacak, yemek yemeyecek ve hatta sıçmayacaksın. Bu pozisyona alış, artık benim köpeğimsin."

Bıraktığımda yan tarafına düşmesini izledim. Sandalyemden kalktım ve etrafımdaki alevlere baktım. Birkaç küçük çocuğun, zayıf kadınların ve daha az sağlıklı erkeklerin dizlerinin üzerine çöktüğünü, ellerini ağızlarına götürdüklerini ya da çocukları sakinleştirmeye çalıştıklarını izledim. Hatta birkaçı dua etmeye başladı. Bridget'in hıçkıra hıçkıra ağladığı, elleri yanmış ve kanlar içindeki kızına sarıldığı yere gelene kadar titizlikle her bir kiremitte, sonra soldaki üçüncü kiremitte ve bir üstteki kiremitte yürüdüm... Acı o kadar kötü olmalıydı ki zavallı kız bayıldı, ama altını ıslatmadan önce değil.

Bridget'e bakarak, "Demek anneler çocukları için gerçekten de ateşin içinden geçecekler," dedim.

Bana bakarken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. "Seni şeytan!" dedi İrlandaca

"Henüz hiçbir şey görmedin Bridget," diye İrlandaca cevap verdim ve dikkatimi yerde acı içinde kıvranan ya da hala bilinci yerinde olan herhangi bir kişiye çevirdim. Telefonumu çıkarıp kodu tuşladım. Aniden yangın önleme menfezleri canlanarak kimyasalları, dumanı ve görünür dumanı -ki bunların çoğu karbon, katran, yağ ve küldü- emerken, fiskiyeler de her santimetrekaresi suyla yıkadı. Yerine yerleştirdiğim yangın kabloları artık kapalıydı.

Su üzerime vurup kıyafetlerimin her santimini ıslatırken, hepsine yüksek sesle şöyle dedim: "Bu hepinize bir hatırlatma olsun! Öfkeniz ne olursa olsun, sorunlarınız ne olursa olsun, SADAKAT SÖZÜ VERDİNİZ! Bu yüzden ben ve ailem sadakat talep edeceğiz! İtalyan, İrlandalı umurumda bile değil!" Onlar hıçkıra hıçkıra ağlarken bedenlerinden oluşan labirentin içinden geçerek kapının önüne doğru ilerledim. "Sadık olacaksınız. Çünkü bu artık seni benimle yakarım" ilişkisi değil. Bu artık bir 'ben-sikmiyorum-

"Yakarım, ama seninle hala ilişkim var! Ailem zirveye tırmandı, ama dipte senin için hazırlık yapmayı asla bırakmadık. Artık size ihtiyacımız yok. Desteğimizi isteyen tek aile ya da insan siz değilsiniz. Sizi seçtik, sizi seçmeye devam ettik, sizi savunduk ve size destek olduk çünkü BİZ KAN VE KİNDENİZ! Eğer bu artık her zaman düşündüğümüz anlama gelmiyorsa... o zaman hepinizi yok edeceğiz."

Kapılarda, uzanıp onlara dokunmama bile gerek kalmadı. Düğmeye basınca tüm kapılar açıldı. Başka bir düğmeye basarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Teşekkür ederim, Komiser McCoy, Şef Mataka, onları şimdi gönderebilirsiniz." Telefonu kapattıktan sonra kenara çekilirken onlara döndüm. "Pekala, hepiniz gitmekte özgürsünüz. Beni dinlemeye zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekliyorum."

OceanofPDF.com

ÜÇ

"Artık tekrar acımasız olmaya geri dönebilirim."

~ *Robert Francis Kennedy*

OceanofPDF.com

WYATT

"Bayanlar ve baylar, beklediğiniz için teşekkür ederim," dedi cerrahi şefi yanımdaki mikrofona. "Ben Doherty Han, Chicago Medikal'in Cerrahi Şefiyim. Dün merkezi saatle öğleden sonra dörtte Orlando-Sedric Toplum Merkezi'nde çıkan yangında yaklaşık altmış iki kişi yaralandı... on beş çocuk ve kırk yedi yetişkin. Yaralanmalar servis yanıklarından duman kadar değişiyordu. Yangında hayatını kaybedenler arasında bulunan Dr. Wyatt Callahan'ın hızlı müdahalesi sayesinde can kaybı yaşanmadığını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Kendisi Chicago Tıbbi Travma Merkezine travma cerrahisi olarak katılacak...Dr. Callahan."

Başımı sallayarak kürsünün arkasında öne çıktım ve mikrofona konuştum. "Her türlü soruyu yanıtlayacağım... ama lütfen nazik olun. Bildiğiniz gibi ben bir Callahan'ım ve basınla ilgili hiçbir deneyimim yok."

Birkaçı güldü; diğerleri ters ters baktı. Ama ben sadece sııttım ve sola, elini kaldıran ilk kadına doğru işaret ettim.

"Bay Callahan-"

"Dr. Callahan, Bay ise ailemdeki diğer herkes," diye şaka yaptım, ancak sormak için dudaklarını ayırmadan önce bana gözlerini devirirken eğlenmiş görünmüyordu.

"Dr. Callahan," diye gerindi ve ben de devam etmesi için başımı salladım. "Orlando-Sedric Toplum Merkezi kendisini yangınların yayılmasını önleyen en son teknolojiye sahip olarak pazarladı. Hatırladığım kadarıyla aileniz buranın yanmaz olduğunu iddia etmişti."

"Dr. Callahan hastalarla ilgili soruları yanıtlıyor-"

"Sorun değil," diye araya girdim şef devam etmeden önce. "Hatırladığım kadarıyla ailem O.S.'nin *neredeyse* yanmaz olduğunu iddia ediyordu. 'Neredeyse' demek yüzde yüz demek değil. Şef Han, zarar görmememin ve başkalarına yardım edebilmemin şans olduğunu iddia etti. Ancak, bu şans değildi... O.S.'deki en son teknoloji sayesinde oldu ve eğer kurcalanmamış olsaydı, eminim daha da az yaralanma olurdu."

Bu onların dikkatini çekti, birkaçından fazlası ayağa kalktı ve Dışarı.

"Güvenlik sistemine müdahale edildiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bu kundaklama mıydı?"

"İtfaiye şefi doğruladı mı?"

"Polisin elinde bir şüpheli var mı?"

Dudaklarıma uzanarak parmaklarımla üfledim ve mikrofon tarafından daha da güçlendirilen tiz bir ısıklık sesi çıkardım. Elimi bırakarak konuşmadan önce derin bir nefes aldım.

"Ben bir doktorum. Buraya size bakımım altındaki hastalarla ilgili son durumu bildirmek için geldim. Hastalarla ilgili sorularınız yoksa... örneğin yedi yaşındaki Mary Gore-Booth'un sağ ve sol kolları ile ayaklarında yanıklar var. Bu hafta içinde deri nakli yapılması planlanıyor... ve umarım birkaç ay içinde bu durum geride kalacak," diye cevap verdim Mary'nin fotoğrafını kaldırarak. Annesinden izin almış mıydım? Hayır. Bana verir miydi? Bridget'in bu aileyi bir daha asla sorgulamayacağından emindim. "Kritik hasta olmamakla birlikte, şu anda kan bağışına ihtiyacımız var... Bağıшта bulunanlara teşekkür ederiz."

Otomatik pilota geçtiğimi hissedebiliyordum. Annem basının köpek yavruları gibi olduğunu söylerdi -huysuz, ilgi arayan, bir kemik için can atan. Bu yüzden onlara her zaman ilginizi ve lanet bir kemiği verin. Bana sorular soruyorlardı ama eminim ki hepsi polis ve itfaiye şefini bir kundaklama şüphelisi hakkında sorgulamak için can atıyorlardı. Yani ailemi... O.S. *başarısız olmamıştı* ama bir kundaklama *kurbanıydı*. Aileme olan güven devam ettiği ve iyi bir imaja sahip olduğumuz sürece, kundaklama suçunu kimin üstlendiği umurumda değildi.

Hayır... bu bir yalandı. Umursuyordum. Bu yüzden zaten bir günah keçim vardı.

NEAL

Sokağa adımımı atarken ona "Sweets, bekle," dedim. Arkamdan gelen korumalardan biri hızla Ranger Rover'dan atladı ve anahtarlarımı almak için elini uzattı.

"Kimsin sen?"

"Mannix. Ama insanlar bana Monk der."

"Gerçekten umurumda değil. Benim için önemli olan kıymetlim. Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Arabamı göstererek sordum.

Bana bakmadan önce hızlıca kıymetlime baktı. "Bu eski bir Ferrari."

Öne doğru adım atan sarı saçlı, sırık gibi adama baktım. Elimi omzuna koydum ve benimle birlikte kıymetlimle yüzleşmesi için onu döndürdüm. "Fakir bir adam eski bir Ferrari görür. Bu, kızıl saçlı dostum, türünün tek örneği, özel yapım orman yeşili 1961 Ferrari 250 GT SWB California Spyder. Benim için neredeyse çocuklarım kadar değerli. Peki ona nasıl davranacaksın?"

"Senin çocuğunmuş gibi mi?" diye cevap verdi.

"Hayır," diye başımı salladım. "Ona çocuğunuzdan önemliymiş gibi davranacaksınız. En sevdiğiniz çocuğundan. Tek çocuğun. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"İyi adam." Ona başımı salladım, anahtarları yakalaması için havaya fırlattım, sanki altın fırlatmışım gibi yaptı ve arkamdaki hastaneye doğru baktı. "Bu şehre döneli bir saat oldu ve şimdiden lanet olası hastaneye geldim. Bu saçmalığa inanabiliyor musun Sweets?"

"Hâlâ benimle mi yoksa şoförle mi konuşuyorsun?" diye karşılık verdi.

Sırıttım ve ilerlerken Bluetooth'u kulağıma daha da bastırdım. "Sahip olduğum tek Sweets'in sen olduğunu biliyorsun."

"Hımm," diye cevap verdi bana. Sonra bir başkasına, "Bunu köşeye koy ve bırak. Ben kendim açarım."

"Neden bir şey almanız gerektiğini hâlâ anlamıyorum. Burada odamızda olmayan her şeyi satın alabilirdik." Acil servise göz gezdirirken ona söyledim. Alkol ve dezenfektan kokusu duman ve yanık et kokusunu maskeleyemeye çalışıyor ama başaramıyordu.

"Declan'ın pahalı araba alışkanlığını kopyalamaya karar verdiğinde... yapabileceğimiz her yerden tasarruf etmeliyiz."

Arabalara laf sokmak için bulduğu zavallı bahaneye gözlerimi devirerek baktım. "Sweets, akıl almaz derecede zengin insanlar olarak müstehcen şeylere para harcamak bizim görevimiz. Bunu yapmazsak fakirlere hakaret etmiş oluruz ve bu da ekonomiye zarar verir."

"Gerçekten de pahalı şeyler almamanın yoksullara ve ekonomiye zarar verdiğini mi söyledin? Bunların hiçbirisi senin umurunda değil!" O kadar çok güldü ki burnundan soludu ve ben de ziyaretçi masasına doğru yürürken kahkaha atmama neden oldu.

"Bu doğru değil! Çok önemsiyorum. Bu yüzden bağış yapmak üzereyim..." Durakladım ve masanın üzerindeki ilanlardan birini aldım. "Half-Home!"

Gülmeyi kesti ve "Half-Home'un ne olduğunu biliyor musun?" diye sormadan önce bir an durakladı.

El ilanının kapağındaki resme baktım, birbirine sarılmış bir baba ve kızı. Üzerinde 'Support Half- Home' dışında başka bir ibare yoktu. "Bir baba-kız programı mı?"

Yine bir kahkaha krizine girdi.

"Ne?" Elimde olmadan sırtıtmama rağmen tersledim. İstasyonun arkasındaki hemşire bana baktı, konuşmak için öne doğru eğildi, ama ona parmağımı kaldırarak bir saniye beklemesini söyledim.

"Half-Home bir uyuşturucu rehabilitasyon programıdır! Sen sadece..." "Az önce sizi bağış yapacak kadar zengin eden müşterileri elinizden almaya çalışan bir programa bağış yapmak istediğinizi söylediniz" derken kahkahalarını tutmaya çalıştı.

Yüzümde beliren Grinch benzeri kaş çatmaya engel olamadım. Hemşire ayağa kalktı ve arkamı işaret etti. Yine telefonla konuşan ama çok daha paniklemiş, ellerinde fotoğraflar olan ailelere baktım. Sadece aile üyeleri olduğunu tahmin edebildiğim kişileri bulmak için etrafı tarıyorlardı.

"Sweets, seni geri aramak zorundayım... görev çağırıyor."

"Müstehcen şeylere para harcamak mı?" diye sordu.

"Hayır, umursuyormuş gibi yapıyorum," dedim Korece.

"Savaşıyorum!" diye cevap verdi telefonu kapatmadan önce.

Bluetooth'u kulağımdan çıkarıp gömleğimin cebine soktukten sonra, bana kızgın olmaktan çok daha fazlası olan hemşireye döndüm. Ona gülümseyerek baktım ve daha dik durarak, "Merhaba" dedim.

"Burası bir hastane, efendim. Görüşmelerinizi dışarıda bitirmelisiniz."

"Bunun için üzgünüm," dedim, hâlâ gülümserken küçük kafasından gözlerini çıkarmamak için parmaklarımı masasına vurdum. "Wyatt Callahan'ı arıyorum-"

"Dr. Callahan ile randevunuz var mı?"

Yeğenimi görmek için randevu mu almam gerekiyor? "Hayır ama-

" "Üzgünüm, Dr. Callahan çok meşgul ve aramanız gerekiyor-"

"Neal Amca!"

Koyu kırmızı bir gömlek üzerine beyaz bir ceket giymiş, koyu gri elbise pantolonlu, saçları kesilmiş ve şekillendirilmiş, kulaktan kulağa sırtıtmasına rağmen yüzünde çok tanıdık gizli bir karanlık olan karşımdaki adama biraz şaşkınlıkla sağa doğru baktım.

O farklı.

"Dr. Callahan, siz misiniz?" Sırıttım, yaklaştığında ona sarıldım ve sırtını sıvazladım. "Biz küçük insanların sizin gibi önemli ve meşgul bir insanı görmek için neden randevu almamız gerektiği konusunda az önce ders alıyordum!"

"Ne?" Geri çekildi, kahverengi gözleri yeşil sivri uçlarla beneklenmişti, yanımdaki hemşireye kayd.

Daha dik durdu, gözleri genişti. Ve bakışları isim etiketine kayd. Fark etti. Herkes fark ederdi. Adam bunu açıkça belli etti ve o da hemen konuştu. "Özür dilerim Dr. Callahan, aileden olduğunu fark etmemiştim." Bana doğru baktı, ben de tezgâha yaslandım. "Eğer öyle olduğunu söyleseydiniz-"

"Bayan LeRoy," diye sözünü kesti Wyatt, sadece tableti yerine koymak için masaya gelen yaşlı hemşireyle konuşuyordu. Ona baktı. "Meşgul olduğunuzu biliyorum. Özür dilerim ama Hemşire Alice'e biraz yardım edin. Biraz bunalmış görünüyor ve bir kuyruk oluşuyor."

"Evet, doktor," diye cevap verdi ve arkamdaki doktorla konuşmaya geçmeden önce genç hemşireye ters ters baktı.

"Hadi brunch yapalım amca," dedi Wyatt bana, artık yanımdaki hemşireye dikkat etmiyordu. Onu tanımadan taburcu etmiş, çoktan uzaklaşmıştı bile.

"Brunch için her zaman havamdayım," diye cevap verdim, sadece bir adım attıktan sonra arkama yaslanıp zihinsel bir çöküş yaşıyor gibi görünen Hemşire Alice'e baktım. El ilanına dokunarak tezgâhın üzerine bıraktım ve dikkatini çektim. "Eğer daha sonra hâlâ burada görev yapacaksanız, insanlarla bu ilanlar hakkında konuşmak isteyebilirsiniz. Yeni bir çağda olduğumuzu biliyorum ama de onlar hakkında bilgi sahibi olmalısın."

"Uh... Onlara haber veririm."

Wyatt yüksek sesle, "Daha sonra orada olmayacak amca, hadi gidelim," diye cevap verdi, kızın onu duyup duymaması umurunda değildi.

Koridorda mor kalplerin olduğu yolu izleyerek yürürken onu takip ettim. "Nasılsın amca?" diye sormadan önce boynunu büktü ve esnedi. Mina Teyze seninle mi?"

"Ben her zamanki gibi iyiyim. Teyzen de öyle. Eşyalarımızı malikaneye geri taşıyor... ki bu şok edici çünkü Ethan bir alana ihtiyacı olduğunu açıkça belirtti."

"Ethan evde değil, o yüzden hâlâ boş alanı var."

Durakladım, çenem öfkeyle kilitlendi. "Ivy yüzünden." Bu bir ifadeydi, soru değil.

"Evet."

"Siktir," diye mırıldandım. Ethan zaten doğası gereği mesafeliydi - annesinin ölümü onu soğuk yapmıştı. Ama bu kadar genç yaşta Ceann Na Conairte olması, geri kalan her şeyini buza hapsetmesine neden oldu. Daha soğukkanlı hale gelmişti... tavrındaki tek kırılma kardeşleri içindi. Ama üçü de birbirinden uzaktı. Ivy'nin en azından onu biraz ısıtacağını, ateşi olacağını ummuştum. Şimdi gittiğine göre, ateş yerine Kuzey Kutbu'nda kayan bir yıldız gibiydi. Güzel, beklenmedik ama geçici ve tamamen işe yaramaz. Ethan büyük olasılıkla kendi içine daha da gömülecekti, şimdi... lanet olsun... *Liam'ın onun için istediği bu değildi.*

"Geri dönecek. Ve bu sefer, ona alan bırakmayacağız. Boşluk aile için geçerli değildir." Ciddi bir şekilde söyledi... Ona tekrar bakmamı sağladı.

"Sen kimsin ve yeğenime ne yaptın?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Onu ben öldürdüm," diye mırıldandı nefesinin altında ve durup bana baktı. "Eskiden kim olduğuma değil, şu anda kim olduğuma takılmana ihtiyacım var çünkü yapmamız gereken şeyle ilgili bir öğrenme eğrisi yok."

Kaşım kalktı. "Öğrenmek mi? Evlat, sana nasıl dürbün kullanacağını öğrettiğimi hatırlıyorum."

Güldü ve rozetini BCR yazan çift buzlu kapının yanındaki panele bastırdı.

"BCR?" Ona sordum.

"Yanık Merkezi Kurtarma," diye cevap verdi. "Bana 'çocuk' diyen son adamın olduğu yer."

İkinci ifadesini görmezden gelerek ilkinе yüzümü buruşturdum. "Brunch yapacağımızı sanıyordum?"

"Öyleyiz." Sırıttı.

"Yemek yemeden önce gerçekten iştahımı mı kapatacaksın?" Homurdandım, cehenneme kadar takip ettim. Hayır, cehenneme değil, cehennemden zar zor kaçanlara. Öyle . Her yerde, sağımda ve solumda, ağlayan, hıçkıran ya da uyuşturulmuş yanmış kurbanlarla ilgilenen doktorlar vardı. Çocuklar, kadınlar, erkekler, ama çok az sayıda yaşlı insan, hepsi mumya gibi yataklara sarılmıştı. Cam odaların dışındaki isimlerin İrlandalı ya da İtalyan olduğunu fark ettim.

"Saldırıya mı uğradık?" Ona fısıldadım.

"Hayır." Bana fısıldayarak cevap verdi ve cam odalardan birine bakmak için durakladı. Kahverengi saçlı bir kadın, kızı olduğunu tahmin ettiğim küçük bir kızın yanındaki sandalyeye oturmuş uyanık kalmaya çalışıyordu. Yaşlı kadının iki eli de beyaz bandajlarla sarılmıştı. Ama bu, kızının kolundaki kalın, alçıya benzer bandajlardan daha az acı verici görünüyordu. Kapının cam ekranında Mary Gore-Booth yazıyordu ve Wyatt cama dokunduğunda hayati değerleri görünüyordu.

Kadın başını kaldırdı ve onu görür görmez korku ve öfke - ama daha çok korku - yüzüne yayıldı ve onu sardı. Gerildi ve daha dik oturdu. Bu, ailemizin duyduğu normal korku değildi, ki bu genellikle saygıyla karışık bir korkuydu. Hayır, Bayan Gore-Booth'un ona bakışı, korku filmlerinde yarattığın birdenbire ortaya çıkıp gözlerini dikerek size baktığı sahnelerden biriydi.

"Kimse saldırıya uğramadı amca... sadece disipline edildiler," diye fısıldadı Wyatt.

"Bunu sen mi yaptın?" İnanamayarak usulca söyledim.

Bana baktı ve gözlerindeki o bakışın neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım. Melodi'ydi. Gözlerindeki, yüzündeki bakış.... bir şey yaptığında annesinde gördüğüm bakışla aynıydı.... o kadar acımasızdı ki duyan herkesi zihinsel olarak paramparça ederdi.

"Çocukken İncil derslerine gitmekten nefret ederdim," diye rastgele itiraf etti. "Aslında Tanrı'nın bir pislik olduğunu düşünürdüm. Annem ve babam halkımıza iyi bakmamız gerektiğini söylerdi. Sonra İncil'de Tanrı'nın 'halkım' dediği İsrailileri birkaç kişinin yaptıkları yüzünden nasıl cezalandırdığını okurdum." Dudağının kenarı yukarı kalktı ve omuz silktili. "Sanırım bunun nedeni çocuk olmamdı. Büyük resmi düşünmedim. Ama şimdi düşünüyorum. Tanrı halkından sorumludur ve halkı da birbirinden sorumludur. Bu yüzden, eğer bir kişi işleri berbat ederse ve geri kalanlar bununla ilgilenmezse, hepsini cezalandırmalıdır... böylece hepsi komşularının günahlarından sorumlu tutulacaklarını bilirler."

Bağırmanmaya çalıştım, etrafıma bakındıktan sonra "Bunu birbirlerine polislik yapsınlar diye mi yaptın?" diye mırıldandım.

Umursamadan, kimin duyduğunu umursamıyormuş gibi konuştu. "Bunu birçok nedenden dolayı yaptım. Bu da onlardan biri. Artık isyan olmayacak. Artık kan davaları olmayacak. Kardeşimin arkasında uzun bir sıra olacak. Ya içine girerler ya da yanarlar."

İşte o anda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bayan Gore-Booth için onun gerçekten bir korku filmindeki yaratık olabileceğini fark ettim.

"Dr. Callahan?" Sağıma döndüğümde iki polis bize doğru yürüdü... hayır, kapıya doğru. Parçaları birleştirmem gerekenden çok daha uzun sürdü ama birleştirdiğimde... Konuşamıyordum. Zar zor nefes alabiliyordum.

İnanılır gibi değil... Polis Bayan Gore-Booth'un odasına girerken mutlak bir şok içinde izledim. Gözlerini bize dikti... ona, devam eden korku filmindeki yaratığa. Kollarını arkasına bağladılar ve o da şoka girmiş olmalıydı çünkü onu odasından çıkarırlarken Wyatt'a baktı.

"Ona iftira mı attın?" Onu fısıldadım.

"Hem onun hem de Moretti'nin özel bir derse ihtiyacı vardı," diye mırıldandı, çift kapıya bakarak. Bana odaklanmadan önce biraz göz kırptı. "Şimdi yemek yiyelim! Açlıktan ölüyorum, bütün gece yanık etle uğraştım. *Urgh!*"

Esnemesini ve kapıdan uzaklaşırken kollarını uzatmasını izledim... Bir an durup koluma bakmak zorunda kaldım. Tüylerim diken diken olmuştu ve tüylerim diken diken olmuştu. Liam ve Melody dünyaya ne kadar acımasız olabileceklerini gösterdiklerinde de aynı türden tüylerim diken diken olurdu.

DECLAN

Neal telefonda bana, "İrlandalıları ona MahDoc diyor," dedi.

Başımı sallamadan önce bir an düşündüm; "Ne kadar uygun, MahDoc... Çılgın Doktor... Çılgın Şapkacı'nın oğlu. İrlandalıları nasıl isim verileceğini iyi biliyor."

"Declan, bu lanet olası bir çılgınlık. Lanet olası O.S.'yi ateşe verdi... hem de içindeyken!"

"Bekle, ne?" Kaşlarımı çatarak elimdeki kitabı yere bıraktım. "İçeride miydi? Yangının içinde mi? O iyi mi?"

"O iyi mi lan?" Bana ters ters baktı. "Çocuk, tavuk ve karidesli *Pad Thai*, iki simit ve jöleyle tıka basa doyduktan sonra şu anda 'güç uykusu' çekiyor."

Çok fazla sorum vardı.

Mesela hastaneler ne zaman Pad Thai servis etmeye başladı? Neden boktan bir aksanla Pad Thai diyordu? Simitler Pad Thai'den önce mi sonra mı geldi? Wyatt'a 'çocuk' demekten korktuğu için mi kendini alıkoydu? Şimdi de küçük Wyatt'tan mı korkuyordu?

Tüm bu soruları daha ciddi olanlara erteleyerek, "Ethan'dan haber aldın mı?" diye sordum.

"Hayır, ama bu konuda endişelenmiyorum çünkü üçü arasında akli başında olanın o olduğuna artık eminim," diye homurdandı.

"Dona en mantıklısı-"

"Eğer Dona Monako'nun Yüce Prensesi olma yolunda ilerlemeseydi, herkesi canlı canlı yakmaya çalışmadan önce Ivy'yi ya da Ethan'ı... ya da önce Ethan'ı sonra Ivy'yi öldürürdü."

İçimden gelen kahkaha reflekti... çünkü bu çılgınca ve gerçektir, ama artık gerçek bir olasılık değildi. Komikti. "Şu anda bana kimi hatırlatıyorsun biliyor musun?"

"Kim?"

"Baban... Sedric." Babasının kim olduğunu biliyordu. Adını sadece söylemeyi özlediğim için söyledim. Yalnız olmadığımı fark ettiğim anda arkama, Evelyn'in kanepede uyuyan karımın karşısında oturduğu Jet'in arka tarafına baktım. Bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Aramızda tek kelime geçmeden kendi başına okumaya devam etti. Cora hepimizi kitap delisi yapmıştı.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu, biraz daha az hareketli ve kesinlikle daha ağırbaşlı bir şekilde.

"Liam ve Melody evlendiklerinde, yaptıkları şeyin çılgınca olduğunu biliyordu. Ama bir sonraki adımda neler olabileceği konusunda heyecanlanmaktan da kendini alamadı," diye cevap verdim... sanki bir ömür önceymiş gibi hissettiren bir zamanı düşünerek.

"Hatırlıyorum. Ama şimdi bana böyle şeyler söyleyemezsin dostum. O öldüğünde kaç yaşındaysam şimdi de o yaştayım."

"Siktir, sen yaşlısın."

"Kahretsin, saçın benimkinden daha gri!"

Güldüm. "Çünkü sen boyuyorsun."

"Boyamıyorum."

"Saçmalık."

"Bende boğa var ama bok yok kardeşim. Bazılarımız sadece kutsanmıştır."

Gözlerimi sertçe devirerek başımı salladım. "İyi. Şimdi düşününce mantıklı geliyor zaten... Gri saç streten gelir. Düşünmekten kaynaklanan stres... Sanırım senin durumunda hiç-"

"Uçaktan iner inmez bunu yüzüme söyle, seni küçük amcık." İkimiz de susmuştuk... ve hatırlayana kadar nedenini anlamamıştım.

"Bu, Liam'ın ikimizi de aşağılayacak bir şey söyleyeceği nokta, değil mi?"

Neal acı acı kıs kıs gülerek, "Ya da kendini över," dedi.

Nefes alarak başımı salladım ve kendi kendime gülümseyerek sandalyeme geri yaslandım. "Ailemizden kimseyi daha fazla gömmeyeceğiz Neal. Bu hayatta çok fazla Ceann Na Conairte'in gelip gittiğini gördüm Neal."

"Sen mi? Peki ya annem? O hala iyi, değil mi?"

Sırıttım. "Evelyn bu dünyanın dışında bir şeyden yapılmış. Eğer 200 yaşına kadar yaşarsa hiç şaşırmam."

"O zaman 201'e kadar yaşamalıyız," diye cevap verdi. "Onun başkası için yas tutmasını istemiyorum. Tüm bunlar yüzünden cehennemi yaşadı."

Başımı salladım. Acımasız, kanlı hayatlarımızın kenarında ne kadar uzun süre yaşadığını düşündüğümde... kaç insanın toprağa düşüşünü izlediğini düşündüğümde, hiç şüphesiz onun huzur bulmasına izin vermek istediğimi biliyordum. Bırakın ailesinin tadını çıkarsın. "Onlara hep göz kulak olduk... ama Wyatt haklı. Tekrar birlikte olmamız gerekiyor. Yine tek çatı altında bir aile. Neye ihtiyacı olursa olsun... ne kadar uzakta olursa olsun... arkalarında, yanlarında olacağız. Ethan'ın da. Dona o tacı bırakırsa tabii."

Sürtündü. "Evet, o şeyi elinden almakta iyi şanslar. Hayatı boyunca görünmez bir şeyle dolaştı durdu. Şimdi gerçek olduğuna ve herkes bildiğine göre? Onun yoluna çıkmaya çalışan zavallı orospu çocukları için üzülüyorum."

"Bu iş hallolduğunda, Gabriel'e de daha yakından bakmak istiyorum." Geri kalanımızla bile tanışmadan onu ailesinden alması... Prens olması umurunda değil. Böyle bir saygısızlığa tahammül edemezdim. Liam ona kendi taşaklarını kaşıkla yedirirdi.

"Anlaşıldı. Şimdi izin verirseniz, *Mahdoc* geliyor ve sizin düşünme eşittir gri saç saçmalığınız hakkında sorularım var!"

"Sen bir aptalsın," diye güldüm ve telefonu kapattı. Bluetooth'u çıkarıp masanın üzerine atarak mavi gökyüzüne baktım. Chicago'ya geri dönüyorduk. *Eve*.

Ve evle birlikte çılgınlık da geldi.

"Bütün gün orada oturacak mısın yoksa karının dinlenmesine yardımcı mı olacaksın?" Evelyn bana seslendi.

Sırtarak ayağa kalktım ve onlara döndüm. "Onu hareket ettirdiğim anda uyanacak."

"Az önce verdiğim sakinleştiriciden sonra olmaz," diye cevap verdi

Evelyn çayını yudumlarken. Gözlerim hızla Cora'ya kaydı, göğsünün usulca yükselişini izledim,

Neyse ki ona doğru ilerledim. "Karıma ilaç mı verdin?"

"Birinin yapması gerekiyordu... Son birkaç haftadır üzerimde gezinme şekline bakılırsa, er ya da geç düşmesi kaçınılmazdı. Karanlığın kalbine geri dönmeden önce şimdi daha iyi," dedi hiç pişmanlık duymadan, Cora'nın yüzündeki koyu bukleleri nazikçe fırçalayıp başını omzuma taşıırken.

"Evelyn," diye nefes aldım, sakin konuşmaya çalışıyordum. "Endişen için teşekkür ederim ama ona ilaç vermemeni tercih ederim."

"Kiliselerin üzerime düşmesini istemezdim ama ne yapabilirsin ki? Bazı şeyler senin kontrolün dışında," diye yanıtladı çayını tekrar yudumlarken. Gülümsemek istemedim ama elimde değildi. Onun tekrar normal, esprili haline dönmesi güzeldi.

Bu gezegendeki en iyi ve en pahalı doktorlar sayesinde kollarındaki ve boynundaki yara izleri artık neredeyse hiç görülüyordu. Tek başına oturmuş, siyah bir pantolon, çizgili bir bluz ve altın ve yeşil kruvaze bir ceket giymişti.

"Ethan o nankörlerin icabına baktı," dedim ona ciddiyetle.

Bana baktı, kara gözleri sert ve öfkeliydi. "Sonra başka bir grup nankör onun karısını öldürdü. Torunuma zarar verdiler. Şimdi nerede olduğunu Tanrı bilir."

"Geri dönecek-"

"Geri döneceğini biliyorum. O Ethan. Sorumluluklarını biliyor. Kendini toparlaması gerekiyor ama geri döneceğinden şüphem yok. Emin olmam gereken tek şey Wyatt."

Bir kez daha, karşımda sadece beni çocukluğumdan beri büyüten kadının (teyzem ve annem) değil, Ceann Na Conairte'in eski eşi, Ceann Na Conairte'in annesi ve şimdi de Ceann Na Conairte'in büyükannesinin oturduğunu hatırladım. Ailemizin işine ve imparatorluğuna herkesten daha fazla bağlıydı.

"Merkezimizi ateşe veren Wyatt mıydı? İnsanlarımızı hastaneye o mu yatırdı?" diye teyit etmemi istedi.

Başımı salladım. "Ona artık Mahdoc diyorlar."

"Güzel." Fincanını yere bıraktı ve kitabını tekrar eline aldı; kitap ironik bir şekilde Joseph Conrad'ın *Karanlığın Yüreği*'ydi. "Annesinin söylediği gibi bir adam olma zamanı geldi."

"Ne?" Melody Wyatt hakkında hiçbir şey söylememişti. Aslında onun üzerine titriyor gibiydi, ki Melody için Wyatt'ın ona karşı bu kadar yumuşak ve nazik olması tuhaftı. Bütün çocuklarını severdi. Ama Wyatt'a her zaman özellikle bağlıydı... Herkes onun en sevdiği çocuk olduğunu böyle biliyordu.

"Görmedin mi?" Bana baktı ve gerçekten şok olmuş gibiydi. "Neyi görmedim?"

"Declan, Wyatt'ı şımartmıyordu. Onu silahlandırıyor." "

"Ne?" Cora'ya tutunarak güldüm. "Sanki biyolojik bir silah yaratıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Bir bakıma öyleydi." Açıklarken arkasına yaslandı ve başını koltuğun koluna dayadı. "Yavaşça, dikkatlice, özenle, sadece Callahan olduğu için doğası gereği tehlikeli olacak bir çocuk olan Wyatt'ı daha tehlikeli birine dönüştürüyordu. Ethan ve Dona'yı zihinsel ve fiziksel olarak güçlü olmaya zorladı çünkü ikisinin de yöneteceğini biliyordu. Onlara zarar vermeye çalışan herkesi görebilmeleri gerekiyordu. Bu öngörüye ihtiyaçları vardı. Ama Wyatt'la birlikte, düşmanlarımızın kim olduğunu ve dostlarımızın kim olduğunu unutmamasını istedi... kim olduğu dışında her şeyi unutmamasını. Ethan ve Dona her zaman ailenin bütününe önemserken, Wyatt sadece Wyatt'ı önemsiyordu."

"Yani... onu bencil yaptı. İhtiyacımız olan şey bu değildi, Evelyn-"

Başını iki yana salladı. "Tam da ihtiyacımız olan şey bu. Hepsi bencil. Ama Wyatt'ın bencilliği Melody'nin bencilliği gibi. Ethan ve Dona karmaşık. Wyatt basit. Kendisi için en iyi olanı yapacaktır. Ve onun için en iyisi kardeşlerine sahip olmak. Onun tek amacı savunmaktır. Melody, Ethan'ın Ceann Na Conairte olacağını biliyordu. Wyatt'ın onun gibi düşünmesini istemedi. Onunla aynı şeyleri istemek için. Bu sadece kardeşler arasında bir iç savaşa yol açardı. Dona'ya bak, ne kadar yaklaşımtı. Bir kraliçe gibi düşünmek için eğitilmişti çünkü... ailesi kızlarının bir Callahan olarak kalmayacağını biliyordu. Dona bu aileyi terk edecek ve kendi şartlarına göre yönetecekti. Ethan Chicago'ya ve dolayısıyla bu ülkeye sahip. Dona'nın da kendi ülkesi var. Ama Wyatt... Melody oğullarının birlikte olmasını istiyordu. Biri beyin, diğeri kas. Ayrı ayrı, korkunçlar. Ama birlikte... cehenneme dönecekler.

Düşmanları için toprak. Şimdi değer verdiği biri incindi ve kız kardeşi öldü, sizce ne yapacak? Sence nasıl hissediyordur?"

Duraksadım, her şeyin kafamda oturmasına izin verdim. Melody'nin onu tek başına eğittiğine tanık olduğum tüm anlar - ona yavaşça bir şeyler açıklamak, sadece konuşmak için onu diğer çocuklardan ayırmak - aklımdan geçti. "Kendini kişisel olarak kırılmış hissediyor. Onlar sadece Ethan ve Dona değil. Onlar *onun* kardeşleri. Sevdiği insanlar. Bu onunla ilgili. Ailesinin intikamını alıyormuş gibi görünebilir. Ama bu sadece onun bencilliği. *Onun* halkına zarar verdiler. Bu yüzden, o insanların canının daha çok yanmasını sağlamak için her şeyi yapacak. Oyunağı kırılan bir çocuk gibi, kendi iyiliği için intikam alacak."

"Ve varsayılan olarak, Ethan'ın askeri, koruyucusu, uygulayıcısı olmak... herkesin kafasındaki çekiç... kendini daha iyi hissedene kadar çekiçlemeye devam edecek."

"Oyunağı tamir edilene kadar da kendini iyi hissetmeyecek... Ethan istediği yere dönene kadar."

"O zamana kadar kaos bekleyin." Sesi gururlu geliyordu. "Bunun Ethan dönene kadar sürmesini bekleyin... Ethan döndüğünde... kimse *Mahdoc*'la tekrar uğraşmak zorunda kalma korkusuyla onu sorgulamayacak. Melody'nin planı. Bir oğlunu yarala ve diğerinin içindeki kötülüğü açığa çıkar."

Sadece gurur duymuyordu... Neşeliydi.

Aynı Neal'ın telefonda konuştuğu gibi.

İkisi de hissetti. Tıpkı hayvanların depresmi ya da tsunamiyi hissettikleri gibi hissettiler. Tek fark korkmuyorlardı; ondan kaçmıyorlardı çünkü burası evleri gibiydi... eski günler gibiydi. Liam, Melody ve Sedric buradaymış gibi hissediyorlardı.

Pencereden dışarı bakarken, yakında ortaya çıkacak dehşeti hayal edebiliyordum... Liam, Melody, Sedric... kendi babam. Onlar buradaydı... acımasızlık bitmiyordu... sadece bir nesilden diğerine aktarılıyor, daha da güçleniyor ve karanlıklaşıyordu.

Wyatt daha yeni yeni kendine geliyordu.

Bu da bu aile için iyi, diğer herkes içinse cehennem azabı demekti.

Bir an kollarımdaki güzelliğe baktım ve sonra gözlerini kaldırdığında Evelyn'e geri döndüm. "Başka hapın kaldı mı? İçimde bir süre uyuyamayacağıma dair bir his var."

Güldü, başını bana doğru salladı.

Chicago'ya tekrar hoş geldin, Declan... Hava her zamanki gibi rüzgarlı ve cinayet ihtimali var.

Bunu düşünür düşünmez telefonum çaldı ve ekrandaki isim yeni Mahdoc'tan başkası değildi.

"Merhaba Wyatt."

OceanofPDF.com

DÖRT

"Kimsin sen?"

"Bazıları için melek. Diğerleri için şeytan."

~ Bilinmiyor

OceanofPDF.com

HELEN

Acımasız ol.

Ona şimdi ne yapacağını sorduğumda verdiği cevap buydu. Nedense, onun kim olduğunu, bu ailenin neler yaptığını ve yapacağını bilmeme rağmen... her zaman tanıdığım Wyatt'ı - şapşal Wyatt, ukala Wyatt, çekici Wyatt - ekranda konuşan Wyatt'la birleştiremiyordum. Hiç tereddüt etmeden çocuklara tuzak kuran ve onların yanmasına izin veren adam. O Wyatt'ı tanıımıyordum. Onun bu hiç görmemiştim. O her zaman tanıdığım Wyatt mıydı yoksa bu yeni Wyatt mı? Zihnimde kendime aynı üç soruyu sorup duruyordum.

Kimdi o?

Ne zaman bu noktaya geldi? Eski

Wyatt neredeydi?

"Helen?"

Tableti kapatıp masamdan kalkmadan önce bir kenara fırlattığımda kendimi küçük bir çocuk gibi hissetmekten alıkoyamadım. *Nefes al, Helen.*

"Merhaba anne." Sırıttım, odamın ortasında onunla buluştum ve ona sıkıca sarıldım. Kollarının beni sardığını, saçlarının buklelerinin yüzüme değdiğini hissettiğimde tüm bedenimin rahatladığını hissettim.

"Sorun nedir?"

Bu kısa sürdü. Tekrar gerildim ve ondan uzaklaştım. "Hiçbir şey!"

Lanet olsun. Bunun kulağa hiç de doğru gelmediğini anlamak için ona bakmama bile gerek yoktu.

"Helen?" Gözlerimin içine bakabilmek için çenemi kaldırarak tekrar seslendi. Annem Cora'nın üç süper gücü vardı. "Bana yalan söylüyorsun."

Evet. İlkine babam saçmalık dedektörü derdi. Bu da benim gibi kötü yalancının yanına kâr kalmasını daha da zorlaştırırdı. İç çekerek tekrar gülümsemeye çalıştım ve onun koyu kahverengi gözlerine baktım. "Bunu unutabilir miyiz?"

Kahverengi teninde küçük kırışıklıkların oluşmasına neden olacak şekilde kaşlarını çattı. Ve iki elini yanaklarıma koymadan önce sanki okuyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Normalde, madem sordun, bırakırdım

Kaydır, ama tatlım, çok korkmuş görünüyorsun. Sana bir şey mi oldu? İyi misin? Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Üzülmeyeceğim."

"Hayır, ben iyiyim. Yemin ederim," dedim hayal gücü onu ele geçirmeden önce. Yukarı uzanıp ellerini aşağı çektim.

"Tamam. İtmeyeceğim." Sesi incinmiş gibiydi... bu da onun ikinci süper gücü olan suçluluk duygusuydu. Hatalı olanın kendisi olması önemli değildi. Bir şekilde olayı çarpıtır ve hatalı olan sizmişsiniz gibi hissetmenizi sağlardı. "Oh, seni özledim!"

"Anne!" Kendimi tutamadım. Üçüncü süper gücü olan süper sarılmalarıyla beni kollarının arasına hapsetmişti.

"Şimdi döndüğüme göre, sen ve ben spaya gitmeliyiz. Kız kıza bir gün geçirelim.

Güneş doğana kadar benimle bilgisayar ineği gibi konuşabilirsin." Güldüm, başımı salladım. "Ben bilgisayar *ineğiyle* konuşurum, *inekle* değil."

"Ne fark eder ki?" diye sordu, sonunda beni ayı gibi kavrayışından kurtardı, ama ben cevap veremeden beni başından savdı ve kendi teğetine geçti. "Biliyor musun, unut gitsin. Şimdi bir randevu alacağım."

"Kitap... tüm spayı misin?" Alay ettim.

"Hayır." Kulaktan kulağa sırtarak telefonunu eteğinin cebinden çıkardı. "Başka kimse yoksa ne kadar harika bir kızım olduğunu nasıl gösterebilirim?"

"Anne, sen tam bir aptalsın-"

"Affedersiniz, ben *ineği* tercih ederim." Benimle alay eder gibi boynunu bükte. Ancak kaşlarını çatmaya başlaması kısa sürdü.

"Ne oldu?"

"Bu lanet telefon sürekli sorun çıkarıyor. Tamir edebilir misin?"

"Ben tamir edebilir miyim? Anne, canım yanıyor, bilmiyor musun ben bir dahiyim," dedim soluk soluğa, elimi kalbimin üzerine koyarak ve telefonu ondan aldım.

Homurdandı. "Nasıl unutabilirim ki? Sen ve baban bana her gün hatırlatıyorsunuz."

Telefonundaki kodu tararken gururla ışıldamaktan kendimi alamadım. Sadece birkaç saniye sürdü. "Evet, anne, sadece güncellemeyi unuttuğun için-"

Kafamı kaldırdığımda tabletime bakıyordu.

"Anne!" Bağırdım, uzandım ve elinden kaptım. "Eşyalarımı karıştırma!"

Kaşlarını kaldırdı ve ben de ağzımı hızla kapattım. Gözleri tablete ve sonra tekrar bana odaklandı ve başımı öne eğdim. Ben lanet olası bir

yetişkin gibi hissediyordum ama şu anda hissetmiyordum... ve nedenini de bilmiyordum. "Helen."

"Terslediğim için özür dilerim, ama-"

"Seni korkutan bu mu?" Sözümlü kesti ve bakışlarına karşılık verdiğimde, Wyatt'ın basın toplantısının ve O.S.'deki silinmiş görüntülerin tabletimde oynatıldığı bölünmüş yayını başıyla işaret etti. Bir süre izledim, ama küçük kızın yanarak annesine seslendiği an, adam orada öylece otururken geri döndüm. "Neden korkuyorsun?"

"Korkmuyorum."

"Öyle
görünüyorsun."

"Ama ben değilim." Tekrar tersledim. Ayağa kalkarak gözlerinin içine baktım ve ona gerçeği söyledim. "Korkmuyorum. Sadece... sadece..."

"Sadece ne?"

İtmeye devam edecekti!

"Bu Wyatt! O... farklı ve nasıl bilmiyorum... Artık onunla aynı şekilde konuşabileceğimi sanmıyorum."

Uzun bir süre bana baktı. Yavaşça kollarını kavuşturdu, bu da söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağım anlamına geliyordu, ama yine de söyleyecekti.

"Ne? Anne."

"Neden onunla konuşamayacağını ?" diye sordu.

O kadar şey arasından bunu sormayacağını düşünmüştüm. "Tamamen farklı biri gibi, bunca zaman onun hakkında yanılmışım."

"Helen, seni tanıyorum, bu ailenin bazen ne yapması gerektiğini biliyorsun-"

"Bu ailenin ne yaptığını biliyorum anne. Aptal değilim ama Wyatt bunu... yapmaz," diye cevap verdim ve tableti tekrar görmesi için kaldırdım. "Eğer şiddet uyguluyorsa, konuyla ilgisi olmayan insanlara asla zarar vermez."

"O her zaman böyleydi," dedi yumuşak bir sesle, sanki zamanda yolculuk yapmışım da dünyanın nasıl işlediğini anlamıyormuşum gibi bana bakarak.

"Anne, Wyatt iyi bir çocuk olmasına rağmen iyi olmaya çalışıyor-"

"Helen, neden böyle düşündüğünden emin değilim."

"Ben deli gibi görünmesini durdurabilir misin? Wyatt'ın öfkesi var, bazen küçük bir çocuk gibi olabiliyor ve tabii ki kavgalara karışıyor. Hatta insanları öldürdü, bunu biliyorum. Ama hiç bu kadar kendini kaybetmemişti."

Yine sadece baktı. İçimi çektim ve ekledim: "Bakın, belli ki o en iyi insanlardan biri değil ama kardeşleriyle arasında en çok-"

"Şiddet," diye kesti. "Ne?"

"Kuzenlerin arasında Wyatt en şiddet yanlısı olanı Helen. Konu ona geldiğinde neden pembe gözlükler taktığını . Ya da onun kim olduğunu nasıl gözden kaçırdın bilmiyorum ama bir an önce bunu anlamam gerekiyor. O, baban ve amcan her ne planlıyorsa, bu," elimdeki tableti işaret etti, "sadece birinci aşama."

"Ethan ve Dona'nın yaptığı onca şey arasında neden Wyatt'ın en çok-"

"Biyolojik babanın seni bizden ne zaman aldığını hatırlıyor musun?" diye sordu ve sanki yüzüme bir tokat atmış gibiydi.

Başımı sallayarak, "On bir yaşımdaydım" diye fısıldadım.

"İki haftalığına gitmiştin," diye fısıldadı, elleri yumruk olmuştu. "Ama bana iki yıl gibi geldi. Sanki içimi oymuş gibi gitti. Baban, teyzen ve amcan bana beklememi söyleyip durdular. Baban seni geri getireceğine dair hayatı üzerine yemin etti, ama onlar sadece olay çıkarmadan seni geri almak istediler-"

"Biliyorum-"

"Hayır! Bilmiyorsun. Çünkü istediklerini elde edemediler. Wyatt, on iki yaşında, seni kendisi geri getirdi."

"Ne?"

CORA - YAŞ 38

"Beklememiz mi gerekiyor?" Oturma odasındaki herkesin yüzüne tek tek bakarak usulca sordum ve sonunda şöminenin yanındaki kanepenin kenarında oturan, eklemleri bembeyaz, yüzü bomboş sevgili kocam Declan'a baktım.

Boşluğa ihtiyacım yoktu. Kararlı olmaya ihtiyacım vardı.

Evelyn bana doğru uzanırken, "Cora, dikkatli olmalıyız," dedi ama elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Dikkatli mi?" Boynunu sıkmaya hazır hissederek tekrarladım. "O benim kızım. Kimse BENİM KIZIMI ALAMADI!"

Melody saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken "O hiç kimse değil," dedi ve Liam'ın kendisine uzattığı bardağı alıp başının yan tarafını ovuşturdu.

Görünüşe göre majestelerinin başı ağrıyormuş.

Liam onun arkasına doğru eğildi ve ekledi: "O bir senatör, sivil haklar avukatı ve aktivist-"

"UMURUMDA DEĞİL!" Bağırđım. "O bir Callahan değıl! Bu yüzden, o bir hiç! Yoksa benim kızım olduğu için kurallar mı değışti? Gerçekten Declan'ın kızı olmadığı için mi?"

"Sakın buna cüret etme! O BENİM KIZIM!" Declan sonunda hayata dönmeyi seçti.

"... ONUN İÇİN SAVAŞ!" Ben de bağırđım. "Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun, Cora!"

"Bilmiyorum Declan," diye karşılık verdim ona. "Benim durduğum yerden, birinin kızımızı çalmasına izin veriyormuşsun gibi görünüyor! Büyüttüğümüz kızımızı... beslediğimiz, giydirdiğimiz ve sevdiğimiz kızımızı! Benim her şeyim olan kızım! Hepiniz şehirleri yok edebilirsiniz; yeryüzündekilere diz çöktürebilirsiniz. Birkaç dakika içinde FBI, CIA, Chicago Polisi ve diğer tüm lanet kısaltmalar parmaklarınızın ucunda oluyor ama nedense kızımızı geri getirmenin bir yolunu bulmakta zorlanıyorsunuz!"

"Peki onu geri almak için o kısaltmalardan birini kullanırsak ne olacağını düşünüyorsun? Ha, Cora?" diye bağırđı.

"Ben-"

"Umursamalısın!" diye sözümü kesti. "FBI'a, CIA'e, Chicago Polisi'ne ya da başka birine gidersek, insanlar onların bizim cebimizde olduğunu anlar. Eğer kötü görünürsek... insanlar ne kadar yozlaşmış olduğumuzu öğrenirse, Helen'i sonsuza dek kaybedebiliriz! Onu öldürürsek, sadece kızımızın biyolojik babasını öldürmekle kalmayız ve bizden nefret edebilir, ilk şüpheliler *biz* oluruz. Bir kez daha, Helen'ı sonsuza dek kaybedebiliriz! Varlığım ve sahip olduğum her şey üzerine yemin ederim, hatta senin üzerine bile yemin ederim... Kızımızı eve getireceğim ama onu öylece kaçıramayız Cora. Bana zaman ver!"

Başımı iki yana salladım ve ondan uzaklaştım; Liam ve Melody'ye baktım, onlar da bize bakıyorlardı. "Donatella olsaydı çoktan dönmüş olurdu."

"Asla Donatella olamaz çünkü biyolojik babası tam burada," diye cevap verdi Melody, sözleri bende kalan tüm saygınlık kırıntılarını söküp attı.

"Liam," diye alay etti Declan. "Ben kalmadan önce karının çenesini kapat. Karımla bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim."

"Bırak ne istiyorsa söylesin çünkü kızım geri gelene kadar senin lanet olası bir karın yok!" Boğazımdaki acıyla savaşıarak mırıldandım.

"Cora." Declan'ın gözleri benimkilere odaklandı. Bir adım daha yaklaştı ama ben geri çekildim.

Elimi saçlarımda gezdirerek gözlerimdeki yaşları kırıştırdım. "Neden sana ne zaman ihtiyacım olsa Declan, hiçbir işe yaramıyorsun?"

Cevabını beklemedim. Hepsine sırtımı dönerek odadan çıktım. Kapıyı sıkıca kapatarak, yine de patlak veren hıçkırıklara karşı koymaya çalıştım. Kaçamadım bile. Canım yanıyordu. Çok acıyordu.

"Al."

Küçük mendil kutusunu, ona tutunan eli görmeden önce gördüm. Gözlerimdeki yaşları kırıştıtarak onu net bir şekilde gördüm. Omuz hizasındaki kahverengi saçları kulaklarının arkasına toplanmıştı. Yeşil benekli kahverengi gözleri her zamanki gibi kaygısız değildi. Henüz on dört yaşında olmasına rağmen boyu oldukça uzundu. Ethan kadar güçlü değildi ama ikisi de büyümeye devam ediyordu. Birkaç mendil çıkardı ve uzanıp elimi kapıdan çekerek mendilleri bana uzattı.

"Teşekkür Wyatt, ama-"

"Haklısın," dedi usulca. "Ne?"

"Helen'ı kaçıran adam. O bir Callahan değil. Yani o hiç kimse," diyerek önceki sözlerimi tekrarladı.

"Bunu ailene açıkla," diye mırıldandım. Uzanıp elimi başına koydum.

"Mendiller için teşekkürler."

Ona başka bir şey söylemeden, odalarımaya doğru değil, ön kapılara doğru yürümeye başladım.

"Helen sandığınızdan daha çabuk dönecek," dedi.

Sadece başımı salladım. "O zamana kadar, sanırım içeceğim."

İKİ GÜN SONRA

Hasta olacağım. Ellerimi saçlarımda gezdirerek inledim. "İç şunu," diye seslendi Declan'ın sesi üstümden.

"Açık konuştuğumu sanıyordum. Kızımızı geri getirene kadar yüzünü görmek istemiyorum," diye homurdandım ve öfkelenmemeye çalışırken gözlerimi tekrar kapattım.

"Çok açık konuştunuz."

"Peki neden hala buradasın?"

"Çünkü çocuklarımın uyumasını izlemekten zevk alıyorum."

Kaşlarım birbirine çatıldı. Tek gözümü açarak ona baktım, bir elinde su bardağı, diğerinde haplarla bana dik dik bakıyordu. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Taş suratlı... öfke sınırında, bana ters ters baktı. "Hayır. Çocuklarımız uyurken üzerlerine kusmanı engellemeye çalışıyorum çünkü dediğim gibi, onları böyle izlemek hoşuma gidiyor."

Sözlerini duydum.

Onları anladım.

Ve yine de benim için olması gerekenden çok daha uzun sürdü... umut.... ayağa kalktığımda kalbim hızla atmaya başladı. Yatağın üzerinde garip bir ağırlık hissederek yavaşça soluma döndüm ve işte... oradaydı...

"Helen?" Nefes nefese kaldım, yüzüne dokunmak için uzandım ama hapşırdı, burnunu ovuşturdu, sonra dönüp kardeşine sarıldı... Darcy yastığa sarılmıştı. Sanki rüya görüyormuşum gibi uzanıp ellerimi kıvrıcık saçlarında gezdirdim.

"Dün gece sen bayıldıktan sonra buraya geldi ve ikisi de seninle kalmak istedi. İç," dedi, bana su ve hapları uzatarak.

Ona dönmeden önce onlara baktım ve kendimi tutamadım. Zıpladım, evet, yataktan fırladım, ona sarıldım, elindeki suyun biraz kaydığını hissettim. "Başardın! Onu eve getirdin-"

"Hayır, ben yapmadım." Beni soydu, bardağı bana uzattı ve ilacı komodinin üzerine koydu. "Geri dönmesinin sebebi Wyatt."

"Wyatt?" Ben sordum.

Başını salladı ve ben de onu takip ederek yatak odamızdan çıkıp çalışma odasına girdim, masasının başına geçip takım elbise ceketini aldım.

"Gitmiyorsun-"

"Evet, Wyatt. Dersi asıp dün başkente uçtu ve Senatör Rook'un ofisine girdi, hani şu Melody'nin Senato için seçtiği senatör. Sanırım tanıdığı tek senatör oydu." "Bilmiyorum... Senatör Rook'un bununla ne ilgisi var? Helen'ın biyolojik babası Senatör King-"

"Wyatt, Rook'un on yedi yaşındaki kızını kaçırdı," diye araya girdi, yüzü duyusuzdu, "ve onu Senatör King'in evine götürdü, orada her ikisine de beş gramdan fazla işlenmemiş eroin verdi ve her ikisi de aşırı dozdayken onları çıplak soydu, böylece birlikte yatakta çıplak ve kafaları güzel bulunabileceklerdi."

Ağzımın düştüğünü hissettim ve kapattım, ancak tekrar düşürmek için. Ağzından dökülen deliliği bir araya getirmeye çalışırken zihnim dönüyordu. Yavaşça cevap verdim, "Wyatt'ın Senatör King'e reşit olmayan biriyle, sadece reşit olmayan biriyle değil, başka bir senatörün kızıyla ve eroinle komplo kurduğunu mu söylüyorsun?"

İçini çekti, kendisi bile inanmazken alnını ovuşturdu. "Hayır. Wyatt ona komplo kurmaya *çalıştı*. Onun yerine kızımızın biyolojik babasını öldürdü.

"Senatör King öldü mü?" Fısıldadım.

Başını salladı. "Görünüşe göre uyuşturucuya karşı ölümcül bir alerjik reaksiyon göstermiş. Şimdi herkes siyahi toplumun uyuşturucu kullanımına karşı çıkan saygın bir üyesinin nasıl olup da kendi evinde uyuşturucudan öldüğünü bilmek istiyor. Senatör Rook'un kızının da oraya nasıl gittiği hakkında hiçbir fikri yok. Helen geçici olarak gözetimimize geri döndü. Ancak şimdi Yargıç Wilkins ile bir randevum var, muhtemelen Helen'i nasıl bu kadar çabuk geri getirdiğimizi araştırmak isteyecektir."

"Seninle geleceğim-"

"Bu halinle gelmesen daha iyi olur," diye mırıldandı yanımdan geçerken, sinirliydi. Ona doğru uzanarak kolunu tuttum ve bir an durmaya zorladım. Bana dönüp bakmadı.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Merak etme, bu kadar lanet olmamak için elimden geleni yapacağım," diye tersledi ve kolunu benden çekip kapıya doğru yürüdü.

"Declan-"

Duraksadıktan sonra bana döndü ve yüzüme bakarak bağırdı: "Onları ben de seviyorum! Onlar benim de çocuklarım... Ben de acı çekiyordum! Ben de onu geri istiyordum. Bunu istemiyordum. Bu sirki onun için istemedim. Annesi bizim ilaçlarımızdan aşırı doz aldı. Annesini *bizim işimiz* öldürdü. Ve şimdi babasının ölümünden de biz sorumluyuz."

"Ben onun annesiyim," diye usulca hatırlattım ona, "ve sen de babasısın."

Nefes aldı, başını salladı ama en azından bu sefer alnımdan öptü ve sonra bana sarıldı. "Onu haberlerden uzak tut. Ben geri geleceğim."

sonra."

Başını sallayarak gitmeden önce bana başka bir şey söylemedi. Akşamdan kalma olduğum için mi bilmiyorum ama sanki dünya ekseninden kaymış gibi hissediyordum.

Önemli değildi. Kızımı geri almıştım... Ailem bir aradaydı. Kapı çalındı.

"Bekle." Kapıyı usulca açtım. Wyatt, dizüstü bilgisayarını elinin altına sıkıştırmış, içi atıştırmalıklarla dolu devasa boyuttaki çantasını Noel Baba gibi omzuna atmış, orada duruyordu. Zararsız bir şapşal gibi sırtıyordu.

"Annem çok kızdı. Biraz burada saklanabilir miyim?" diye fısıldadı, orada olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Ne kadar kızgınlıktan bahsediyoruz?"

Yüzü buruştu. "Babam tek kelime bile edemedi ve sanırım yeni küfürler icat etti. O telefonda konuşurken ben kaçtım."

"WYATT, KİÇİNİ BURAYA GETİR!" Melody'nin bağırdığını duydum. O kadar hızlı odaya daldım ki bir esinti hissettim.

"Neden bu kadar kızgınlar anlamıyorum! Artık herkes evde," diye mırıldandı kapıyı kapattığımda.

"Wyatt, umursamazdın-"

"Sen de mi, Cora Teyze!" Gerçekten üzgün görünüyordu. "Benim tarafımda olursun sanmıştım" diye homurdandı.

"Rahatla." Ellerimi omuzlarına koydum. "Ben senin tarafındayım. Nasıl olmayayım ki? Sen benim kahramanımsın."

Sırıttı, çantasını yere bıraktı ve gömleğini kaldırarak bana koyu mor ve kırmızı olan kaburgasını gösterdi. "Senatör King mücadele etti ama onu iyi hakladım."

Bir şekilde yüzündeki en masum gülümsemeyle söyleyebildiği sözlerinin soğukluğuna, acımasızlığına alışmam bir saniye sürdü. Bana küçük bir çocuğu hatırlattı... Yaptığı şeyin yanlış olduğunu bilmediği için anne babasını tokatlarken gülen bir bebeği.

"Wyatt," diye fısıldadım, gözlerinin içine bakarak. "Minnettarım ama bununla övünmemelisin... bu kötü ve üzücüydü. Bu-"

"Cora Teyze," diye fısıldadı, ellerini benim ona yaptığım gibi omuzlarıma koyarak benimle alay etti. "Aynı cümlede *kötü* ve *üzgün* dediğinde seni ciddiye almak biraz zor. Sanki Dr. Seuss okuyormuşsun gibi geliyor."

"Wyatt-"

"Biliyorum," dedi, artık yüzünde bir gülümseme yoktu. "Kötü bir plan olduğunu biliyorum. Yapılacak iyi bir şey olmadığını biliyorum ve yemin ederim onun ölmesini istemedim. Annemle babamın bir planı olduğunu biliyorum, Declan Amca'nın da bir planı vardı. Ethan'ın bile bir planı olduğuna eminim. Hepsinin planı benimkinden daha iyi olacaktı. Biliyorum. Ama Cora Teyze... Bence ailemiz için plan yapmamalıyız, değil mi? Sen de böyle düşünüyorsun, değil mi? Daha önce de böyle demiştin. Biz Callahanlarız. Helen bir Callahan. O buraya ait. Onu yabancılarla bekletecek herhangi bir plan benim planımdan daha kötüdür. Her şey yolunda gidebilirdi, annem bana kızmazdı ve Declan Amca yargıcı görmek zorunda kalmazdı. Ama yine de daha kötü olurdu. Özür dilemeyeceğim. Üzülmeceğim. Çünkü biz kazandık. Geri kalan her şeyi daha sonra çözebiliriz, çünkü kazanmak kazanmaktır," dedi kararlı bir şekilde ve yine de görebiliyordum... gözlerinde onun tarafında olmam için yalvarıyordu.

"Haklısın," dedim gülümseyerek ve başımı salladım. "Kazanmak kazanmaktır. Helen evine döndü ve önemli olan da bu."

"Doğru! Teşekkür ederim!" Declan'ın koltuğuna yerleşmeden önce rahat bir nefes aldı ve atıştırmalık çantasını karıştırmaya başladı.

"Wyatt?"

Declan'ın ve benim odamızın kapısına bakarken Helen'in dışarı çıkışını izledim, saçları başının üzerinde dağınıktı.

"Sonunda uyandın!" Wyatt o kadar geniş sırttı ki yanaklarının nasıl acımadığından emin olamadım. "Eve hoş geldin partisi atıştırmalıklarını senden önce yiyeceğimden endişeleniyordum!"

Kızın görebilmesi için tutabildiği tüm abur cuburları kaldırdı.

"Twizzlers!" O da sırttı, tam onlara doğru koşacaktı ki beni gördü. "Günaydın anne, onları alabilir miyim?!"

İki haftadır. İki haftadır onsuzdum ama konuşmasına bakılırsa sanki hiç gitmemiş gibiydi.

Gözyaşlarına engel olmaya çalışarak başımı salladım. "Yeni döndüğün için bunu görmezden geleceğim."

"Teşekkür ederim!" Koşarak yanıma geldi ve atıştırmalıklara doğru koşmadan önce bana sıkıca sarıldı.

"Ben de!" Sedric beni tamamen görmezden gelerek odadan çıktı ama sorun değildi. Her şey yolundaydı çünkü onlar tam oradaydı. Gülüyorlardı.

ve kıkırdayarak yüzlerini dolduruyorlardı. Kızım yanımdaydı. Çocuklarım benimleydi. Önemli olan tek şey buydu.

Yine de aklımın bir köşesinde, kendi kendime düşünmeden edemiyordum - *O daha on iki yaşında Cora. Kendisinden altı yaş büyük bir kadını kaçırdı, bir adamı öldürdü, başka bir aileyi yok etti ve bunu hiç pişmanlık duymadan, tereddüt etmeden, ailesinin, annesinin ne diyeceğini bile umursamadan yaptı. Nasıl yaptı?*

Onu gülerken ve Twizzlers'ı dudağının altına yapıştırırken, deniz aygırı gibi davranırken izlerken, onun bir psikopat olmadığını biliyordum... önemsiyordu. Hem de çok önemsiyordu. *Tanrı kompleksi mi?* Hayır, böyle olması için yeterince narsist değildi.

O da kim? Bu kadar gençken nasıl böyle olabiliyor?

HELEN - ŞİMDİ

"O zaman bunu tarif edemezdin. Şimdi anlatabiliyorum," diye fısıldadı annem bana. "Wyatt en tehlikelisi çünkü toplumun kurallarını esneten ya da çiğneyen bizlerin aksine, onları kabul etmiyor... Sanki hiç var olmamışlar gibi. Onun bir melek olduğunu düşünüyorsun... Katılıyorum. Ama Lucifer'in de içlerinde en güzel melek olduğunu bilerek katılıyorum."

"Gitmem gerek," dedim ve odamdan çıkmadan önce usulca telefonu ona geri verdim. Koridora adımımı attığım anda onun sesini duydum.

"Helen!"

Wyatt koridorda babam ve amcamın ortasında yürüyordu. Yüzünde her zamanki şapşal sırıtışı vardı; aynı görünüyordu ama yine de... tek görebildiğim arkasındaki yırtık pırtık siyah kanatlardı.

"Helen? Sorun ne?" diye sordu babam, öne çıkarak.

Ama başımı sallayarak geri çekildim. Konuşmaya çalıştım ama hiçbir şey çıkmadı.

Onlara tek kelime etmeden döndüm ve gittim. Beni çağırdıklarını duyabiliyordum ama onları görmezden geldim. Bunun yerine, garaja girerken, aniden bir elin bileğimi kavradığını ve beni geri çektiğini hissettim.

"Helen?!"

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüğümde, onun da aynı şaşkınlıkla bana baktığını gördüm.

"İyi misin? Ne oldu? Annenle kavga mı ettin-"

"Sen benim babamı öldürdün," diye karşılık verdim.

"Ne?" Sanki deli olan benmişim gibi güldü. "Declan Amca-"

"Senatör King," diye bağırdım ve o da dondu kaldı. Her şey donmuş gibiydi. Garajın girişinin hemen dışında, yağmurun gökyüzünden gelen kurşunlar gibi çakılların üzerine düştüğü dünya hariç. Ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. "Bırak beni Wyatt."

Birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra bileğimi tuttuğunu unutmuş gibi aşağıya baktı ve bıraktı. Bıraktığı anda arkamı döndüm ve babamın Aston Martin'ine doğru yürüdüm. Wyatt konuşmadı. Ben geri geri giderken bile hareket etmedi. Hızla uzaklaşmadan hemen önce seslendi ve sonunda "Sen buraya aitsin" dedi.

Direksiyona tutunarak ona bakarken, onu ezme isteğimle savaştım. Bunun yerine tek söylediğim, "Bu senin değil, benim seçimimdi" oldu.

Arabayı sürerken, ancak yağmur üzerime yağmaya başladığında arabanın üstünü açtığımı fark ettim... ama durmak istemedim. Malikaneden mümkün olduğunca uzaklaşmak için kapıya doğru sürmeye devam ettim.

BEŞ

"İnsanların en iyisi kalanlardır."

~ *R. M. Drake*

OceanofPDF.com

WYATT

"Bu senin değildi, benim seçimimdi!"

"Her zaman bencil oldun... Bir kez bile etrafındakileri düşünmedin."

Sözleri zihnimde acımasızca yankılanıyordu, sadece onlar değil. Dona, amcalarım, halalarım, öz babam... Görünüşe göre bencilliğim bu ailenin bilinen bir belasıydı. Hepsi benden nefret ediyordu... Helen'dan bile.

"Wyatt?"

Buzları çoktan erimiş olan elimdeki bardaktan başımı kaldırıp kapıya baktım, o içeri dudaklarında çok tanıdık bir gülümseme vardı ve kollarını bana doğru açtı. Masanın kenarından doğruldum, bardağımı yere bıraktım ve ona nazıkçe sarıldım.

"Evine hoş geldin nine," diye fısıldadım ona.

"Eve hoş geldin de ne demek? Buraya yeni gelen sensin." Güldü ve bana Tanrı'nın gücünden daha sıkı sarıldı, ben de bırakmadan önce bir anlığına ona izin verdim.

Bana ters ters baktı. "Neden depresif görünüyorsun?" "Depresyonda değilim, Nana."

"Depresyonda olmadığını biliyorum Wyatt, bu yüzden neden depresif göründüğünü soruyorum," diyerek benden ayrıldı, bardağımı aldı ve likörü bitirdi. Yüzü sanki bir torba ekşi şeker yemiş gibi buruşmuştu. Ayrıca fildişi teninin üzerindeki kırışıklıklar onu normalden daha yaşlı gösteriyordu. Keşke yanıma bir fotoğraf makinesi alsaydım. "Boş ver, ben cevabımı aldım. Bu da ne böyle?"

Bardağa ne döktüğümü hatırlamaya çalışarak kıs kıs güldüm. Garajdan çıktıktan sonra her şey boş gibiydi. "Dürüst olmak gerekirse, hatırlayamıyorum bile, Nana."

"Güzel. Bir daha asla yapma, yoksa seni evlatlıktan reddederim." Yüzünü buruşturarak bardağı masanın üzerine koydu.

"Nana, ne zaman bu kadar drama kraliçesi oldun?"

"Ben hep öyleydim, ama kız kardeşin beni sürekli abartıyordu!" diye karşılık verdi, akli her zamankinden daha keskindi. Derin bir iç çekti ve kaşlarını çattı. "Özlüyorum"

onu. Buraya geldim ve burada olmadığını hatırlamadan önce otomatik olarak odasına gitmek istedim."

Omuzlarımın hafifçe çöktüğünü hissettim ama kaşlarının çatıldığını görmek istemedim. "Monako Kraliyet Sarayı'nın bir drama kraliçesini daha kaldırabileceğine eminim."

Bunun üzerine durakladı ve gözlerimin içine bakarak, "Sen onu ziyarete gittiğinde ben de onu ziyarete gideceğim. Benim yerim her zaman siz çocuklar olmuştur. Sen ve Ethan. Oğlumun oğulları. Evde olduğun için çok mutluyum Wyatt... Buranın sana ihtiyacı var."

Gülümsemeye çalıştım ama düşüncelerim acı veriyordu. "Emin misin? Çünkü şu anda gemiyi terk eden insanlar var."

"Bu yüzden mi depresif görünüyorsun? Terk edilme sorunlarınız mı?" "Benim-"

"Ailen sen küçükken öldü, terk edilme sorunların var," diyerek sözümü kesti.

Yüzümü buruşturdum ve konuyu değiştirdim. "Görünüşe göre bu ailedeki tüm sorunlar benim bencilliğimden kaynaklanıyor."

Bir domuz gibi homurdandı ve ben gülmemeye çalışırken gözlerim kocaman oldu. "Nana!"

"Saçmalık!" diye cevap verdi. "Bu lanet evdeki herkes bencil."

"Kesinlikle!" Başımla onu onayladım.

"Sen daha bencilsin," diye ekledi bana haddimi bildirerek ve ben de çocuk gibi surat asmaktan kendimi alamadım. Zaten onun için hepimiz çocuktuk. Benimle kollarını birleştirdi ve "Ama senin bencilliğin bu ailenin sorunlarının temel nedeni olacak kadar büyük değil. Ethan ve Helen'in duygusal bir kum torbasına ihtiyacı vardı ve senin insanlarla konuşmak için en kötü zamanları seçmek gibi kötü bir alışkanlığın olduğu için-"

"Hey-"

"Öfkelerini senden çıkardılar," diye bitirdi sözlerini.

"Peki, ne yapmam gerekiyor?"

"Al bunu." Omuz silkti. "Bunu onlara yüzlerce olmasa da onlarca kez yaptın ve onlar seni affedip hayatlarına devam ettiler çünkü aile bunun için var. Bırak onlar kendi işlerini halletsin, sen de yapman gereken şeye odaklan."

"Daha az bencil olmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Onların istismarını kabul etmek zaten daha az bencil olmaktır, yani öylesiniz. Ayrıca, ne istediğinizi bilmek ve bunu yapmak... her zaman kötü bir şey değildir. Birçok

Bazen, özellikle de bu usta planlamacılar ve stratejistler ailesinde, iyi bir şeydir. Sizi insan yapar. Bu ailedeki diğer insanların da gerçekten istedikleri şey için ayağa kalkmalarını sağlar. Olduğun kişiyi değiştirirsen üzülürüm Wyatt. Sen annenin seni yarattığı gibisin... kendi tarzında mükemmelsin."

Saatime bakmadan önce bir an durakladım. Saat beşi geçiyordu. Amcalarımı toplantıya çağırmıştım, zaten bu yüzden Ethan'ın çalışma odasıydım. "Neal Amca ve Declan Amca ile konuşmadan önce bana moral vermeye mi geldin?"

Sırıttı. "Bir büyükanne moral konuşması yapmaktan başka ne yapabilir ki? Ben bu anlar için yaşıyorum. Canınız yanana kadar beni hiç hatırlamıyorsunuz."

"Nana-"

"Hayır. Hayır. Sorun değil. Anlıyorum. Artık herkes büyüdü," dedi, belli ki kapıya doğru yürürken suçluluk duygumu daha da arttırmak için.

"Nana... yakında kendi Chicago'ya hoş geldin yemeğimizi yiyelim, bu ailede olgun bir yaşlılığa kadar yaşamak için neler gerektiğini öğrenmek istiyorum." Beni tokatlamak isteyeceğini bildiğim için sıırıttım.

"Bana bir daha yaşlı derssen seni küçük pislik, asla otuzuna varamazsın," diye cevap verdi ve ben de o giderken güldüm.

"Seni seviyorum!" Ona doğru bağırdım. SLAM!

Kapıyı o kadar sert çarpmıştı ki tam olarak kapanmadı bile, hafifçe geri sallanarak açıldı ve amcalarımın çalışma odasına girmesine izin verdi. Neal sıırıttı. "Ona yaşlı dedin, değil mi?"

"Tek söylediğim, bana bu ailede olduğu sürece nasıl yaşayacağımı öğretmesini istediğimdi," dedim.

"Herkesle kavga etmek zorunda mısın?" Declan, "Herkesle kavga etmek zorunda mısın?" diye sordu.

Bar

"Evet," diye başımı salladım. "Bu benim cazibemin bir parçası."

Güldü ve elinde yeni bir içkiyle bana doğru yürüdü. "Biliyorsun ben hiç Yaptıklarınız için teşekkür ederim."

Bardağı aldım, neden bahsettiğinden emin değildim. Yüzümden anlaşılmış olmalı ki ekledi, "Helen. O zamanlar... Sıkışmıştım. Ne yapacağımdan emin değildim. Ailen her şeyin sessizce halledilmesini istiyordu, teyzen sinir krizinin eşiğindeydi ve ben kızımı özliyordum. Tüm suçu üstlendin ve istediğimizi aldık. Ben aldım. Helen için endişelenme, onunla sonra konuşacağım."

Bunu tekrar konuşmak istemediğim için başımı salladım. Neyse ki Neal amcam da konunun dışında kalmak istemiyordu. Kitap raflarının arasındaki duvarın kenarında duran 1937 tarihli, Başlıca Kaşiflerin Rotalarını ve İlk Yolları Gösteren Birleşik Devletler Haritası'nı işaret etti.

"Sayalero şu anda Miami'nin kontrolünü elinde tutuyor. Rocha Houston'a sahip. Villalobos ise New Mexico'dan Güney Kaliforniya'ya kadar olan bölgeyi kontrol ediyor," dedi Neal Amca haritadaki çizgileri okuyarak. Ethan her yıl yeni kod için bize bilgi gönderirdi. Karteller ve diğer mafya aileleri bize karşı ayaklanmaya, ticaret ağımızı çalmaya çalışıyorlardı. Kod, aile çalışma odamızdaki eski haritanın çizgileriyle eşleşiyordu.

Declan Amca haritaya bakarak, "Güneyde önümüzü kesmeye çalışıyorlar," diye ekledi. "Bunu yapmak ve birbirimizle savaşmamak için..."

"Demek ki birlikte çalışıyorlar," diye konuştum sonunda. "Güney Amerika'dan gelen rotalarımızı pusuya düşürüyorlardı, Tobias aracılığıyla öğrendikleri bir şey ve Savino'yu destekleyen İtalyanlar onlara yardım ediyordu. Dona öğrendiklerinin icabına baktırdı. Ama bu yine de şu gerçeği değiştirmiyor..."

"İtalyanların en az yarısını kaybettik," diye mırıldandı Declan Amca.

Neal Amca bana bakarak, "Ve sahip olduklarımız da senin OC'deki eylemlerin yüzünden dehşete düşmüş durumda," diye karşılık verdi.

"Kanamayı durdurmak için yapmam gerekeni yaptım," diye cevap verdim, güney boyunca uzanan çizgilere bakarak. "Korku en azından Ethan geri dönüp onları tekrar nasıl birleştireceğini bulana kadar başkalarının ceket değiştirmesini engelleyecektir. Bize ihanet eden ve yakalanmayanların, insanların onları ele vermeye başlaması sadece zaman meselesi."

"Lanet olası homurtular... onlar için yaptığımız onca şeyden sonra," diye homurdandı Neal Amca bardağını dudaklarına götürürken, içmeden önce, "En azından her zaman İrlandalılar var," dedi.

"Bu yeterli değil amca," diye tersledim, koltuğa oturmak için hareket ettim ve arkama yaslandım. "Her cephede bize karşı yükselen bir isyan var. İrlandalıları övme, Ethan yüzünden yerlerine oturdular... Şimdilik bir şey yapmaya kalkışmayacaklar. Ama kaybediyor gibi görünürsek, onlar da bizi terk edecekler. Onlara güvenmiyorum, sen de güvenmemelisin. Senin zamanından bu yana her şey değişti."

Neal Amca kıs kıs gülerek karşımdaki kanepeye oturdu ve "*Bizim zamanımızda* sanki taş devrindenmişiz gibi bakıyorlardı," dedi. "Uyuşturucu savaşları asla değişmez Wyatt. Her zaman kimin güç ve paraya sahip olduğuyla ilgilidir.

Uyuşturucu... ve tıpkı *bizim zamanımızda* olduğu gibi, onlara sahibiz. Sadece onları savunmamız gerekiyor."

Bunun üzerine sııttım. "Var. Ama insanlara ihtiyacımız var amca. Ne kadar çok insan, o kadar çok güç. İnsanları olmayan zengin bir adam güçlü değildir. Kimseyi kontrol etmiyorsa kral değildir."

"Peki ne düşünüyorsun?" Declan Amca haritadan uzaklaşıp yüzünü bize dönerek sordu. "İrlandalıları güvenemeyiz. İtalyanlara güvenemeyiz. O zaman ne olacak?"

"Aile," diye cevap verdim. "Aileye güveniriz. Düşünen kişinin ben olmadığımı biliyorsun. Bu Ethan."

Kumandayı alarak haritaya tuttum ve bir kez tıkladım, haritanın üzerindeki camın Chicago'ya yakınlaşmadan önce Illinois eyaletimizi vurgulamasını ve şehri bölgelere ayırmasını izledim. "Görünüşe göre Ethan ayrılmadan önce bu planı düşünüyormuş."

İkisi de baktılar ama anlamamış gibi görünüyorlardı.

"Bu mahalleleri yeniden inşa etmek için neredeyse beş milyar dolar mı harcamak istiyor?" Declan Amca tüm bölgelerde hesaplanan maliyetlere bakarak sordu. Harcamak istediğı para miktarı çılgıncaydı.

"Birkaç yıl içinde valiliğe adaylığını koymaya mı çalışıyor?" Neal Amca başını sallayarak kıs kıs güldü. "Bütün bunları yapmasına gerçekten gerek yok."

"Hepiniz gerçekten anlamıyorsunuz." Kıkırdadım, bir kez olsun odadaki aptalların onlar olduğu gerçeğinin tadını çıkardım.

Declan Amca, "Ey bilge kişi, zahmet edip gettoları yeniden inşa etmek için neden birkaç milyar harcamak istediğini açıklar mısın?" diye çıkıştı.

"Memnuniyetle," diye aynı tonda cevap verdim ve içkimi bitirdim.

"Adam işe alıyor," demeye fırsatım olmadı çünkü içeri Darcy, tamamen siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Onun arkasında ise gri pantolon ve lacivert bir gömlek giymiş olan Sedric vardı.

"İkiniz de geç kaldınız," dedim, her şeyden çok benim anımı öldürdükleri için sinirlenmiştim.

"Anlaşılan saçlarımı kestirmem gerekiyormuş," diye mırıldandı Sedric, elini kısaltılmış ve şekillendirilmiş siyah saçlarında gezdirirken. "Yaşlanmış gibi hissediyorum."

"Mesele de bu zaten," diye cevap verdi Darcy. İçeri girerken başını salladı, tıpkı babasının yaptığı gibi bara doğru ilerledi. "Kendine saygısı olan hiçbir erkek saçlarını at kuyruğı yapmış halde dolaşmamalı."

"Birileri Tanrı vergisi yakışıklılığımı kıskanıyor," diye sırttı Sedric, kendini yanındaki kanepeye atarken.

Darcy de Nana gibi homurdandı. "Evet, asıl neden buydu... içten içe yirmi beş yaşında, at kuyruklu ve ritimsiz yarı Koreli bir adam olmak için can atıyorum."

"Neler oluyor ve bugün antrenmanınız yok mu?" Declan Amca yanındaki koltuğa otururken Darcy'nin sözünü kesti.

Darcy bir an babasına, sonra tekrar bana baktı. "Onlara söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Madem geç geldin ve ben konuşmadan yolumu kestim, bakalım kuzen," dedim.

"NBA'den emekli oluyorum." demeden önce içti. "Ne yapıyorsun?" Declan Amca yavaşça tekrarladı.

"Baba, ben emekli oluyorum-"

"Seni ilk seferinde duydum," diye bağırdı Declan Amca ona. "Yirmi dört yaşında sağlıklı bir insanın sevdiği bir şeyden neden emekli olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Gözleri bana kaydı. "Açıklamak ister misin Wyatt?"

"Kendi adıma konuşabilirim, baba," diye tersledi Darcy ona. "Ama sorunuzu yanıtlayamam çünkü yirmi dört yaşında sağlıklı bir insanın sevdiği bir şeyden neden emekli olduğunu bilmiyorum. Sonuçta ben basketbolu sevmiyorum. Ethan bana aile dışında bir şeyler yapmamı söylediği için oynadım. Bırakıyorum çünkü Ethan gelip ailemle çalışıp çalışamayacağımı sordu. Bu benim de ailem, değil mi? Aile içinde olmak isteyip istemediğimi seçme hakkım var, değil mi?"

Neal Amca iç çekerek araya girmeye çalıştı. "Darcy, bu bir oyun değil-"

"Ne zaman bir oldu ki?" Sedric sordu, sesi çok daha

Oturduğu yerden daha ciddi bir şekilde kalkıp babasına baktı. "Baba, çocukluğumuzdan beri bizi eğitiyorsun. Nasıl dövüşüleceğini, nasıl ateş edileceğini, Callahan olmanın ne demek olduğunu... Ceann Na Conairte ailesi için ne anlama geldiğini. Bize sadık olmayı öğrettin. buradayız. Neden kafan karıştı? Bizi bu hale sen getirdin."

Sessizlik.

O kadar kalın ve ağırdı ki boğuluyordum.

"Neal Amca, Declan Amca," diye konuştum öne doğru eğilerek. "İrlandalı olmayan biriyle evlenmişsin. Tıpkı babam gibi. Tek fark babamın İtalyanları da kalkındırmak için çalışmasıydı. Milyonlar harcadılar.

İrlandalıların ya da İtalyanların gettolarda yaşamamasını sağlamak için. Halklarını yücelttiler. Neal Amca, mafyada hiçbir şeyin değişmediğini söylemişti, bu doğru değil. Onları siz değiştirdiniz. İkinci de değiştirdiniz. İrlandalılar ve İtalyanlar onlara ihtiyacımız olduğunu düşünmeye devam ediyor. Ama gerçek şu ki, bize neden ihtiyaçları olduğunu unuttular. Ethan'ın planı bizim ailemiz. Siyahlar ve Asyalılar da artık bizim insanlarımız. Ailemiz karışık. Halkımız da . Sedric ve Darcy'nin zaten yıldız gücü var, insanlar onları seviyor. Kendilerini ve 'miraslarını' 'toplumlarını' düzeltmeye adanmış için emekli olduklarını öğrendiklerinde kimse iki kere düşünmeyecektir. Aslında, insanlar onları sevecek. Bu gerçekleşirken..."

Açıklamasına izin vermek ve aynı zamanda onun da anladığından emin olmak için Darcy'ye baktım.

"Siz güneydeki kartellerle ilgilenirken, Sedric ve ben de kendi kartelimizi kuracağız... Toplumu kurduğunuzda çeteler dağılır. Birçoğu kayboldu ve toplum onları geri almayacak... Yeni bir lidere ihtiyaçları olacak."

"Onların seni takip etmesini sağlayacaksın," diye cevap verdi Declan Amca, sesi duygusuzdu. "Sen eski Siyah çetelerin başı olacaksın ve Ethan da senin başın olacak, böylece Siyahları, Asyalıları, İrlandalıları ve İtalyanları kontrol edecek. Tüm çeşitlilik spektrumuna sahip olabilmemiz için seni İspanyol bir kadınla da evlendirecek mi?"

"Kimse bana bir şey yaptırmıyor-"

"Tamam," diye kıs kıs güldü Declan Amca, ona inanmadığı belliydi.

Koltuğumdan kalktım ve bardağımı sehpanın üzerine koydum. "Sanırım hepiniz konuşmak isteyeceksiniz. İyi o zaman. Günü değerlendirin ve baba-oğul zamanınızı geçirin. Ama unutmayın ki bu pazarlığa açık bir konu değil. Bu gerçekleşiyor. Hepinizin aşması gereken her neyse aşın çünkü boşa harcadığımız her an düşmanlarımızın daha da cesaretlendiği andır... Onlardan birinin baldızımın kafasına bir kurşun sıktığını düşünürsek, hiçbirimizin cesaretin ne olduğunu görmek istediğinden şüpheliyim."

"Wyatt-"

"Yemekte görüşürüz," diyerek Declan Amca'nın sözünü kestim. Şu anda bunu duymak istemiyordum.

Yeni düzen buydu.

Mafya hayatta kalmak için evrim geçirdi ve bu da bizim bir sonraki evrimimizdi.

ALTI

"Bir insanın ölçüsü, güçle ne yaptığıdır."
~ *Platon*

OceanofPDF.com

DARCY

Babam ne zaman benimle erkek erkeğe konuşmak istese, beni garaja götürürdü; orada arabalardan birinde mutlaka bir sorun olurdu ve ikimizin de bunu düzeltmesi gerekirdi. Ne yazık ki bu haberle onu gafil avladım, bu yüzden bir araba hazırlayacak zamanı olmadı.

"Baba-"

"Atla," dedi, en sevdiği siyah 1969 Ford Mustang'ini işaret ederek. Gözlerimi devirerek yolcu tarafına geçtim. "Hayır, sen kullanacaksın."

Anahtarları bana fırlattı.

Bu yeni bir şey. Düşündüm ama sürücü tarafına geçerken onu sorgulamadım. Anahtarı kontağa takarak arabaya bindim.

BANG!

Elimde olmadan sıçradım, çılgınca ön cama baktım ve kurşunun camla buluştuğu yerin parçalanmış etkisini gördüm... Kurşun tam gözümün içinden geçecekti. Tekrar tekrar ateş etti, ta ki ön cam çatlaklardan başka bir şeyle kaplanmayana ve dışarıyı görmek neredeyse imkânsız hale gelene kadar. Hareket edemiyordum... Ta ki ön cam diğer elindeki levyenin baskısı altında çökmeye başlayana kadar. Sonunda camı kırıp içeri girene kadar cam dayandı, camlar ön panele döküldü. Ancak yüzümü gördüğünde durdu. Kapıyı açtım, tam o levyeyi garaja doğru savururken dışarı çıktım. Saçları dağılmıştı, kendini sakinleştirmeye çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

"Neden?" Sonunda bana dönüp sordu, gözleri sert ve kızgındı. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye hazır görünüyordu. Tekrar arabaya baktım... sanırım bu yüzden arabasının canına okudu.

"Ben senin oğlunum," diye cevap verdim. "Bunu biliyorum. Ama son beş yıldır böyle hissetmiyorum."

Gözlerini bana dikti. "Bu da ne demek oluyor? Neden benim oğlum gibi hissetmeyesin ki? Eğer öyle olduğunu biliyorsan."

"Çünkü öyle davranmayı bıraktın," diye cevap verdim, verdiği zararı değerlendirirken gömleğimin düğmelerini açtım. "Gençken bana hiç kolay davranmazdın. Nasıl dövüşüleceğini öğrenmemi sağladın. Beni zorladın. Beni zorladın."

Her zaman iş dünyasında neler olduğunu ve faydalı olmak için neler yapabileceğimi bildiğimden emindim. Sonra Ethan bana ailemle ilgili olmayan bir iş bulmamı söyledi... ve birdenbire koçum ve akıl hocam olmaktan çıkıp sadece bir hayranım oldun. Son beş yıldır konuşmalarımızın çoğunun benim oyunlarım etrafında döndüğünün farkında mısın?"

Kafamı kaldırdığımda hâlâ dikkatle beni izliyordu ve hiçbir şey söylemiyordu. Bu, söylediklerime saldırmadan önce fikrimi söylememe izin vereceği anlamına geliyordu. "Yüzeyseldi. Tüm konuşmalarımız yüzeyseldi ve kendimi bir yabancı gibi hissetmeye başladım. Ailenin karanlık tarafının bir parçası olmadığım için giderek daha fazla rahatladığını görebilsem de... sen rahatladıkça ben daha çok sinirleniyordum. Hayatım boyunca beni bu ailenin ne kadar harika olduğuna dair hikayelerle besledin. Callahan olmanın arkasındaki gücü anlattın ve sonra ben bu aileden koparıldım... ve sen de buna sevindin baba!"

"Seni korumaya çalışıyordum!" diye bağırdı bana.

Buna acı acı gülmekten kendimi alamadım. "Saçmalık. Beni ötekileştiriyordun. Siyah olmasaydım, aile işinin bir parçası olmadığımı kabul etmemi bu kadar çabuk bekler miydin diye kaç kez düşündüm, biliyor musun?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun Darcy? Lanet olası aklını mı kaçırdın?"

"Senin Ceann Na Conairte olman gerekiyordu!" Ona bağırdım ve gözleri dondu kaldı. "Babandan sonra senin olman gerekiyordu. Ama sen gençken öldürüldüğü için Sedric onu senden çaldı ve o da benden çaldı. Bu yüzden emirleri Ethan'dan alıyoruz. Eğer bu işin bir parçası olmamı istemiyorsan, doğuştan gelen hakkını talep etmeliydin, ama etmedin! Liam Amca'nın almasına izin verdin. Ve bence bir parçan bunu annem yüzünden yaptı. Evet, İtalyanları yanımızda istedik. Evet, Liam Amca zaten bunu bekliyordu, ama içten içe hiç karşı koymadığınızdan %100 eminim çünkü o zamanlar İrlandalılar siyah bir kadını İrlandalıların başının eşi olarak kabul etmeyecekti. Diz çöktünüz ve barış için kendi hırsınızı bastırdınız. Belki siz bunu düşünmüyorsunuz ama ben düşünüyorum. Bunu her zaman düşünüyorum."

"Ceann Na Conairte olmayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu yavaşça.

Yumruğumu sıkarak başımı salladım. "Evet. Düşünüyorum da, eğer babam sadece dövüşseydi, biraz daha bencil, biraz daha güce aç olsaydı... Ethan olurdu. Sevmediğim bir sporu yapmak zorunda kalmazdım. Saatlerce benimle konuşan aptallar olmazdı.

o gün. İnsanları tehdit ederken şaka yapıyormuş gibi davranmak zorunda kalmazdım. Etrafta lanet bir gösteri gibi dolaşmak zorunda kalmazdım!"

Heyecanlı, hatta kızgın bir şekilde, kısa bir an için durakladım. Öfkemi serbest bırakmaya devam etmeden önce nefesimi tutacak kadar uzun bir süre. "İnsanların annemin ve kız kardeşimin arkasından konuşmasına izin vermezdim çünkü onları öldürürdüm. Kimsenin eğlencesi olamayacak kadar zekiyim. Beş yıl boyunca kendimi topu olan bir maymun gibi hissettim. Güçsüz, sakat, lanet bir şaka, bana bir Callahan'ın asla olmaması gerektiğini öğrettiğin her şey!"

Gömleğimi çıkarıp yere attıktan sonra bir levye aldım ve parçalanmış ön camı sökmek için harekete geçtim.

"Artık geçmişi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok," dedim ona bakma zahmetine katlanmadan. "Ve ben kimim ki Ceann Na Conairte için Ethan'la savaşıyım? Ama artık lanet bir yan gösteri olmaktan bıktım. İnsanlar bana saygı duymayı öğrenecek, senin oğlun olduğum için değil, Darcy Callahan olduğum için. Ethan ve Wyatt'ta ne kadar İrlandalı kanı varsa bende de o kadar var. Onlardan farklı değilim. Onların istediği şeylerin aynısını istiyorum ve bu da güç. Ve onların giremediği tek yere ben girebilirim, bu yüzden bu lanet olası dünyada beni o çeteleri ele geçirmekten alıkoyacak hiçbir güç olmadığından emin olabilirsiniz. Sen bile."

Ön camı kapatıp yukarı baktım. Orada değildi.

"Eldiven giy, seni aptal," diye bağırdı, şimdi solumda duruyordu ve kendi eldivenlerini giymeden önce bana bir çift iş eldiveni uzattı. "Evet, majesteleri, size aptal diyeceğim. Çünkü sadece benim aptal oğlum, hepimiz gibi güce aç bir piç olarak ortaya çıkmak için beş yıl bekler." Dudaklarının köşesi gülümsemeye karşı koyarken yukarı kalktı.

"Beni nasıl yarattıysan öyleyim," diye cevap verdim gülümsememi bastırarak. "Doğru. Dürüst olmak gerekirse, seni de yarı iyi bir tamirci yaptım. I

Bu arabayı gerçekten sevdim." Kaşlarını çatı, kendi yıkımına baktı. "Çocuk sahibi olmanın bir erkeğe neler yaptığına bakın... çok stresli."

"Bu yüzden mi bu kadar çok ağarıyorsun?"

Bana ters ters baktı. "Bugün ölmek ister misin?"

Güldüm. "O zaman cehennemde görüşürüz baba, çünkü ikimiz de annemin seni parçalara ayıracağını biliyoruz. Beni senden çok daha fazla seviyor."

"Patronlar annelerine güvenmez-"

"Çünkü onların anneleri ya ölü ya da ölmek üzere. Benim annem hayatta ve bıçaklarla arası çok iyi-"

"Çeneni kapatacak mısın, lanet olası! Biraz saygılı ol ve babanın seni biraz tehdit etmesine izin ver, Yüce İsa."

Güldüm, değildi.

Ve arabaya odaklanmaya başladığımızda bile, iç çekmekten kendimi alamadım... aklımın bir köşesinde onu gördüm. Sonunda o lanet kafesten çıkmıştım. Artık bu ailede bir yan karakter olmayacaktım... Ana sahneye çıkıyordum.

SEDRIC

Keskin nişancı tüfeğimin haznesini temizlerken babama, "Darcy'nin dediği gibi, ama Siyah yerine Asyalı koy," dedim.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordu, karşıma oturup tabancayı kaldırmadan önce garajın kamerasını kapattı.

Başımı kaldırıp ona bakarken kıkırdadım. "Sana gelip 'Baba, beyzbol oynamak yerine hayatımın geri kalanında uyuşturucu satmak ve mafya içinde saygı görmek istiyorum' dememi mi istiyorsun?"

Elimden bezi alırken çenesi yana doğru büküldü. "Eminim sana verdiğim o süslü ve *pahalı* eğitimle bunu çok daha... *zarif* bir şekilde söyleyebilirdin."

"Büyük ihtimalle." Omuz silktim, dürbünümü alıp yerine oturttum. "Ama bu çok daha eğlenceli, değil mi?"

"Annen mutlu olmayacak-" "Anneme çoktan söyledim."

"Ne zaman?!" Gerçekten şok olmuş görünüyordu.

Sandalyemden kalkıp kasketimi aldım ve başıma geçirdim. "MLB'ye katıldığım gün ona söyledim ve o ne dedi biliyor musun?"

Cevap vermedi, ben de detay vermedim. Ona eski tüfeğini fırlattım.

"Bana söyleyecek misin, misin?" diye sordu masadan kalkarken, çok.

Yatak odamın kapısına doğru ilerlerken geri döndüm ve "O Bana dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Baban ve ben o günü dört gözle bekleyeceğiz.'"

Beni odadan çıkarken takip ederken başını sallayarak sırtıttı. "Bu konuyu benimle konuşman gerekiyor, annenle değil."

"Baba," dedim ciddi bir şekilde, "bu cinsiyet ayrımcılığı."

Başımın arkasına bir şaplak attı. "Hadi gidelim, sanırım antrenman yapıyorsun, ana kuzusu?"

"Ben mastering terimini tercih ediyorum."

"Neyi tercih ettiğin umurumda değil. Hadi, bırak ateş edelim." Sanki kendi fikriymiş gibi yürümeye devam etti.

"Kalçanı fırlatmadan önce yavaşla, yaşlı adam."

"Siktir git!" diye bağırdı, çoktan arka kapıya yönelmişti. Tüfeği omzumun üzerinden atarken sırttım.

Darcy ve ben bunu açıklayamıyorduk. Neden güç için, en güçlü olmak için, bu hayata katılmak için bu yakıcı arzuya sahiptik. Aslında o benden daha iyi bir iş çıkarmıştı. Tek söyleyebildiğim kanımda olduğuydu. Bizim kanımızda. Biz Callahanlardık, içimizde bozulmuş bir şey vardı. Ve bununla savaşmak yerine, onu kucaklamamız gerekiyordu.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye bağırdı bana.

"Sakin ol ihtiyar, kuşlar hâlâ orada olacak," diye bağırdım ve onu takip ettim... son kez. Yakında onun da beni takip etmesi gerekecekti.

Onların dönemi bitmişti... Şimdi bizim zamanımızdı. Yüzümü görünce "Ne?" diye sordu.

Durakladım, fısıldamadan önce hızlıca etrafıma bakındım, "Sadece Ivy'nin ölümünü düşünüyordum-"

"Onu vuran kişi bir uzmandı." Evin arkasındaki üst güverteye çıktığımızda kaşlarını çatı, yağmur hâlâ yağıyordu. "Baştan aşağı temiz bir atış, küçük ama kafatasını parçalamayacak kadar güçlü bir mermi kullanmış."

"O mu?" Ona bakarak sordum. "Onu vuranın kadın olduğunu nereden biliyorsun?"

Gülümseyip yağmura dokunmak için uzanmadan önce kendi kendine düşünerek durakladı. ". Melody teyzeni düşünüyordum. Ben olsam böyle bir atış yapardım."

"Büyük Melody Teyze," diye cevap verdim, yağmurun altında merdivenlere doğru yürürken. "Her iki durumda da, atış iyiydi. Ama benim düşündüğüm bu değildi."

"Öyle değil miydi?"

Yürürken başımı salladım, yağmur ikimizi de dövüyordu.

"Düşünüyordum da... iyi ki ölmüş," dedim ciddi bir şekilde ve onun da bana aynı ciddiyetle bakmasına ama konuşmamasına neden oldum. "Eğer hayatta olsaydı,

Ethan hala burada olurdu. O güneş gibi. Hepimiz onun etrafında dönmek zorundayız. Ve ne kadar harika olursa olsun, bazen yağmurun da ihtiyaçta ihtiyacı vardır."

"Biz size ne yaptık çocuklar?" diye sordu dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Bizi sizin daha iyi bir versiyonunuza dönüştürdünüz," diye hatırlattım ona.

Bizi onlar yaptı, böylece başladıkları işi bitirmeye devam edecektik. Artık bizi suçlayamazlardı. Bu ailede herkes bir kaderle doğmuştu.

Bu gücü elde etmek ve onu korumak içindi.

DECLAN

"Beni ara, tamam mı? Seni seviyorum." Cora içini çekti, kulaklığı kulağından çıkarıp makyaj masasının üzerine fırlattı ve başının yan tarafını ovuşturdu.

Arkasından yaklaşarak ellerimi omzuna koydum ve o bana yaslanırken hafifçe masaj yaptım. "Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Bunu yapmasını bekliyor muydun?" Ben de yumuşak bir sesle sordum. "Üzölmeye hakkı var. Haktan da öte."

Kaşlarını çattı ve dönüp o derin kahverengi gözleriyle bana baktı. "Haklı olduğunu biliyorum ama bu yine de benim hatam olsa bile onun için endişeleneceğim gerçeğini değıştirmiyor."

"Bizim hatamız," diye cevap verdim. Oturduğu bankta onun yanına oturdum. "Onları yetiştiriyor muyuz yoksa mahvediyor muyuz emin değilim. Helen'in doğruyla yanlış ayırt edebilmesinden ve çoğu insanın doğru kabul edeceği şeyleri seçmesinden gurur duymalı mıyım? Eğer öyleyse, yanlış olanı yapmak istediğı için Darcy ile nasıl gurur duyabilirim? Kafam çok karışık Cora."

Başını omzuma yaslayarak bana doğru eğildi. "Çocuklarını mahvetmenin ebeveynliğin bir parçası olduğuna eminim... Başka türlü nasıl büyüyebilir ve kendilerini dünyadan koruyabilirler ki?"

"Zekice." Kıs kıs gülerken kollarımı ona doladım. "O zaman harika bir iş çıkardık."

Kıkırdadı ama kısa bir süre sonra tekrar iç geçirdi. "Darcy emekli oluyor. Görünüşe göre basketboldan nefret ediyormuş... Biliyor muydunuz?"

"Hayır," diye yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "İyi ve mutlu görünüyordu. Öyle olduğunu söyledi. Sözüne inandım ve onu destekledim. Ama bilmeliydim ki

daha iyi."

"Nasıl?" Kaşlarını çatdı, doğrulup beni yüzüne bakmaya zorladı. "Bunu nereden bilebilirdik ki?"

"O benim oğlum," dedim ona. "Sana daha çok benziyor olabilir, ama bebekliğinden beri görebildiğim tek şey kendimin daha genç bir versiyonuydu. Tıpkı onun gibi utangaçtım, gözlem yapmayı severdim ve ortalığı karıştırmak istemezdim. Kendime defalarca sahip olduklarımla mutlu olmamı söyledim. Yine de içten içe.... Liam olmak için yanıp tutuşuyordum. Ancak o benim kardeşim gibi olduğu için hırslımı bir kenara ittim ve iyi geçinmeye çalıştım. Ben iyi bir askerdim. Bunu uzun zaman önce kabullenmişim ama Darcy'yi duymalıydınız. Bıraktığım parçam tarafından azarlanmak gibiydi. Onu mirasından mahrum bıraktığımı söyledi... ve ben yaptım! Çünkü zayıftım. Çünkü çok pasiftim. Hem onun hem de kendimin kaderini değiştirdim."

"Bullllllllshit," diye şarkı söyleyerek banktan kalktı ve küpelerini .

"Pardon?" Ders verme moduna geçmesini izlerken sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Saçmalık!" diye tekrarladı kalem eteğinin yan fermuarını açarken. "Darcy bir şey istiyorsa bunu söylemeliydi! Bu dünyaya geldiği günden beri sen, babası, onun için yeri göğü oynattın, onun bilebileceğinden çok daha fazlasını yaptın. Onu kandırmak mı? Ha! Ailenin başına geçmiş olsaydın dünyanın gerçekte neye benzeyeceğini bilmediği için bunu söylemesi kolay. Şundan emin olabilirsin, ben senin karın olmazdım, o da kendisi olmazdı. Ve bunun da ötesinde, sahip olduğun oğlun sürekli öldürülme tehdidi altında yaşamak zorunda kalacaktı... yani, şu anda olduğundan daha fazla. Ethan'ın karısı az önce kafasına bir kurşun yedi! Darcy'ye ateş eden var mı? Hayır. Neden? Çünkü patron o değil. Ve patron olmadığı için, ama yine de bir Callahan, istediği her şeyi yapmakta özgür, ve her şeyi kastediyorum. Aklından geçenleri söyleyebilecek noktaya gelmesinin bile bu kadar uzun sürmesi, Ethan'la aynı yıl, yani on sekiz yaşındayken kendi başına ayakta duramayacağı anlamına geliyor. Ve başka bir şey daha, Biz hayattayız! Ailesi, ikimiz de hayattayız. Ethan bunu söyleyebilir mi? Hayır. Neden? Çünkü babası ve annesi önde durmayı seçtiler. O bugün olduğu adam çünkü siz onun yanında durdunuz-"

"Bravo!" Güldüm, onu alkışladım. "Sen söyle ona, bebeğim."

"Ciddiyim." O da güldü ve tişörtünü çıkarıp bana fırlattı.

Sanki omuzlarımdaki yükü almış gibiydi. Banktan kalkıp ona doğru yürüdüm ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Daha iyi hissediyorum."

"Seni daha iyi hissettirmeye çalışmıyordum. Sadece sana gerçeği söylüyordum," diye mırıldandı kollarımdan kurtulmaya çalışırken. "Senin gibi bir babası olduğu için asla şikayet etmemeli, çünkü onları ne kadar mahvetmiş olsak da senden daha iyi bir baba yok."

"Eminim Helen sakinleştiğinde senin için de aynı şeyi düşünecektir," dedim ona usulca ve durakladı.

"Ya bizi asla affetmezse?"

Bunu düşünmek acı veriyordu. Düşüncesi bile çok acı vericiydi; aklıma bile getirmek istemiyordum. "Ne olursa olsun, onu seveceğiz ve umarım bu yeterli olur."

"Onu evde istiyorum," dedi ve bana daha sıkı sarıldı. "Kendimi çok yaşlı hissediyorum Declan. Şu halime bak, çocuklarımız için sızlanıyorum. Çocuklarına hâlâ bebekmiş gibi davranan o yaşlı kadınlar gibi hissediyorum."

"Bir şey söylemeyecektim ama şimdi sen söyleyince-ahh. Şaka yapıyorum," dedim, bana dirsek atıp elimden kurtulduğunda.

Ters ters bakarak banyoya doğru yürüdü. "Bana aldırmayın. Eski halimi banyoya götüreceğim ve bu yaşlı kemikleri banyoda *tek başıma* ıslatacağım."

"Bebeğim," diye takip etmeye çalıştım ama kapıyı yüzüme kapattı. "Seni seviyorum!" Kapının arkasından bağırdım.

Bekledim. Sonra her zamanki gibi bir aralık açtı, hala bana bakıyordu ama gözlerindeki eğlenceyi görebiliyordum.

"Sence banyo iki çift yaşlı kemiği taşıyabilir mi?" Çerçeveye yaslanıp ona bakarken gülümsemekten kendimi alamayarak sordum.

Kapıyı daha geniş açmadı. Onun yerine benimle birlikte çerçeveye yaslandı. "Çok sinir bozucusun, biliyorsun değil mi?"

"Ben şimdi ne yaptım?"

"Çocuklarımız için panik yapmak istediğimde bana her şey yolundaymış, her şey her zaman yolunda olacakmış gibi hissettiriyorsun. Helen'i aramalıyız-"

Telefonumu çıkardım ve haritaya bakmasına izin verdim. "Rock State Park'a gitti, sonra marketten alışveriş yapmadan önce biraz yürüdü ve sonra da çatı katına geri döndü."

"Bunu bana ilk geldiğinde söylemen gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu, telefonu elimden almaya çalıştı ama ben daha dik durarak telefonu geri çektim.

"Şansını reddetmek mi? Asla." Sırıttım.

Gözleri kısıldı. "Neden bana tahmin edilebilir diyorsun gibi hissediyorum?"

Kapıyı yavaşça iterek açıp içeri girerken, "Bu çok olumsuz bir bakış açısı," dedim.

"Peki sen nasıl görüyorsun?" diye sordu, hafifçe geri çekilerek ama gözlerini benden ayırmadan.

"Otuz yıllık bir çalışmanın ürünü olarak görüyorum," diye cevap verdim ve onu yukarı kaldırmadan önce kalçalarından tuttum. Kolları anında boynuma dolandı. "Coraline üzerine doktora yaptım."

"Oh, bu durumda, Doktor, lütfen-"

O daha soramadan dudaklarım onun dudaklarındaydı. Beni *sinir bozucu* mu buluyordu? Hislerimiz karşılıklıydı. Nasıl oluyordu da onun olmadığı her yer kaos oluyordu... İçeri girdiğimde kendimi en az onun kadar kötü hissediyordum ama o konuşmaya başladığı anda her şey eriyip gidiyordu. Nasıl olur da her şey yolundaymış, her şey her zaman yolunda olacaktı gibi hissetmezdim... Ona sahiptim.

İhtiyacım olan tek şey buydu. Vazgeçtiklerim, , sahip olabileceklerim... hiçbirini onunla yaşadıklarımın yanında hafif kalıyordu.

Barış.

İnsanı insan yapan gücünün ölçüsü değil, sevildiğini hissettiği ölçüydü.

YEDİ

"Kardeşim olan adamın içinde küçük bir çocuk var...
Ah, o küçük çocuktan nasıl da nefret ediyordum. Ve
onu nasıl da seviyorum."

~ *Anna Quindlen*

OceanofPDF.com

WYATT

Bir hafta hiçbir şey olmamış gibi geçmişti. Çok şey olmuştu ve hala yapmam gereken çok şey vardı... yapamadığım çok şey.

"Helen Callahan'a ulaştınız, lütfen mesaj bırakın."

"Helen, lütfen cevap ver. İhtiyacım var..." *Ona yaptıklarından sonra senin neye ihtiyacın olduğu umurunda mı?* Bu düşünce beni cümlemin ortasında durdurdu. Telefonu kapatıp cam masanın üzerine fırlattıktan sonra sandalyeye yaslandım, ellerimi saçlarımda gezdirdim ve çekme isteğimle savaştım.

"Cain, bana aile dosyalarına neden erişimim olmadığını açıklar mısın?" İçimi çektim ve gözlerimi kapattım.

"Wyatt Callahan, erişiminiz reddedildi ve sorunuza cevap veremiyorum. Erişiminizi açın."

"Neden?! Lanet odaya girebiliyorsam neden erişimim engelleniyor!" Hepsinde aynı şifre talebinin yer aldığı ekranlara bakarak tersledim. Ethan'ın çalışma odasındaki sabit dosyasına bakabildim ama lanet olası bilgilerin yarısı Cain'de alıntılanmıştı. Bu da onu işe yaramazın bir adım ötesi yapıyordu.

"Wyatt Callahan, erişiminiz reddedildi ve sorunuza cevap veremiyorum. Erişiminizi açın."

"Siktir git," diye mırıldandım, telefonumu Cain'e fırlatmaya hazırdım, lanet bilgisayar beni çileden çıkarıyordu.

"Şifre reddedildi."

Gözlerimi devirip nefes alarak baktım. Düşünmeye çalıştım ama bir şifre belirlediğimi ya da bana bir şifre verildiğini bile hatırlamıyordum. "Cain, şifreyi kim belirledi?"

Cain'in de bana aynı cevabı vermesini bekledim. Onun yerine, "Ethan Callahan" yazıyordu.

Tabii ki o olacaktı! Burada olmadığı zamanlarda bile başıma bela oluyordu. "Yani. Şifre hakkında sorular sorabilirim."

"Üç deneme hakkınız daha var," diye Cain.

Ekranı yaklaştım, düşünmeye çalışıyordum... o sırada amcama söylediklerimi hatırladım. *Düşünen ben değilim. O Ethan.* Eğer kardeşimi tanıyorsam, bu anı düşünmüştür... Kahretsin, bunu planlamış olmalı. Bu yüzden

Yaptığı her şey gibi bu da bir testti... Doğru cevabı bulmam için üç şansım vardı... Ve onun tüm testlerinin amacı her zaman tek bir şeydi... *Beni zaten olmam gereken yere geri götürmek.* Söylediği gibi. Beni burada istiyordu. Verilere erişimim olmamasına rağmen bu odaya erişimim vardı çünkü beni aileye geri döndürmek istiyordu ve eğer durum buysa ve beni tanıyorsa... bana bir ipucu verirdi.

"Cain, ikinci sorum şu: "İpucu nedir?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ekrana baktım.

"İpucu: Ne söylemeliydin?"

Gözlerimi devirerek, "Cain, şifre... üzgünüm." dedim.

"Şifre reddedildi."

Başımı sallayarak sandalyeye geri döndüm, kenarına oturdum, kamburlaşarak tekrar gözden geçirmeye çalıştım... *İpucu konusunda haklıydım. Ama ne söylemeliydim?*

"Cain, şifre... benim hatam mı?" "Şifre reddedildi."

"Tabii ki öyle." Homurdandım, neredeyse telefonumu alıp Dona'yı aramaya hazırdım... ta ki bunun ne kadar acınası olduğunu fark edene kadar. Lanet olası bir bilgisayara girmek için kız kardeşimi aramam gerekiyordu. Üst panellere baktım... ironi... burada olmamasını hiç beklemediğim üç kişi -Dona, Ethan, Helen- hepsi gitmişti. Ve şimdi sadece ben vardım. Tek başıma ne kadar işe yaramaz olduğumu fark etmeye başlamamdan nefret ediyordum... Daha önce yapabildiğim her şeyi, onları bıraktığım yerde oldukları inancıyla yapıyordum.

Oyuncak gibiydiler. Ama bunu telafi etmeye çalışıyorum! "Cain, hatırlat da Ethan'a ipuçlarında berbat olduğunu söyleyeyim." Kendi kendime sııttım ve gözlerimi kapattım.

"İkinci ipucu," diye yanıtladı Cain ve gözlerim yeniden açıldı. "Ben ipuçlarında berbat değilim, sen sadece beni anlamakta berbatsın... her zamanki gibi. Tıpkı kamptan döndüğünde yaptığın gibi."

Ne söyleyeceğimi nasıl bildiğine gülmek istedim ama hâlâ kampa gittiğim zamanı düşünmeye çalışıyordum.

Hiç kampa gitmemiştim. İstedim ama annem süslü bir kampa ihtiyacım olmadığını söyledi ve bunun yerine, tıpkı Dona ve Ethan'a yaptığı gibi, beni üç haftalığına Kaliforniya'ya eğitime götürdü. Dona ve benim için zamanında geri döndüm.

"Cain, bana on ikinci doğum günümün güvenlik kayıtlarını gösterebilir misin?"

Görüntüler ekranda belirirken Cain, "Dona ve Wyatt'ın on ikinci doğum günü partisini gösteriyorum," diye cevap verdi. Gözbağımı çıkarırken ekrandaki annemden başka bir yere bakamıyordum. Eğitim kampından dolayı zaten gergindim, bu yüzden evde olduğumu fark ettiğimde duygusal ve yorgundum. Sadece ağlamak istemiştim. Dona'nın koşup bana sıkıca sarılmasını ve ön kapıdan içeri girdiğimizde her yerin hediyeler ve aksiyon figürleriyle kaplı olmasını izledim. Sırtarak, on iki yaşındaki halimin Dona'yı üzerimden çıkarmaya çalışmasını izledim, kabarık elbisesi kollarımı çiziyordu. Ben çırpındıkça o daha çok tutundu ve küçük bir zorba olduğu için top atışı istedi. Ona itaat ederek Helen, Sedric, Darcy ve Nari beni yakaladılar.

Kamera aniden Ethan'ın yüzüne odaklandığında, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilerek videoya, "Ahh, çocuklar, ağrım var," dedim.

"Cain, ses var mı?" diye sordum.

"Başka sorunuz yok."

Gözlerimi devirerek, Ethan'ın bana ne söylediğini hatırlamaya çalışarak dikkatle izledim. Bunun yerine, o konuştuğunda tüm kuzenlerimin ve Dona'nın üzerimden kalkmasını izledim... *Tanrıya şükür, beni ezeceklerdi...* Sözlerine verdiğim tepkinin hatırladığım şey olduğunu fark ettiğimde düşünmeye başladım. Nedense sinirlenmişim. Onu tersliyordum. Ethan bana gözlerini devirdi ve uzaklaşmak için döndü. Dudaklarına odaklanmamış olsaydım, bunu kaçırabilirdim.

"Cain, bir saniye geri sar."

Arkasını dönerken dudaklarının bir şeyler mırıldandığını tekrar izledim. "Cain, tekrar geri sar."

Üçüncü seferde emindim. Bir yanım keşke olmasaydım diyordu. Ne kadar küçük bir pislik olduğumu düşünmekten yorulmuştum.

"Şifre Cain... Ben de seni özledim."

"Şifre kabul edildi," diye yanıtladı Cain. Elimi ağzıma kapatarak sistemin kilidinin açılmasını izleyebildim. "Erişiminiz açıldı. Hoş geldin Wyatt. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Zaman makinesi icat eden oldu mu?" İğnelemenin Cain'in güçlü yanı olmadığını unutarak alaycı bir şekilde sordum.

"Araştırıyorum... zaman makinesinin mucidi hakkında hiçbir dergi ya da makale yok."

"Boş ver." Hâlâ ekrana bakıyordum. On ikinci doğum günümü bile net olarak hatırlayamıyordum ama aradan on yıldan fazla zaman geçmesine rağmen hâlâ aklımdaydı. Üzgündüm, anneme ve eğitime kızgındım.

Evde olmayı özlemiştim... Dona ve Ethan'ı özlemiştim. Ama o zaman bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden öfkelen dim... eve son kez geldiğimde bile ona onu nasıl özlediğimi söyledim mi? Birbirimizle iletişim kurma konusunda ikimiz de berbat durumdaydık. Dona bizim sözcümüzdü... ve çoğu zaman sanki hiç olmamış gibi devam ediyorduk. Onunla hiç konuşamayacakmışım gibi hissediyordum çünkü bu da diğer her şey gibiydi. Ben zorlanıyordum, o ise doğası gereği bu konuda çok başarılıydı.

"Cain, Ethan beni kaç kez kurtardı?"

"Son on yılda Wyatt'la ilgili olayların dosyasını açıyorum."

"Tanrım, Ethan, çok aşığılıksın." Gülmek zorunda kaldım. Elbette - sadece kışımı kurtardığı tüm zamanları kaydetmekle kalmayacak, aynı zamanda onları özel bir klasörde saklayacaktı.

"Hangi yılı istersiniz?"

Cain'e klasörü silmesini söylemek istedim... *elbette bunu biliyordu ve silmeme izin vermezdi, değil mi?* "Klasörü sil."

"Erişim reddedildi."

Sırıttım. "Onu en az onun tanıdığı kadar tanıdığımı bilmek güzel.

Ben."

"Cain, Ethan'la ilgili bir olay klasörü oluştur." Siktir , çok adydim, çok. "Bu yıl alt klasör. İlk dosya Boston olarak işaretlendi." Daha fazla açıklamaya gerek yok.

"Yaratıldı."

Başımı sallayarak arkamdaki masanın üzerindeki dosyaları kaldırdım.

"Yeni dosya Ivy olarak işaretlendi ve öğlen 17453 numaralı pistten video görüntüsü alın."

"Bu videoyu oynatayım mı?" Başımı kaldırdım ve bir an için gerçek bir insanla konuşmadığımı unutarak başımı salladım.

"Videoyu oynat."

"Oynuyorum," dedi Cain ve Ivy'nin etrafında dönmesini izledim.

"Duraklat," dedim, kurşunun kafasından geçişini izlerken. "Geri sar, 3 kat daha yavaş oynat ve yakınlaştı. Duraklat. Son on saniyeyi tekrarla."

"Tekrar ediyorum."

"Tekrarla, 5 kat daha yavaş." Kurşunun beyninden çıkış videosunu izlerken, yörünge nin yukarı doğru gittiğini fark ettim... aşağı doğru gitmiyordu. Çoğu keskin nişancı, keskin nişancı yuvasından ateş eder. Kuş yuvası gibi, keskin nişancı yuvası da daha yüksekte ve genellikle daha uzaktaydı, bu da keskin nişancıların kurbanlarına asla yaklaşmamalarını sağlardı. Ama bu kişi... bu kişi yakınlardan, çok yakınlardan ateş etmişti. Ivy'yi vuran kişi kesinlikle bizimle birlikte o pistteydi.

"Cain, 17453 numaralı pistteki tüm personeli çalışan kayıtlarıyla karşılaştı, aile hariç."

Cain ararken, en büyük üç tehdidimizi masaya yatırdım. Miami'den Sayalero. Houston'dan Rocha. New Mexico'dan Villalobos. Aslında mafya aileleri olsalardı daha kolay olurdu. Başlarında kimin olduğunu ve en azından kimin peşinden gideceğimi bilirdim. Karteller tam da yararlı oldukları için baş belasıydı... Piyondan başka bir şey değillerdi. Biri ölürse, yerine bir başkası geçerdi. Tüm yapıyı yok etmeniz gerekiyordu. Ethan ve ailemiz yerel kartelleri ayak izlerini gizlemek ve yerel halkı belirli bölgelerden uzak duracak kadar korkutmak için kullandılar. Karteller sadık olduğunda, iyi bir pay alıyorlardı, itibar kazanıyorlardı ve dünyada her şey yolundaydı. Villalobos'a gelince, Ethan şu anki başkanın Joaquin Agar adında bir çocuk olduğunu öğrenmişti, sekiz ay önce amcasını öldürerek adını duyurmuş ve iyi yağlanmış makinemize bir dişli koymuştu.

Tüylü saçlı, bronz tenli, zayıf bir adam olan Agar'ın fotoğrafına bakarak, "Küçük bir kancığa benziyor," dedim. Ama Ivy'nin ölüm emrini verenin o olduğunu düşünemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Ivy'yi öldürmek delilikti. Neden? Ethan'ı cezalandırmak için mi? O zaman bile, Ethan neredeyse herkese karşı soğuk kalpli olmasıyla bilinir. Tetikçi o şeritte olsaydı, Dona'yı ya da beni vurması gerekirdi. Neden Ivy? Ethan bir eşin yerini tutabilirdi ama bir kardeş imkansızdı, özellikle de ailemizin aileye ne kadar değer verdiğini biliyorken.

"Kimliği belirsiz bir kişi," dedi Cain ve beni oradaki ekrana bakmaya zorladı. Çöp konteynerinin bulunduğu bir çıkışın yanında beyaz tenli bir adamın sırtı görünüyordu. Üniforması ve taktığı şapka nedeniyle yüzünü göremiyordum... bekleyin.

Uzaktan kumandayı alarak fotoğrafı kendim yakınlaştırdım, kolunu yakınlaştıranı kadar beslemeyi hafifçe çevirdim.

"Burada olacağını hissetmiştim," dedi Sedric, boynunda bir havluyla odaya girerken odağını bozarak. Bana doğru yürürken onunla saçlarını kuruladı. "Tüm ailenin bir arada olduğu ilk gece olduğunu biliyorsun. Herkesle birlikte akşam yemeği yemek seni öldürmez-"

"Dona, Helen ve Ethan burada değil, yani tüm aile burada değil. Yani diğer akşam yemeklerinden bir farkı yok," diye cevap verdim, hâlâ görüntüye .

"Lanet olsun." Güldü ve ben de ona baktım. "Ne dedin?"

"Az gerçekten Ethan gibi konuştun."

Ne söylediğimi hatırlayınca donakaldım, yüzüm buruştu. "Söyledim. Yüce Tanrım."

O kadar çok güldü ki neredeyse kulakları sağır edecekti, ama sonra kendini sakinleştirerek ekledi, "Bir keresinde babama neden geri adım attığımı ve babanın yönetimi devralmasına izin verdiğini sordum. O da bana bu işlerin insanı tükettiğini söylemişti. Annenle baban tüm zamanlarını düşünerek ve plan yaparak geçiriyorlarmış, bazen yemek yemeyi ya da uyumayı bile unutuyorlarmış. O böyle yaşamak istemiyordu."

"Eminim Ethan, sırf bunun için formda kalabilmek adına yemek yediğinden emin olmak için bir tür zamanlayıcı ayarlamıştır." Sadece kısmen şaka yapıyordum.

Sedric bunu komik bulmuyor gibiydi. "Umarım yapmaz. O Cain değil. O bir bilgisayar ya da robot değil. İnsanlara ve zihinsel molalara da ihtiyacı var. Bunun onun için ne kadar trajik olduğunu düşünüyordum... bu onun için de bir ders. Her zaman her şeyi bilen biri olamaz. O sadece bir insan... tıpkı sizin sadece bir insan olduğunuz gibi-"

"Sedric, bu sana neye benziyor?" Ona bir fotoğraf uzattım.

Onu aldı, bakarken başını yana eğdi. "Bir goril."

Başımı salladım ve ekranı işaret ettim. "Benzer görünüyor mu?"

Arkasını döndü ve bana bakmadan önce ikisini de görmek için resmi kaldırdı. "Bu kime ait?"

"Rocha."

Güneyli bir karteldiler. Sonunda kimi öldüreceğimi biliyordum.

"Artık bildiğine göre, yemeğe gel," diye bastırdı, masanın kenarından kalkarak. "Büyükannem senin yüzünü yemek odasında görmedikçe başkalarının yemek yemesine izin vermiyor."

"Demek moral konuşmanızın gerçek nedeni bu? Yemek mi?" Ayağa kalkarken dosyayı ve fotoğrafı ondan alarak sorguladım.

"Daha iyi bir nedene ihtiyacım var mı?" Diye sordu.

Bu ailedeki herkes gülünçtü ama burada olmadıklarını hayal bile edemiyordum. Düşünmeye çalıştığımda aklıma Ethan geliyordu. Beni terk etmişler gibi hissetsem de burada hâlâ bir ailem vardı. Biz burada yokken nasıldı? O burada yalnızken?

"Geliyor musun?"

"Evet," dedim odanın içinde etrafıma bakarak. "Güle güle, Cain." "Hoşça kal Wyatt," diye cevap verdi Cain oda kararmadan önce.

Asansörlere doğru yürürken Sedric başını sallayarak, "O şeyi hâlâ ürkütücü buluyorum," diye mırıldandı.

"Helen'in bunu duymasına izin verme, yoksa seni ömür boyu yasaklar," dedim. Ama onun adını söylediğim anda, daha önceki gibi aynı acıyı ve kızgınlığı hissettim.

Asansöre bindiğimizde ve kapılar kapandığında Sedric, "Kendine gelecektir," dedi.

Ona doğru bakarak ciddi bir şekilde sordum: "Babanı öldürseydim, '*kendine gelmen*' ne kadar sürerdi?"

Bana baktı, kara gözleri benimkiler kadar ciddiydi. "Seni öldürmem ne kadar sürdüyse o kadar."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kolumu omzuna doladım ve kaşlarımı çatarak ona yaslandım. "Ne yapmalıyım, Sedric? Bana yardım mı edeceksin? Beni öldürmesini istemiyorum."

Gözlerini devirdi ve beni omuzlarından silkmeye çalıştı. "İkimiz de Helen'in seni asla öldürmeyeceğini biliyoruz. Bu Dona'nın seni öldürmesi gibi bir şey olurdu."

"Ama-"

"Wyatt Amca!" Küçük, tiz bir ses çığlık attı ve asansörden çıktığımızda bana doğru atlarken gördüğüm tek pembe bir bulanıklıktı.

Sedric'i çabucak bırakarak ona tutundum ve tütüsü kabarak belimin etrafında döndürdüm.

"Çabuk, Sedric, hayvan kontrolünü ara! Pembe bir sincap tarafından saldırıya uğruyorum!" diye bağırdım.

"Ben sincap değilim!" Kaçmaya çalışırken kıkırdadı.

Onu ayağa kaldırarak yuvarlak gözlerine yakından baktım. Ciddi olmaya çalışıyordu ama bu onun beyaz yanaklarının şişmesine neden oluyordu. Elimde olmadan sııttım. "Sincap olmadığına emin misin?"

"Wyatt Amca, benim Saura!" diye cevap verdi, sanki kim olduğunu gerçekten unutabilmişim gibi.

"Oh, Saura?!" Nefes nefese kaldım ve o da küçük beyaz dişlerini göstererek genişçe sııttı. "En sevdiğim yeğenim, Saura?"

"Evet! Seni özledim amca!" Bana sıkıca sarıldı, ben de ona sarıldım ve omzunun üzerinden Nari'ye baktım, o da kendisinin ve Saura'nın paltolarını hizmetçiye verdi.

"Anlıyorum Saura," dedi Sedric yanıımızdan geçerken, kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak. "değil. Senin için önemli olmadığıma göre başka bir yeğen bulurum."

"Sedric Amca, hayır!"

"Seni kandırmasına izin verme, Saura. Tek yeğen sensin ve başkası onun yarısı kadar bile özel olamaz." Kocaman yanaklarından öptüm.

"Ona aldığım hediyelerle daha özel olacak." Sedric başını daha yukarı kaldırdı ve Saura'nın gözleri "hediyeler" kelimesi karşısında kocaman oldu.

"Bana bir şey mi getirdin amca?"

"En iyi amcalar bir şeyler almaz mı? Wyatt Amca sana ne getirdi?"

Sırıtarak, "Sen ve ben gidip istediğin her şeyi alabiliriz-" demeden önce ona ters ters baktım.

"Hepiniz onu şımartıyorsunuz!" Nari bize ters ters baktı. Sedric ve ben hep bir ağızdan cevap verdik.

"Ne olmuş yani?"

"Evet anne, yani?" Saura sordu ve Nari ona tüm bakışların anasını attı. Bu beni bile endişelendirdi. Saura sadece beş yaşındaydı ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Ben onu tekrar yere bırakana kadar yavaşça kıpırdandı ve hızlı ve sevimli bir şekilde, "Özür dilerim anne," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Nari, eğilip Saura'nın perçemlerini düzeltirken ve elbisesini düzeltirken. "Şimdi gidip büyükannemle büyükbabamı görelim."

"Gerek yok, ben zaten buradayım!" Neal Amca bağırdı, yemek odasından çıkıp kollarını ona doladığında sesi gür çıkıyordu.

"Büyükbaba!" Ona sıkıca sarıldı. "En çok seni özledim!" "Peki ya ben?" Elimi kalbimin üzerine koyarak nefes nefese kaldım.

"Peki ya sen?" Neal Amca kaşlarını kaldırarak ona sarıldı. "Ben Saura'nın favorisiyim, değil mi?"

"Doğru!" Başını salladı ve onun yanağını öptü.

Başımı sallayarak Sedric'in bana doğru yürümesini izledim. Konuşurken kolunu bana doladı, "Acıyor değil mi?"

Büyükbabam mutfaktan çıkarken, "Siz ikiniz çocuklarınızı doğuracak yaştasınız," dedi.

"Hayır. Ben iyiyim." Sedric benden önce söyledi ve aynı anda beni .

O bana bakarken tek yapabildiğim gülümsemek oldu. "Nine, çocuklar çocuk yapmamalı."

"Yirmi altı yaşındasın Wyatt."

Ellerimi onun için bir kalp haline getirerek, "Ve on altı yaşında," diye cevap verdim. Bana başını salladı ve büyük torununun yanına doğru yürüdü.

Hepsini bir arada izlemek... ailemizi, eski zamanlardaki gibi hissettirdi. Kahkahalar, aptallıklar... sadece aileyle birlikte var olmanın basitliği. Kısa bir an için, neden daha sık bir araya gelmediğimizi merak ettim... ama bu an sadece kısaydı çünkü cevap bir saniye sonra geldi

Daha sonra. Bunun gibi güzel zamanlar çok .

"Böldüğüm için özür dilerim, efendim." Greyson geldi.

"Eğer üzgünsen, yapma?" Dedim ve kıpırdamadan durdu, yüzündeki ifade bana bu akşamki yemekten keyif almayacağımı söylüyordu. "Söyle."

Yaklaştı ve kulağıma fısıldadı. "Emilio konuşmak istiyor."

Kesinlikle akşam yemeği yapmayacağım. Böylece Wyatt Amca'dan, on altı yaşındaki Wyatt'tan geçici patrona geçmem gerekecekti. Belki de Ethan bu yüzden herkesi kendinden uzaklaştırıyordu... Olması gereken kişi olmakla bu şekilde başa çıkıyordu.

Yürümeden önce Sedric'e, "Darcy'yi getir," dedim. Amcam Neal bana hızlıca baktı ve yardımına ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ben sadece başımı salladım. Kardeşimin yükünü sadece ben taşıyabilirdim.

SEKİZ

"Güçlü bir alev, küçük bir kıvılcımı takip eder."

~ *Dante Alighieri*

OceanofPDF.com

WYATT

Greyson yeni köpeğimin zincirlendiği tıbbi yatağın yanına oturmam için bir sandalye yerleştirirken ona "Umarım bu senin ölüm yatağındaki itirafın değildir," dedim. Hâlâ yanık et gibi kokuyordu ve her iki bacağı da kalın alçılar içindeydi. "Çünkü sana henüz ölmen için izin vermedim Emilio," diye ekledim otururken.

Titreyen yanık eli oksijen maskesini aşağı çekmek için uzandı. "Gerçekten babana benziyorsun. O da başkalarını düşüklerinde tekmelemekten hoşlanırdı."

"Teşekkür ederim, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye cevap verdim kelepçeleri düzeltirken. "Ve buna tekmeleme demem zor... Olağanüstü bir ev sahibi olmadım mı? Sana bir oda, ilaç, yiyecek sağladım ve senin tek yaptığın uyumak."

Öfkelendi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Bana işkence etmeden önce gücümü toplamama izin veriyorsun."

"Beni çok fazla düşünüyorsun," dedim arkama yaslanarak. "Sana işkence etmedim çünkü meşguldüm ve seni unuttum. Ne kadar güçlü olduğun umurumda bile değil. Sonuçta ben bir doktorum, acı çekmene rağmen seni hayatta tutabilirim."

"Zarar vermeyeceğine söz vermedin mi?" "Yalan söyledim. Şok edici."

Sessizdi.

"Emilio, bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söylediler. Eğer artık söyleyemeyecek hale geldiysen, sana yardım edeyim mi?" Sağlık çantamı getirip ayaklarımın dibine koyan Greyson'a baktım. "Çünkü gerekirse sana yardım edebilirim."

Çantaya uzanıp bir çift siyah ameliyat eldiveni çıkardım. Emilio sakın kalmaya çalışıyordu ama yüzü ne kadar duygusuz olursa olsun kalbindeki korkuyu gizleyemiyordu, monitör kalp atışları hızlandıkça bip sesi çıkarıyordu.

"Eee? Can kulağıyla dinliyorum." Eldivenleri ellerime geçirdim.

"Kardeşimin getirdiği bir sevkiyat var," dedi. "Nereye geliyor? Buraya mı?" diye sordum.

Başını salladı.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek ellerimi yumruk yaptım ve açıkladım: "Kardeşin Chicago'ya bir sevkiyat mı gönderecekti? Bizim Chicago'muza. Benim Chicago'ma. Bana bunu mu söylüyorsun?"

Yine başını salladı.

"Neydi o? Kola mı? Kristal mi? Eroin mi?" "Eroin."

Her zaman eroindir. "Kendi arka bahçemizde bizi satabileceğini düşündüren neydi?"

Gerçekten o kadar aptal olmasaydı ya da yaptığıının yanına kâr kalacağına inanmak için bir nedeni olmasaydı bu kadar aptalca bir şey yapmazdı. İlkinden şüpheliydim, bu yüzden ikincisi olmalıydı. Emilio cevap vermedi, içinde bulunduğu hassas durumun farkında değildi.

"Emilio," beton tavana baktım ve nefes aldım. Nefesimi verdiğim anda sandalyeden öyle hızlı kalktım ki sandalye devrildi. Ellerim boynundaydı, onu yataktan kaldırıp yere fırlattım, kablolar ve monitörler de onunla birlikte yere düştü. Hâlâ bir şekilde saçları olan kafatasının yan tarafını tutarak, görebilmesi için başını kaldırdım. "Sana meşgul olduğumu söylememiş miydim! Meşgul insanların köpeklerin dramatik duraksamalarını dinleyecek vakti var mı? KONUŞ!"

"Bilmiyorum!"

"Tutun onu!" Başını bırakıp daha dik durarak bağırdım. Greyson'ın yanındaki diğer iki adam nankörü kaldırırken ben çantama uzandım ve bir makasla bir neşter çıkardım.

"Bilmiyorum! Yemin ederim! YEMİN EDERİM!"

"Görüyorsun ya, sana inanmak istiyorum Emilio," dedim çenesinden tutarak ona yaklaşırken.

"Yemin ederim-"

"Ama sana inanmıyorum, Emilio. Ne de olsa bu sırrı çok uzun zamandır saklıyorsun. Kim bilir beyninin içinde başka ne sırlar dolaşıyor?" Neşterimi alnına yerleştirip etini kesmeye başlarken fısıldadım. "Açıp kendim göreyim mi?"

Ağzı açıldı ama konuşamadı. Ben de kesmeye devam ettim, alnına kocaman bir C harfi oydu. Gözlerinden yaşlar akıyor, alnından damlayan kanla karışıyordu. Yavaşça, neredeyse nazikçe ona dedim ki, "Emilio, dinlenmek istemiyor musun? Dinlenmene izin verebilirim. Uzanabilirsin, bir daha kimse seni rahatsız etmeyecek."

"P...lütfen," diye yalvardı.

"Bana bilmem gerekenleri söyle, sonra yatağına dönebilirsin," dedim bıçağımyı teninden kaldırıp eldivenli ellerimden birini yüzünün yan tarafına koyarak. "Sorun yok. Devam et. Bu sevkiyat ne zaman?"

"Ayn on dokuzunda," diye cevap verdi ve ağzını yüzünden ayırma isteğı duydum. Bugün ayn on dokuzuydu.

Doğası gereğı ilahi olması gereken bir zarafetle nefes alarak, "Saat kaç?" diye sordum.

"Saat 10'da."

Saatime baktım. Saat 22:49'du çünkü görünüşe göre her lanet olası şeyden en son benim haberim olmalıydı.

"Nerede?"

Tekrar ... ve ben cennetteki tüm meleklerle kendimi kaybetmemem için yalvardım.

"Emilio, kardeşin öldü," dedim usulca. "Ölüye ihanet edemezsin. Kendini bir düşün. Acı çekmiyor musun?" Korkusu acısını engelliyordu ama ona acısını dindirebileceğimi ya da daha da kötüleştirebileceğimi hatırlattım.

-Panik içinde titremeye başladı. "Söyle bana, acını dindireyim. Nereye?"

"Chicago Polisi," diye tükürmeyi başardı.

"Chicago Polisi mi?" O an elimde olmadan sırttım ve çok geçmeden bu sırtıtış kahkahaya dönüştü. "Polis mi? Çok zekice! Dostum, kardeşinin hakkını vermeliyim. Taşaklı adammış."

Ellerimi salladım ve onu serbest bırakarak yere düşmesine izin verdim. Ona bakarken dudaklarımdaki gülümsemeyi hâlâ silemiyordum. "İkinci kardeş olmak zor, inan bana, biliyorum, ama şimdi bize bak. Her şey bizim omuzlarımızda."

Cevabını duymayı beklemeden, Greyson diğerleriyle konuşurken kapıya doğru yürüdüm. "Onu yatağına geri koy-"

"Onu yatağına geri koyun dedim mi?" Greyson'a elimdeki neşter ve makası uzatırken sesimdeki tüm mizah kaybolmuştu.

Greyson bana baktı. "Ona izin vereceğini söylemiştin-"

"Yalan söyledim. Bunu yaptığım biliniyor. Herkes acı çekerek öğrenir."

Başını salladı ve tıbbi çantamı almaya gitti. O giderken ben de benim için getirdiğı sandalyeyi aldım ve kaburgalarına tekme atmadan önce sırtına çarparak onu yere düşürdüm. "Görünüşe göre acı çekmemişsin Greyson."

Ayağa kalkmadan ayağımı tekrar geri çektim ve dişlerine tekme attım. "LANET POLİSİN BİZE KARŞI ÇALIŞTIĞINI NASIL BİLMEZDİK?!"

Sinirlenerek Emilio'nun serumunu bağlayan çubuğu çektim ve Greyson'ın vücuduna defalarca vurmadan önce havaya kaldırdım. "Chicago Polisi'nde adamlarımız yok mu? Onlar da mı bize ihanet etti? Nasıl oluyor da dünyamızdaki herkes lanet olası aklını kaybediyor ve biz bunu duymuyoruz! Sen ne işe yararsın? HERHANGİ BİRİNİZ NE İÇİN İYİSİNİZ?!"

Onu öldüresiye dövmek istedim. Ama bunun yerine, tepki vermeyi kestiğinde, izleme odasına girmeden önce sopayı bıraktım. Orada, sandalyeye sırtını elma yiyen Darcy vardı, ayaklarını masaya dayamıştı.

"Sana hiç ciddi öfke sorunların olduğunu söyleyen oldu mu?" Darcy elmadan bir ısıruk daha almadan önce sordu.

"Hepimizin ciddi öfke sorunları var. Bu bizim DNA'mızda var," diye yanıtladı Sedric, Darcy'nin yanında yere oturup kalkarken.

"Görüyorum ki siz ikiniz harika vakit geçiriyorsunuz," diye tersledim. İkisi de -biri lokmanın ortasında, diğeri gevreğin ortasında- duraksayıp birbirlerine baktılar, sonra bana döndüler ve yüzlerinde gülümsemeler belirdi. Bir anda akıllarından ne geçtiğini anladım. "Eğer ikinizden biri beni bir kez daha Ethan'la kıyaslarsa, sizi aşağı atmak için en yüksek köprüyü bulurum."

"Evet, kesinlikle Ethan'a hiç benzemiyor." Darcy gülmemek için kendini zor tuttu. "Şimdiden tüylerim diken diken oldu," diye cevap verdi Sedric kendini iterken.

yerden. "Bize sessiz davranmaya ve soğuk bakışlar atmaya başladığında onu kaybetmişiz demektir."

Derin bir nefes almadan önce bir süre onlara baktım, her tarafım hâlâ gergindi. Eldivenleri çıkararak ikisine de ters ters baktım. "Bu soğuk bakışı mı kastediyorsun? Yoksa seni gerçekten derinden kesmek için Ethan'ın güzel yeşil gözlerine mi ihtiyacım var?"

Darcy sırtıttı.

Sedric sahte bir rahatlamayla içini çekti. "İşte buradasın Wyatt... İçeride bir süreliğine ortadan kayboldun."

"Hayır, hâlâ oydu. Sadece karanlık Wyatt. Artık ona Mahdoc dediklerini biliyorsun," diye cevap verdi Darcy.

Bunun üzerine sırtarak onlara doğru yürüdüm ve sehpanın üzerine oturdum. "Mahdoc... deli doktor... biraz daha yaratıcı olacaklarını düşünürdünüz."

Darcy, "En azından artık senden *çocuk* diye bahsetmiyorlar," diye hatırlattı ve bu doğrudu.

"Görünüşe göre saygılarının sırrı kötü muamele, vahşiler," diye şaka yaptı Sedric bana küçük bir şerit şişe uzatırken.

"Hayır, işin sırrı paradır ve her zaman da para olacaktır," diye hatırlattıktan sonra şişeyi alıp uzun bir yudum aldım. Nefes almak için durup ağzımın kenarını sildikten sonra devam ettim: "Kötü muameleyle katlanıyorlar çünkü parayı istiyorlar. Yoksulluk için ölüm ve acı nedir ki? İnsanlar servetimizin 100'e 1'i bile alabilmek için kendi çocuklarını ayaklarımızın dibinde feda edebilirler."

"Belki de bu yüzden herkes artık bizim yerimize geçebileceğini düşünüyor," diye ciddi bir şekilde cevap verdi Darcy, koltuğunun kenarına oturup bana doğru eğilerek. "Kimse açgözlülüğünü kontrol etmedi."

Başımı eğerek doğrudan kahverengi gözlerinin içine baktım ve sordum: "O zaman neden deli olan benim? Mahdoc? Ben bir Callahan'ım. Biz Callahanlarız. Herkes söylentileri biliyor ama yine de bizi test ediyorlar. Herkesi. Kendi insanlarımızı. Şehrimiz. Lanet olası polis. Kim olduğumuzu, neler yapabileceğimizi ve yapacağımızı biliyorlar ama yine de ölmeye geliyorlar. Onlar deli olanlar."

Sedric tek yönlü aynaya doğru yürürken, muhafızların Greyson'ın zavallı kığını uyandırmaya çalışmasını izlerken, "Pervaneler alevlere," dedi. "Tıpkı güveler gibi, kendilerine yardım edemezler. Işığı aramaya programlanmışlar çünkü hayatta kalmanın tek yolu bu. Bizler alev olmak için yetiştirildik; onlarsa güve olmak için. Bize sadık değiller, parlayan her şeye sadıklar."

Tekrar Darcy'ye baktım ve o da bana aynı bakışı attı. Şişeyi yanımdaki masaya bıraktığımda ikimiz de alkışlamaya başladık ve Sedric'in arkasını dönmesine neden olduk.

"Bravo." Ona başımı salladım.

"Bu kadar derin olabileceğini kim bilebilirdi?" Darcy gülerek sandalyesine yaslandı.

Sedric beyaz kollarını göğsünde kavuşturmadan önce ikimizi de tersledi. Pencereye yaslandı. "Ben değilim. Babamı ilk gördüğümde... *işte...* korkmuştum ve kafam karışmıştı. Ben de normalde yaptığım şeyi yaptım. Dışarıda hava kararana kadar ormanda oynadım ve o zaman bile içeri girmek istemedim. Babama nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Ama Ethan dışarı çıktı ve oturdu. Bana onları bizimle aynı görmememi söyledi.

Onlar güvelerdi. Biz alevdik. Bize dokunmaya çalışan güveler yanmalıdır. Dünyanın düzeni böyle."

"Kaç yaşındaydı?" Ben sorguladım.

"Ethan mı? On altı," diye yanıtladı Sedric.

"Doğuştan Ceann Na Conairte," dedim ellerimi saçlarımda gezdirerek. "Sana sadece yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını bilmediğimi ve donmadan önce sineye çekip içeri girmeni söyledim."

"Yaz mevsimiydi," diye karşılık verdi ve bu sefer ben de ona ters ters baktım.

"Sen de bir şeyler düşünürdün," diye araya girdi Darcy. "de böyle anların oluyor. Sorun şu ki, onları ne zaman yaşadığını fark etmiyorsun."

"Bu gerçek bir dâhinin işaretidir," dedim ona göz kırparak. Masadan kalkarak bir süre düşündüm. "Chicago fareleriyle uğraşmak için geç oldu. Sevkiyat bugün yapıldı. Sabaha kadar sokaklarda olacak. Görünüşe göre yakın zamanda güneyli amcıklarla savaşıma şansım bile olmayacak. Ne de olsa *anavatanı* ne pahasına olursa olsun *savunmalıyım*."

Son kısmı kendi eğlencem için İrlanda aksanıyla söyledim.

"Sihirli bir şekilde... yani kazara alev almadan önce Chicago Polis Merkezi'nde bir tur atalım mı?" Sedric sordu.

Sahte bir endişeyle soluk soluğa kaldım. "Yurttaşlarımdan vergilerini asla böyle çarçur etmem!"

"Peki maviler içindeki hainleri nasıl bulacaksın?" Darcy şimdi çok daha ciddi bir ifadeyle sordu.

"Güzel soru," diye yanıtladım ama soruya cevap vermedim. Beklediklerini anlayabiliyordum ama bilmiyormuş gibi davrandım. Bunun yerine saatime baktım, ancak üzerine kan bulaştığını gördüm. "Allah kahretsin! Yemin ederim bu insanlar yüzünden asla güzel şeyler giyemiyorum!"

Onu çıkarıp Sedric'e fırlattım ve aynaya doğru ilerleyerek dahili telefona bastım. "Temizlik ekibini ara, sonra her zamanki doktor gelsin ve ikisini de kontrol etsin... Onlara canlı ihtiyacım var. Aslında sadece Emilio'ya canlı ihtiyacım var ama hepiniz Greyson'a düşkün görünüyorsunuz, sanırım o da hayatta kalabilir. O zaman biriniz... aslında, hayır. Aynı anda yürümeyi ve çiğnemeyi bile beceremediğinize göre burada bitireyim."

Dahili telefonu bıraktığımda tekrar gerildiğimi hissettim. Parmağımı büktüm. "Darcy, köpeğimi sana emanet ediyorum."

"Köpekleri sevmem," diye itiraz etmeye başladı, ta ki ben omzumun üzerinden ona bakana kadar. Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Peki, sen polisleri öldürürken ben seve seve köpek bakıcılığı yaparım."

"Kimseyi öldürmeyeceğim." Asansöre doğru yürüdüm. "Sedric'i duymadın mı? Biz aleviz. Bu yüzden onlar da kendilerini öldürüyorlar. Nana'ya bu akşam yemeği kaçırdığım için özür dilediğimi söyle."

Asansöre girip panellere yaslandım ve tam kapılar kapanırken Sedric'in Darcy'ye "Onları da diri diri yakarsa yüz bin dolar" dediğini duydum.

Tanrım, keşke bu kadar basit olsaydı.

SEDRIC

Wyatt gittikten sonra Darcy, "Muhtemelen istese de onları diri diri yakmayacak," dedi ve elindeki bitmiş elmanın çekirdeğini bir basketbol topu gibi havaya fırlatıp odanın diğer ucuna attı. Çekirdek köşedeki çöp kutusuna düştü.

"Kendini zor tutuyor. İkimiz de Ethan burada olmadığı sürece Wyatt'ın daha pervasız olacağını biliyoruz. OC'yi biz kontrol ettik. Görünüşe göre artık karargâhı kontrol edemiyoruz. Bu da sırf onu kızdırdılar diye oraya silahla giremeyeceği anlamına geliyor."

"O yapmaz-"

"Emin misin?" Bastırdım ve sandalyesinden kalkıp pantolonunu düzeltmeden önce durakladı. O, Wyatt ve benim aramda biraz daha ama yine de Ethan'dan kısaydı.

"Şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok. Bununla kendi yöntemleriyle başa çıkmaya karar verdi."

Sorun da buydu. Wyatt'ın yolu her zaman en mantıklı ya da makul yol değildi... aslında nadiren mantıklı ya da makul yoldu. "Wyatt paraşütü var mı diye kontrol etmeden uçaktan atlayacak tipte bir insan."

Darcy yanıma yaklaşırken, "Yine de bir şekilde her zaman sağ salim yere inmeyi başardı," diye hatırlatmaya çalıştı.

"Bir şekilde Ethan. Ethan ona hep göz kulak oldu. Ondan önce de ailesi. Bizim ailemiz."

Darcy bana omuzlarını silkti. "Ethan ölmedi. Wyatt boyundan büyük işlere kalkışırsa, Ethan'ın geri döneceğinden eminim... dönmese bile, biz varız. İşler bu kadar kişiselleşince ikisi de tünel görüşlü oluyor. Bu yüzden biz buradayız. Onlar göremediğinde görmek için."

"Yüceltilmiş yardımcılar," diye alay ettim.

Başını sallarken Darcy'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet ama yüceltilmiş yardımcıların bile bir günü vardır. Biz zaten istediğimizi aldık. Ait olduğumuz yerdeyiz. Şu anda daha çok bu nankörlere sinirleniyorum."

Camın diğer tarafındaki insanları kastediyordu. Onlara sırtımı dönerek tekrar cama yaslandım.

"Kız kardeşinle konuştun mu? Tüm bunlar olurken tek olması onun için tehlikeli."

Darcy başını hayır anlamında salladı. "Gerek yok. Ona bir şey olmaz. Ayrıca kız kardeşimin peşinden gitmeyi düşünen aptala acırım."

Bunu söylediği anda, biri onun peşinden gitmeye kalkarsa ne olacağını hayal etmeye çalıştım. Truvalı Helen binlerce geminin yelken açmasına neden olduysa, Chicago'lu Helen de on binlerce merminin uçmasına neden olabilirdi.

Bu ailenin kadınlarıyla uğraşmanın bir bedeli vardı. Ivy bu ailenin bir parçası olalı daha üç ay bile olmamıştı ve onun ölümü Wyatt'ın insanları diri diri yakmasına neden olmuştu. Arkamı döndüğümde Darcy'nin kırık, kanlı ve morarmış Emilio'yu yerden kaldıran muhafıza verdiği emirleri izledim.

Neden bunun hala sadece bir açılış gösterisi olduğu hissine kapılıyorum?

DOKUZ

"Ya masadasın ya da menüdesin."

~ *Al Capone*

OceanofPDF.com

WYATT - ON BEŞ YAŞINDA

"Altına sıçtı," dedim, karda duran, üzerinde artık lekeli külotundan başka bir şey olmayan adama tiksintiyle bakarak.

"Zayıf olanlar bunu çok yapar," dedi Ethan, yanımda bir adım atarken, siyah deri ayakkabılarının altındaki kar kırılıyordu. Ceketinin içine uzandı ve bir çift siyah deri eldiven çıkarıp bana fırlattı. "Bunları unuttun mu?"

"Onları unutmadım. Kendiminkileri getirdim." Ona zaten üzerimde olan koyu kahverengi deri eldivenleri gösterdim. Yeşil gözleri eldivenlere baktı. Başını salladı ama bir şey söylemedi, siyah eldivenleri cebine geri koydu.

"Oğullarımla tanıştınız mı, Dentic?" Babamız, kruvaze takım elbisesinin üzerine siyah bir ceket ve fular giymiş, başında o düz siyah kasketlerden biriyle arkamızdan gelirken sordu. Onu gördüğümde akşam yemeğine gideceğimizi düşünmüştüm. Ama belli ki öyle değilmiş. "Bana benzeyen... bu en yaşlısı. Ethan, kendini tanıtır."

"Merhaba," dedi Ethan soğuk bir sesle, gözleri önümüzde karlar içinde duran boklu adamdan hiç ayrılmıyordu.

"Bu ikincisi," dedi babam kolunu omzuma dayarken. "Wyatt, kendini tanıtır."

"Ölü bir adam neden adımı bilmek istesin ki?" Hiçbir şeyle ilgilenmeden sordum. Emirlerine uymadığım için bana çıkışmasını bekliyordum, özellikle de toplum içinde olduğumuz için.

"Gördüğün gibi, seninle ortak bir noktamız var," diye iç geçirdi babam, hâlâ Dentic olduğunu tahmin ettiğim adamla konuşuyordu. "Gençleri yetiştirmek tam bir baş belası. Neredeyse hiç dinlemezler. Neredeyse her zaman bilgisizdirler. Aranızdaki biyolojik bağdan faydalanırlar, sizi çıldırttıklarında küçük boyunlarını kırmanızı engellerler. Bazen karım onları doğurduğunda neden bu kadar heyecanlandığımı merak ediyorum. İçinizdeki hayatı emen küçük sülükler gibiler."

"Biz buradayız," dedim, belki unutmuştur diye. Onu omzumdan silktim. Kar ve buz prensi Ethan hiçbir şey söylemedi çünkü ya

babamın ne düşündüğünü umursamadı ya da babamın sadece benim hakkımda konuştuğunu biliyordu. Her iki durumda da, siktir et onu.

"Bir de şu dudak var," dedi babam, ikimizin de önüne geçerek, yürürken ayakkabılarının altındaki kar çtırdıyordu. "Onlar böyle karşılık verdiğinde kendi kendime 'Bu neslin nesi var böyle? Saygı nerede? Bu bana babama nasıl davrandığımı düşündürüyor. Ve güldüm çünkü ben de ona karşı küçük bir pisliktim. Şansıma inanabiliyor musun, Dentico? Bana benzeyen ve benim gibi davranan biri var."

Babam kıs kıs gülererek bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına koydu. Bunu hızlandırabileceğini umarak Ethan'a baktım. Şaşırtıcı bir şekilde yüzündeki maske biraz kırıldı ve o da en az benim kadar sinirlenmiş görünüyordu. Emin değildim ama kafasının içinde prene yakışmayan bir şeyler söylediğine bahse girmeye hazırdım. Ona baktığımı fark eden Ethan'ın kaşları kalktı ve sanki "ne?" diye sorar gibi bana baktı.

Başımı sallayarak tekrar babamıza baktım ama şimdi ikimize birden bakıyordu. Bir an için donakaldım ve Ethan daha dik durdu.

"Bu saygısız veletleri neden tutuyoruz? Çünkü onlar bizim geçmişimiz ve geleceğimiz. Oğullarım Dentico'ya bakıyorum ve kim olacaklarını çok merak ediyorum. Yeterince öğrendiler mi? Onlara yeterince öğretebildim mi? Kendi veletleriyle uğraşırken bunu hatırlayacaklar mı? Çok fazla sorum var... ama sanırım bu iyi bir şey. Yani çocuklarımla bu kadar uzun yaşayacağını biliyorum." Sigarasından en uzun ikinci nefesi aldı. "Ancak sen o kadar şanslı değilsin Dentico."

Arkamızdaki birine başıyla işaret etti ve arkamızı döndüğümüzde arabada bir aile gördük. İçeride bir kadın ve üç genç vardı, elleri bağlı, ağızları tıkalıydı. Gençler Ethan ve benimle hemen hemen aynı yaşıydı. Bize bakarken gözlerinde yaşlar vardı. Korumalardan ikisi aniden Ethan ve benim yanıma geldi, ellerinde iki Colt M4 Commandos vardı. Birini Ethan'a, diğerini de bana verdiler.

"Ailenin geleceğinin burada bittiğini görüyorsun, Dentico. Benim, ailemin, oğullarımla geleceği ise devam ediyor. Ne olursa olsun." Babamın konuşurken bize doğru yaklaştığını duyabiliyordum. "İşaretimle."

Ethan ve ben otomatik olarak tüfekleri kaldırdık ve arabaya nişan aldık; ellerimiz tetikte bekliyorduk. Adamın çığlık attığını, hıçkırarak ağladığını duyduk.

Babamız sigarasını ileri doğru salladı ve hem Ethan hem de ben bunun onun işareti olduğunu biliyorduk. Tetiği sertçe çektim, mermilerin uçuşmasına izin verdim, hareket ettim

şarjörüm boşalana kadar yaklaştırdım. İşim bittiğinde namluyu tekrar yukarı kaldırarak sırtımmaya çalıştım.

"Gerçekten mi?" Ethan'ın sesini duydum.

Ona döndüm, denemekten vazgeçtim ve sırttım. "Ne? Adımı hecelediğim falan yok."

Ethan arabanın yan tarafındaki kurşun deliklerine "FU oldukça yakın," diye karşılık verdi.

Babam kendi silahını alıp geri döndü ve Dentico'yu iki gözünün ortasından vururken, "Yaratıcılıktan puan alıyor," dedi. Anında yere yığıldı, gözlerini öyle bir yere dikmişti ki sanki arabasına bakıyormuş gibi görünüyordu. Silahı yerine koyan babam, "Özensiz davrandığın için puan kaybediyorsun," diye ekledi.

"Ne?"

Ceketimin kolunu tutarak beni elime bakmaya zorladı. Giydiğim eldivenler bir şekilde başparmağım tarafından tüfeğin bir kısmına takılmıştı. Eldivenlerden birinin dikişi yırtılmış ve hatta elime batarak kan akmasına neden olmuştu. Küçük bir yırtık olsa da, bilmiyordum. Ethan'ın eldivenlerine baktım. Onlar hâlâ iyiydi.

"O eldivenler büyükbaban Orlando'ya aitti, değil mi?" diye sordu ceketimi bırakarak.

Başımı salladım.

"Daha sonra yakıp kurtulmak istemediğin şeyleri getirmemen gerektiğini sana kaç kez söylemeliyim?"

Hiçbir şey söylemedim, eğer çalışacağımızı fark etmediğimi söylersem bunun çok kötü bir bahane olacağını biliyordum.

Sadece başını salladı ve uzaklaşırken başka bir şey söylemedi. Ethan silahı muhafızlardan birine teslim etti ve babamıza doğru yürümeye çalıştı ama onu durdurdum.

"Sana söylemiştim misin?" "Sana hiçbir şey söylemedim," diye cevap verdi.

Çenemi yana doğru kırdım ama sakın kalmaya çalıştım. Bu benim hatamdı, bunu biliyordum ama yine de sinirlenmişim! Bunun olacağını nasıl görememişim? "Neden hiçbir şey söylemedin? Bunu yapacağımızı nereden biliyordun?"

"Evden ne zaman ayrıldığımızı bilmiyordum," diye yanıtladı basitçe.

Yalan söylüyordu. "O zaman tesadüfen doğru eldivenleri giydin ve yedeğin mi vardı?"

Başını iki yana salladı. "Her ihtimale karşı her zaman bu tür bir eldiven giyerim ve yedek bir eldivene ihtiyacım olursa diye her zaman bir yedeğim vardır."

Yalan söylemiyordu. Her zaman hazırlıklı olduğunu söylüyordu. Ve benim hazır olmadığımı. Bana başka bir şey söylemedi, sonra babama doğru yürüdü, arabaya yaklaştı ve o yürüdükçe kar yağmaya başladı. İkisnin konuşmasını izledim ve bana yakın olmalarına rağmen çok uzakta olduklarını hissettim.

"Wyatt...Wyatt." Elimdeki tüfeği işaret eden gardiyana baktım. Bir an için ona neden bana Wyatt dediğini ama Ethan'a 'efendim' dediğini sormak istedim. Sormak ve suratının ortasına bir kurşun sıkmak istedim. Ama mermim bitmişti, bu yüzden hiçbir şey yapmadım ve tüfeği ona geri verdim.

Bir dahaki sefere... . Hazırlıklı olacağım.

WYATT - ŞİMDİ

Gözlerimi açarak açılır tavana baktım, koyu renkli ağır bulutlar gökyüzünde geziniyor ve ayı örtüyordu.

"Sana neden Monk diyorlar, Mannix?" Koltuğa yaslanırken içmekte olduğum sigarayı tekrar ağzıma götürerek sordum.

Kehribar rengi gözleri aynadan bana baktı. "Bu sadece bir lakap, efendim-"

"Kimse durduk yere lakap takmaz, özellikle de bizim işimizde," diye cevap verdim, camı hafifçe araladım, dumanı üflerken soğuk hava içeri doluyordu. "Sana neden Monk diyorlar?"

Arabanın yan aynasına bakarak acı bir şekilde, "Uzun boylu ve sıırıklıyım, yüzüm de bir ergeninki gibi," dedi. "Gerçek bir genç kızken bana Monk derlerdi çünkü akli başında hiçbir kadının benimle yatmayacağını ve bu yüzden bir manastıra katılmamın daha iyi olacağını söylerlerdi. Aileniz için çalışmaya başladığımda, diğer erkeklerin çoğu beni zaten Monk olarak tanıyordu, bu yüzden isim yapıştı."

Gülmemeye çalışarak iç çektim. "Nereden bilebilirdim ki? Yemin ederim, herkes yaratıcılıktan yoksun."

"Ne demek istiyorsunuz efendim?" diye sordu bana dönerek. Ben sadece başımı salladım ve onun yerine başka bir soru sordum.

"Eğer Monk bir hakaretse, neden sana böyle hitap etmelerine izin veriyorsun?"

Sırıttı. "Çünkü onların kadınlarını becerirken çok komik oluyorum." Ben de sıırıttım ve başımı salladım. "O zaman sana Mannix diyeceğim. Greyson... biraz rahatsız, aile ve muhafızlar arasında sen olacaksın. Bunun ne kadar büyük bir iş olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Hata yaparsan başına neler gelebileceğini anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Güzel," dedim ve saate bakmadan önce eldivenimin arkasındaki sigarayı söndürdüm. "Şimdi onlara başlamalarını söyle."

Başka bir şey söylemedim, arabadan inmeden önce sigarayı onunla birlikte havaya kaldırdım. Melody's Garden'ın ahşap kapısı, kapanma saati çoktan geçmiş olmasına rağmen benim için çoktan açılmıştı.

İçeri girdiğimde yaşlı, çilli yüzlü müdür bana "Hoş geldiniz efendim," dedi. "Misafirleriniz zaten burada. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Venedik tuğlalarıyla kaplı salonda ona, "Hayır, uzun sürmez," dedim. Loş ışıklı yemek odasına geldiğimde durdum. Yukarıdaki cam kubbe hiç ışık almıyordu, ay bile. Roma tarzı tuzlu su çeşmesinin yanında oturmuş içki içiyor, masalara poker fişleri atıyor, sonra da kendi aralarında gülüşüyorlardı.

"Size bir adamı öldürmenin en hızlı yolunun ona bir eş vermek olduğunu söylüyorum. Fatıma bana günde iki kez lanet olası lahana ve kahve yerine lanet olası bir protein karışımı içiriyor çünkü kahve çekirdekleri ile kanser arasında bir bağlantı olabileceğini söyleyen bir yazarın makalesini okumuş!" Binbaşı Gutpa ortaya birkaç kart atarak ve bardağındaki kahverengi likörü yudumlayarak cevap verdi. Kahverengi yüzü tadına bakınca birbirine çarptı. Kravatı boynundan çıkmıştı. Siyah kıvırcık saçları normalden daha da dağınıktı.

"Sana yogada sandalye pozu verdirene kadar bekle," dedi Vali Orton - Neal Amcamdan bile iri olduğu için Alp diye anılırdı- ağzında purosuyla kartlarını karıştırırken.

"Yoga mı yapıyorsun?" Komiser McCoy öyle bir güldü ki takma dişleri düşecek sandım. Adamın lanet olası bir at kadar büyük dişleri vardı. "O koca vücudunu nasıl bükebiliyorsun?" diye sordu gözlüklerini uzun beyaz burnunun köprüsüne doğru iterken.

"Yaşlı mı? Senden en az on beş yaş daha genç olmalıyım," diye karşılık verdi Vali Orton. "Ve gayet iyi hareket ediyor. Ne de olsa ne karım ne de yoga eğitmenim şikayet ediyor, bilmem anlatabildim mi?"

"Saçmalık. Brigitte ile tanıştım. Yoga eğitmeninizi kendi elleriyle öldürür," diye güldü Şef Mataka kendi cipslerini ortaya . McCoy ile yaklaşık aynı yaşlardaydı. Kısa, kıvrırcık gri saçları siyah beyaz bir sitcom'dan fırlamış gibiydi. Geniş omuzlu, uzun boylu bir kadındı ve beyaz yüzünde yaşlılık lekeleri vardı.

"Vali Orton şefe göz kırptıktan sonra kahkahalarla güldü ve neredeyse ağzından dumanlar çıkıyordu. Kadehini kaldırdı ve özel güvenlik görevlilerinden biri odanın uzak tarafındaki bardan bir şişe daha alıp geldi.

Yemek salonunda toplam altı özel güvenlik görevlisi saydım. Altısı da gergin görünüyordu, bu da işverenlerinin onlara ne kadarını anlattığını merak ettiriyordu. *Keşke hikâyenin tamamını bilselerdi.*

"Nereye gitsem, sanki benden başka herkes iyi vakit geçiriyor," diye konuştum sonunda ve beni duyunca dönüp baktılar, sonra da sandalyelerinden kalkıp yanlarına geldim.

Komiser McCoy elimi sıkmak için uzanırken, "Chicago'nun en meşgul ailesinden daha azını beklemezdim," dedi.

"Gerçekten öyle miyiz? Asla tahmin edemezdim" diye karşılık verdim. Elini sıktım ve diğerlerine doğru ilerledim. "Bu kadar geç saatte bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Size teşekkür etmeliyiz, ne de olsa bu sizin içkiniz," dedi vali. Güldü ve içmeden önce elindeki bardağı bana doğru kaldırdı. "Adam, bu adama iyi bir şeyler getir."

Başını, bir adım ötemizdeki siyah giyimli kahverengi saçlı adama doğru salladı.

"Gerek yok. Son zamanlarda aileme yaptığınız tüm yardımlar için en azından bunu yapabilirim," dedim ve arkama yaslanıp ceketimin düğmesini çözdüm. "Çılgın birkaç hafta oldu."

Başkan Gutpa, "Evet, kardeşinizin eşinin vefatını duydum, lütfen başsağlığı dileklerimizi iletin," diye ekledi.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Tüm bunlar sona erdiğinde hayatta olursan olur."

Vali Orton hariç hepsi durakladı. Döndü ve konuşurken gözlerimin içine baktı. "Siz Callahanlar hakkında her zaman hayranlık duyduğum tek şey, akıllı ve kirli oynamayı bilmenizdir."

"Sanırım bu ifadenin bir yerinde bir 'ama' var," diye cevap verdim. "Son zamanlarda işler pek de akıllıca gitmiyor," bitirdi sözlerini Şef Mataka, kartlarını masanın üzerine koydu. "Ya da kirli olarak, aslında. Sadece basitçe

şiddet."

"Akıllı ve kirli benim kardeşim. Tek bildiğim şiddet."

"Bu lanet eyaletteki en önde gelen dört kişinin başına bir şey gelse kimsenin bunu sorgulamayacağını mı düşünüyorsunuz?" Komiser McCoy bastırdı. "Biz sizin küçük piramidinizdeki çocuklarla aynı değiliz."

O kadar geniş sırttım ki aklımı kaçırdığımı düşünebilirdiniz. "Hepiniz bana karşı bir şansınız olabileceğine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Yalnız, asla." Başkan Gutpa kaşlarını çattı ve çenesinin yan tarafını okşadı. "Birlikte çok daha iyi şansımız var. Gerçekten bu pozisyonları güvenlik ağları olmadan aldığımızı mı düşünüyorsunuz? Konuşmadığımızı ya da bilgi paylaşmadığımızı mı? Ailen söz konusu olduğunda şeytanla bir anlaşma imzaladığımızı biliyorduk. Yıllardır sizin için hazırlanıyoruz."

"Hey. Hey. Hey." Vali Orton ellerini belediye başkanının önünde havaya kaldırdı. En azından beni böyle susturmaması gerektiğini biliyordu. Taş gibi yüzünü bana çevirdi. "Arkadaşımın söylemeye çalıştığı şey şu... Bizler takım oyuncularız. Eğer seni rahatsız eden bir şey varsa, bu tehdit yoluna gitmek zorunda değiliz. Sadece sizin için ne yapabileceğimizi söyleyin, biz de halledelim. Bu işte hepimiz beraberiz."

Düşünmeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Bir keresinde dadımın bize izlettiği eski bir müzikal vardı, içinde bir dans numarası vardı. Şarkı da öyle diyordu... Hatırlamaya çalışıyorum."

"*High School Musical*?" Şef Mataka.

Parmaklarımı şıklattım. "Evet! İşte buydu. Çok sinir bozucuydu. Ben ve kız kardeşim nefret ederdik ama dadımız nedense onunla birlikte müzikal izlememiz ve hatta yaratmamız konusunda kararlıydı. Neyse ki kız kardeşim babama şikâyet etti ve kazara merdivenlerden düşmeden önce kovuldu... Rastgele olduğu için özür dilerim. Ama şimdi hepinizin konuşmasını dinlerken nasıl hissettiğimi biliyorsunuz."

"Pek makul bir adam değilsin, değil mi?" Vali Orton sordu. "Benim de bazı anlarım oluyor." Masadaki destelerden birini kaldırdım ve kartları çevirdi. "Ancak, sizi duydum Vali Bey. Hepiniz ruhlarınızı sattınız ve sizden ne yapmanızı istersem yapmaya hazırsınız. Ama sorum şu... neden hiçbiriniz ben bu masaya oturmadan önce bunu hatırlamadınız... uyuşturucular çalınmadan ve sonra lanet Chicago Polisi'nden başkası tarafından satılmadan önce? Eğer bu işin içindeyseniz, neden bu işten zevk almıyorum?"

pahalı konyak ve iskambil kağıtları? Biri bana bir tane bulmama yardım etmek ister mi?

sorularıma *makul* bir cevap verebilir misiniz?"

"İmkânsız!" Komiser McCoy savunmaya geçercesine bağırdı. "Adamlarımı tanırım, buna cesaret edemezler-"

"Yaptılar. Bitti. Yani ya onları tanımıyorsunuz ve bu durumda, kendi halkınıza neler olduğunu bilmiyorsanız, polis komiserinin cebimde olmasının ne anlamı var? Ya da neler olduğunu biliyorsunuzdur ve bu durumda da ölürsünüz."

"Bundan emin misiniz?" Vali Orton bana sordu.

"Emin olmasaydım bu akşam vaktimi siz aptallarla harcayacağımı mı sanıyorsunuz? Ailem hakkında elinizde bulunan gizli kayıtlardan ve dosyalardan emin olduğum kadar bundan da eminim. Ya da *vardı* mı demeliydim?" Kıkırdadım ve elimdeki kartları çevirmeyi bırakarak Şef Mataka'ya baktım. "Evet, torununuza verdiklerinizi ve büyük torununuzun kreşine sakladıklarınızı aldık. Hepsi gitmiş. Her zaman gitmişlerdi. Kardeşim sadece kendinizi güvende hissetmeniz için kuklaları oraya bıraktı."

"Nasıl?" Sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Bunu söyleyemem, Şef. Size zaten çok anlattım. Ayrıca, ellerimizin ne kadar uzağa gittiğini gerçekten bilseydin, gözlerini bir daha asla kapatmayabilirdin... ve küçük bir kuştan ölü gibi uyuduğunu duydum... ve soğuktan bayılmışsın. Gelecekte daha dikkatli olmalısın."

Yüzündeki dehşet ifadesi, bembeyaz oluşu, altına mı sıçtı diye bakasım geldi.

"Sorunuza dönecek olursak, Vali Bey," diye ona doğru baktım. "Eminim. Komiser McCoy aileme ihanet etti." "Yemin ederim-"

"İnsanların küfretmeyi bırakmasını gerçekten çok isterdim. Neye ya da neye küfrediyorsunuz? Hiçbir şeye inanmıyorsun, hiçbir şeyi umursamıyorsun ve hiçbir şey değilsin. Öyleyse neden senin 'Yemin ederim'ine inanayım ki? Sadece onurlu insanlar yemin etmeli ve herkes onur aşamasını çoktan geçti, değil mi Komiser McCoy?" Aradığım kartı bulduğumda nihayet desteyi yere bırakarak sordum. Yanımdaki diğer üç kişiye baktım, hepsi de artık sessizdi. "Hâlâ bu işte birlikte misiniz?"

Başkan Gutpa bana bakmadan önce boynunu ovuşturdu. "Aileniz bununla nasıl başa çıkmayı planlıyor? Onu burada öldüremezsiniz."

"Seni lanet olası hain!" Komiser McCoy ayağa kalkarak bağırdı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok! Sana şimdi söylüyorum, o adamları bulacağım."

sorumlu-"

"Kapa çeneni, McCoy!" Şef Mataka bir boğa gibi burnundan soluyarak ona bağırdı. "Gelecekte demiştiniz, yani bu sadece bir uyarı."

"Bildiğim tek şeyin şiddet olduğunu söylemiştim." Maça asını görmesi için kaldırdım. "Dün bir kayıp yaşadım. Bu işte hepimiz beraberiz, Şef. O yüzden siz de bir kayıp yaşayacaksınız."

"Ne yaptın sen?" Belediye Başkanı Gutpa çoktan telefonunu tuşlamış bir halde sordu. Masanın etrafındaki sessizlik, çaldığını duyabileceğim kadar hissediliyordu.

Masadan kalkarak kartı tekrar masaya fırlattım. "Sizlerden biri olma talihsizliğini yaşasaydım, bir mazeret düşünürdüm. Dünya uyanıp da birilerinin evlerinize binden fazla mermi duyduğunda bir taneye ihtiyacınız olacak... Lütfen sevdiklerinizin cenaze tarihlerini belirler belirlemez bize gönderin. En iyi çiçek aranjmanlarını yapan birini tanıyorum. İyi geceler."

"SENİ KÖTÜ OROSPU ÇOCUĞU!" Vali Orton bağırıp daha önce bir şekilde sakladığı silahını ateşlemeden önce gözümü kırpacak zamanım bile olmadı.

BANG!

"YAPMAYACAĞIMI MI
SANIYORSUN-" BANG!

Mermer zemin ayaklarının önünde parçalanınca durdu. Kendi güvenlik görevlisinin gözlerinin içine bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Adam bana bakmadan önce, "Bir daha kımıldarsanız Vali Bey, ıskalamam," dedi. "İyi misiniz efendim?"

Güldüm. "İskaladınız! Sizler aptalsınız! Ben sizin canınızı bağışlıyorum, siz bana ateş ediyorsunuz! İnsanlar bu lanet kasabayı kimin yönettiğini gerçekten unutmuş. Kardeşim çok çekingendir. Siz sikiklerin güçlü olduğunuzu düşünmenize izin veriyor... hahaha... gerçekte küçük sahte krallardan başka bir şey değilsiniz, satranç tahtamızdaki piyonlar bile değilsiniz!"

Bana ters ters bakarken yerden kalkıp omzumun tozunu aldım. "Merak etme, bu gece sana bunun bedelini ödetmeyeceğim. Hayır... İyice ayılmanı bekleyeceğim, böylece gerçekte ne kadar berbat durumda olduğunu anlayabilirsin." Valinin güvenlik ekibinin başındaki Adam'a bakarak, "Valinin eve sağ salim döndüğünden emin ol," dedim.

"Evet, efendim." Bana başıyla selam verdi ama ben ona doğru yaklaşırken silahını valinin kafasına doğrultmaya devam etti.

"Kameralar için ağladığınızdan emin olun. Bu boku yiyecekler," dedim ve masadaki konyak şişesini almak için eğildim. "Tekrar başınız sağ olsun."

Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi dişlerini gösterdi ama Adam silahı kafasının yanına dayamakla yetindi. Şişeden bir yudum alarak çıkışa doğru yönelmeden önce ona göz kırptım. Orada, kapıda aynı eski müdür bekliyordu.

"Herhangi bir hasar için şirkete fatura kes. Yarın açılıştan önce buranın tamir edilmesini istiyorum," dedim ve Mannix'in Bentley'in yanında beklediği soğuk havaya adımımı attım. İçeride oturup kapıyı kapatmasını bekledikten sonra ceketimin altından omzumun yan tarafına uzandım. Hafifçe irkilerek elimi çektim ve kendi kanıma baktım.

İşte bu yüzden sarhoşlardan nefret ediyorum. İroniye karşı olmadığı için elimdeki konyağı içtim.

"Nereye efendim?"

Güzel soru.

ON

"Konu gönül meseleleri olduğunda ben bir korkağım.
Bu benim ölümcül kusurum."

~ *Haruki Murakami*

OceanofPDF.com

HELEN

Buzz.

Buzz.

Buzz.

Günlerdir duyduğum tek şey buydu. Kapatmalıydım. Onu atmalıydım. Ne de olsa malikaneden kimseyle konuşmamaya kararlı bir şekilde ayrılmıştım ve yine de burada, kısa iç çamaşırlarım ve beyaz atletimle oturmuş eski robot süpürgemi tamir ederken telefonumun sehpanın camında titreşmesini dinliyordum-

Hayata döndüğünde kendi kendime "Çocuk oyuncağı," diye mırıldandım. Onu yere koyarak, düşen Oreo kırıntılarını temizlemesini izledim. Tamir edilecek başka bir şey var mı diye dairemin etrafına bakındım ama hiçbir şey yoktu. Burada herhangi bir yerde bir devre kartı varsa, son birkaç gün içinde çoktan tamir etmiş, güncellemiş veya değiştirmiştım.

"Temizleyebilirim." Gözlerim mutfığa baktı ve en başta yemek yapmaya çalıştığım için bile mutfığa karşı işlediğim suçu gördü. "Bunu profesyonellere bırakacağım," diye mırıldandım kendi kendime, yanıma doğru kayarken. Başımı eğerek şehrin ışıklarına baktım.

"Dışarı çıkmalıyım." Ama nereye? Bir kulübe mi? Bir bara mı? Bunlar benim sahnem değildi ve sarhoş olmayı umarak kendimi sarhoşlarla dolu bir binaya zorlamanın beni rahatsız etmekten başka bir işe yarayacağını düşünmüyordum. Camın yansımasında zavallı halimi görebiliyordum. Saçlarım tamamen dağılmıştı. Saatlerdir pijamalarımın içindeydim. Acınacak haldeydim. "Dışarı çık. Bir arkadaşını ara. Bir şeyler yap."

Ama dışarı çıkmak istemedim.

Tek arkadaşım ailemdi.

Ve aklıma gelen tek şey malikaneye geri dönüp Cain üzerinde çalışmaktı.

"Acınacak haldesin," dedim yansıma, bu da kaşlarımı çatmama neden oldu. Bu görüntü beni rahatsız etti, bu yüzden kendime şunu hatırlattım: "Yine de bu senin suçun değil. Seni acınacak hale getirdiler."

Onlar. Benim ailem. Callahanlar. Beni bu hale onlar getirdi. En iyi arkadaşım biyolojik babamı öldürdü, adını lekeledi. Sonra onların uyuşturucuları

Yetim kalmamın sebebi annemdi. Her şey, tıpkı bilgisayarlarda olduğu gibi, bir dizi neden ve sonuçtan ibaretti. Girdi eşittir çıktı. Küçüklüğümde beri bunu görebiliyordum. Mantıklıydı. Güvenilirdi. Bir ve birleri bir araya getirdiğinizde iki elde ediyordunuz. Bir dizi sıfır ve bir, kod elde edersiniz. Sadece bir araya getirilmesi gereken dev yapboz parçaları. İnsanların tam tersi. İnsanlar dağınık ve karmaşıktı.

"Acınacak haldeyim," dedim yine. Çoğu zaman kendi çılgınlıklarım ya da ailemin çılgınlıkları yüzünden tam olarak böyleydim. Zamanımın çoğunu bilgisayarlarla geçirmeye çalıştım. Girdilerim bilgisayarlar ve ailemdi; dolayısıyla çıktılarım da bilgisayarlar ve ailemden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı yönündeydi. Bunlardan biri olmadan kendimi işe yaramaz hissediyordum.

"Peki neden bu kadar üzgünüm?" Kendime sordum. Buzz.

Buzz.

Buzz.

Telefonum yine çaldı. Cevap vermek istedim ama vermedim. Ve bunun için kendimi anlamadım. Eve gitmek istiyordum.

Gerçek aileni yok eden insanların evine mi? Ama yaptıklarının bana yol açacağını bilmelerine imkan yoktu.

Onları affedelim mi? Evet.

Yine de affedilmek istemiyorlar. Çünkü sahip oldukları için mutlular.

Ben.

Peki istemeyen insanları nasıl affedersiniz? Kim affetmez yanlış bir şey yaptıklarını düşünüyor musun? Bilmiyorum.

Bir cevabım yoktu. Kendimle savaş halindeydim. Kalbim gitmek istiyordu ama aklım beni durdurmaya devam ediyordu çünkü bir cevap bulamıyordum.

Occam'ın usturasının bilimsel kuralı, varlıkların gereksiz yere çoğaltılmaması gerektiğini belirtir; bu, rakip teorilerin en basitinin daha karmaşık olana tercih edilmesini veya bilinmeyen fenomenlerin açıklamalarının öncelikle bilinen nicelikler açısından aranmasını gerektirdiği şeklinde yorumlanır... temel olarak, meslekten olmayanların terimleriyle, en basit cevap genellikle doğru cevaptır.

Benim sorunum, biyolojik ailemin ölmesinin sebebinin Callahan ailesi olması ve yine de Callahan ailesine geri dönmek istememdi. Occam'ın usturasını benim sorunuma uygularsak, en basit cevap şu olur.

"Biyolojik ailem umurumda değil," diye fısıldadım kendi kendime ama yine de gözümü kendimden kaçırmadan edemedim. "Bu kötü bir cevap."

Ama bu yanlış bir cevap gibi gelmedi. İyi bir insan olmadığımı biliyordum. Bunu kabullenmişim, bulduğum insanlara neler yapabileceğini bildiğim için Ethan'a ihtiyacı bilgiyi bu şekilde sağlayabilmişim. Ama benim bu kadar kara kalpli olmam? Biyolojik ailem beni severdi. Bundan emindim ve Callahanları terk etme nezaketini bile göstermeyerek onlara ihanet etmişim.

Belki de Stockholm sendromudur?

Uzun bir süre donup kaldım, kafamda tekrar tekrar düşündüm. Sonra hızla ayağa kalktım, mutfığa koşup tabletimi aldım, tabletim kötü doğranmış soğanlarla kaplıydı. Soğanları ekrandan kaydardım ve temizlemek için gömleğimi kullandım, çünkü belli ki ben bir vahşiyim. Sanki yeni doğmuş İsa'yım gibi havaya kaldırdım. "Stockholm sendromunu tedavi ediyorum," dedim ona. Arama yapmak için geçen birkaç saniye bana saatler gibi geldi.

"Stockholm sendromundan kurtulmak normalde 'psikiyatrik veya psikolojik danışmanlığı' içerir ve nihai amaç hastaların eylemlerinin ve duygularının insanın doğasında var olan hayatta kalma tekniklerinden kaynaklandığını anlamalarını sağlamaktır. Danışmanlık, iyileşen kurbanların yaşamlarına normalliği yeniden kazandırmayı ve korkudan ya da yalnızca hayatta kalma kaygısından uzak bir şekilde işlev görebilmelerini sağlamayı amaçlar." Bana geri döndü. "Bu makaleden daha fazlasını görmek ister misiniz?"

"İlginç," diye mırıldandım ve tezgahın kruton poşetini alıp oturma odasına geri döndüm.

"Pek sayılmaz. Sende Stockholm sendromu yok."

Sesini duyunca kafamı kaldırdım ve onu görmeme rağmen elimde olmadan masayı ona fırlatıp "ANASINI SİKEYİM!" diye bağırdım. Lanet olsun! WYATT!!

"Özür dilerim!" Kollarını kaldırmadan önce bana gülmekten kendini alamadı. Kollarından birinde bir Chi-burger çantası vardı. Koyu gri takım elbisesinin üzerine siyah bir ceket giymişti. "İçeri girebilir miyim?"

"Zaten içeridesin!" Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu, ona bağırarak için koltuğumun kolunu tutmak zorunda kaldım. "Sen nasıl içeri girdin ki?!"

Arka cebinden cep telefonunu çıkardı ve bana gösterdi. "Uygulamayı benim telefonuma yüklemişsin. Alarmı kapattım çünkü uyuduğundan emin değildim ve seni korkutmak istemedim."

"Başarısız oldun!" Derin bir nefes alarak tersledim. "Neyin var senin! Telefonuna o lanet uygulamayı yüklemiş olmam, canın ne zaman isterse o zaman gelebileceğin anlamına gelmiyor. En azından önce ara!"

"Günlerdir seni arıyorum."

Ve durakladım, en başından beri neden evimde olduğumu hatırladım. Elimi uzatıp burnumu ovuşturduğumda kelimeleri bulamadım ve aklımdan geçen ilk şeyi söyledim. "Wyatt, telefonuma cevap vermiyorum çünkü seninle konuşmak istemiyorum. Buradayım çünkü seni görmek istemiyorum. Eğer yaptığın şeyden utanmıyorsan, en azından buna saygı duyamaz mısın?"

"Haklısın... ama önce bana bir ilk yardım çantası getirebilir misin?" Diye sordu ve ancak o zaman yüzündeki buruşukluğu fark ettim. Acıya rağmen gülümsüyordu. Ben daha ne olduğunu soramadan koltuğumun etrafında dolanarak hamburgerleri sehpanın üzerine koydu. Sonra paltosunu ve takım elbise ceketini çıkarmaya başladı. Gömleğindeki nemi ancak o zaman görebildim. Kan gömleğini ıslatmıştı.

Beynimin gördüklerimi algılaması bir saniye sürdü. Bunu yaptığında, panik başladı.

"WYATT!" Ona doğru koşarak bağırdım. "Ne oldu böyle? Kanaman var, vuruldun mu? Biri seni vurmuş!"

"O lanet kurşun geçirmez kıyafetlerden birini giymediğim tek gün. Yemin ederim çok kötü şansım var!" Güldü ve sonra gömleğini çıkarırken sızlandı.

"Bu hiç komik değil! Vuruldun!" "Biliyorum."

"Kanaman var!"

"Bunu biliyorum-"

"O zaman neden lanet olası bir doktorla değil de buradasın!" "ÇÜNKÜ PARAM " diye bağırdı bana, sanki ben

sorun olduğunu düşündüm. Onu tokatlamak istedim ve bu yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü iç çekti. "Herkes beni izliyor Helen. bekliyorlar. Aptal bir kardeş olduğumu kanıtlamamı bekliyorlar. Doktor ya da başka birini çağıramam. Şu anda zayıf görünmeyi göze alamam. Bir hata yaptım, bunu başka kimse bilemez."

"Hâlâ özür dilemeni bekliyorum." Kollarımı kavuşturdum.

Ağzı hafifçe açık kaldı. "Helen, kanamam var. İçimde hâlâ bir kurşun var. Önce bununla ilgilenebilir miyiz?"

"Bir şekilde içinde mermi olan bir hamburger yemeyi ve hâlâ kanaman var. Eminim bir özür dileyebilirsin."

Bana ters ters baktı. "Sana bağırdığım için özür dilerim Helen. Oturma odanızda kan kaybından ölmeden önce ilk yardım çantasını alabilir miyim lütfen?"

İstediğim özür bu değildi ve eminim o da bunu biliyordu. Başka bir şey söylemeden etrafından dolanarak dolaba doğru ilerledim, kapıyı açtım ve buraya taşındığımda bana ev hediyesi olarak verdiği büyük ilk yardım çantasını çıkardım. Bahanesi, üzerinde çalıştığım ya da yemek yapmaya çalıştığım parçalarda sık sık ellerimi kestiğim için buna ihtiyacım olacağıydı. "Bana sadece senin kullanacağın bir hediye alman ne kadar sembolik."

"Yaralandım Helen, nazik ol." Yanına döndüğümde suratını astı. Önünde diz çökerek fermuarını dikkatlice açtım ve bunu yaparken aklıma bir düşünce geldi.

"Sana sempati duymamı sağlamak için kendini bilerek vurmadın değil mi? Yaptın mı?"

Sanki sorduğum için incinmiş gibi ofladı. Yüzünü yana eğerek bana oldukça aşına olduğum bir bakış attı. "Evet Helen, telefonlarıma cevap vermediğin için o kadar üzgündüm ki gecenin bir yarısı kendimi omzumdan vurdum, en sevdiğin hamburgeri aldım ve kurşunu çıkarmana yardım etmek için seni almaya geldim. Ciddi misin? Sana Ethan gibi mi görünüyorum? Ben olsam kendimi vururdum."

"Daha garip şeyler de oldu," diye mırıldandım, eldivenleri takıp pensi ve alkolü çıkardım. "Arkana yaslan."

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Şaşıracak sordu. "*ER* ve *Grey's Anatomy*'nin yeterince bölümünü *izledim*-" "Ver şunu bana!" Forsepsi almak için hamle yaptı.

"Şaka yapıyorum! Şaka yapıyorum," dedim ve onu geri ittim. Bağırmadan önce yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun!"

"Demek vurulmak acıtıyormuş, kim tahmin edebilirdi ki?" Omzunun üst kısmındaki yaraya hafifçe bastırdım.

"Alaycılığın not edildi, Helen," diye homurdanarak gözlerini kapattı ve ben de aynısını yapabilmeyi diledim. Keşke alaycılığının beni onun mükemmel yontulmuş vücuduna bakmaktan alıkoyan tek şey olduğunu bilseydi. Mermer gibiydi. Ellerimi üzerinde onlarca kez gezdirmenin hayalini kurmuştum ve elbette bu benim için bir şanstı ama bunun nedeni kurşunlar ve kandı.

"Bu acıtacak. Acı için bir şey istemediğine emin misin?" "Zaten kafam iyi, devam et," dedi usulca ve kolunu kolunun üzerine koydu. yüzüne baktı ve nefes aldı, ancak acı yüzünden durdu.

"Tamam."

"URGH!" Ben yaranın üzerine alkol dökerken sıkılmış dişlerinin arasından tısladı.

"Ne oldu?" Ellerimi tenine bastırarak, yine dikkatini dağıtmayı umarak sordum.

"Vali, karısını öldürttüğümü söylediğimde biraz duygusallaştı."

Başım bir roket gibi yukarı fırladı, ama o yer değiştirmemişti. İçimi çektim, başımı salladım. "Harika, şimdi Fatimah Gupta ile kış balosunda çalışmak zorunda kalacağım-"

"O da büyük ihtimalle ölmüştür, lanet olsun, lanet olsun, dikkatli ol Helen!" Ben kurşunu çıkarmaya çalışırken bana baktı.

"Demek bu gece valinin ve belediye başkanının eşlerini öldürdün, bu hiç de karışıklık olmayacak," diye mırıldandım, ancak mermiyi iyice kavradığım için içten içe mutluydum. Çok derin değildi ve mermi güçlü de değildi... parçalanmadı da. Şansı olmayan bir adam için, kesinlikle çok şanslıydı.

"Chicago Polisi'nin bizden mal çaldığını öğrendim. O pislikler o pozisyonlara sadece biz onlara o pozisyonları verdiğimiz için sahipler. Bu güç karşılığında bizim çıkarlarımızı koruyorlar. Eğer başarısız olurlarsa, cezalandırılmaları gerekir." "Bu mantıklı," dedim daha da yaklaşırken.

"Anlamadığım şey, neden kurşun geçirmez yelek giymediğiniz, en azından giderken intikam peşinde."

Bu soruya cevap vermedi ve yerine kendi sorusunu sordu. "Ethan böyle aptalca bir hata yapmazdı, değil mi?"

Kurşunu çıkarıp tekrar ona baktım. "Sen ve Ethan'ın birbirinize karşı neden bu kadar kompleksli olduğunuzu asla anlayamayacağım."

"Ne?"

"Çıktı. Başka ne yapmam gerekiyor?" Mermiyi ilk yardım çantasının yanındaki açık plastik mühürlerden birinin üzerine koyarak sordum.

"Bu kısmı ben hallederim." Omzuna bir bandaj bastırarak doğrulduğunu söyledi. "Ne demek istiyorsun? Ethan'ın bir kompleksi yok-"

"Delirdin mi sen?" Gerçekten görmemişti... Neden bahsediyorum ben? Wyatt barizliğin kralıydı. "Wyatt, senin yüzünden vurulmasına, Boston'ın kaosa sürüklenmesine izin verdi. Bunu yaptı çünkü-"

"Eve dönmemi istedi. Bunu anlıyorum. Herkes eve dönmemi istedi. Sen bile."

Aptal. Lanet olası seksi salak. "Ivy ölmeden önceki kısa sürede geri döndüğünde Ethan mutluydu. Gabriel'e kızgındı. Ama o

mutluydu. Tek istediği ikinizin yan yana çalışmasıydı. Her zaman en iyi ağabey olmak istedi, böylece ona gvenebilirdiniz. Ama o ne kadar iyi olursa, siz ona o kadar ierlediniz. Ve bu onu kızdırdı çünkü senin için başarısız olamıyordu - aynı nedenle sen de incindiğini kimsenin görmesine izin veremiyordun. Herkes her zaman bu aileyi izliyor, özellikle de Ceann Na Conairte'yi. Eğer hata yaparsa, insanlar onun zayıf olduğunu düşünecek ve sana ya da ailenin geri kalanına zarar vereceklerdi. Herkesi korumak için güçlü olmak zorundaydı ve siz güçlü olduğu için ondan nefret ediyordunuz. Senin yüzünden hep bu kazananı olmayan durumda kaldı. Buna bir de ikinizin çok farklı kişiliklere sahip olduğu gerçeğini ekleyin, siz onun sözlerini veya düşüncelerini yanlış anlamadan sizinle konuşamıyor. Dürüst olmak gerekirse sadece senin ilgini ve arkadaşlığını istiyor çünkü yalnız."

"Woah! Kimin tarafındasın sen? Sen benim en iyi arkadaşımsın, onun değil." Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Ne zaman Ethan'ın fısıldayıcısı oldun?"

"ok ocuksusun." Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Ethan'ı tanıyorum çünkü Ethan'la konuşuyorum. Hatta bazen beni dinlemeye geliyor."

"şimdi ne yapıyor? Ve neden bu konferanslar için hiç davet almadım?" Kendi lanet omzunu dikmeye başlarken sorguladı. Adam bu dünyanın dışında bir şeyden yapılmıştı.

"Boston'da olduğu için davet edilmedin," dedim ve ellerimi yıkayıp temiz bir havlu ve bir kase ılık su almak için mutfağa yöneldim.

"Evet, tabii ki yapardın. O zaman günün geri kalanında bu konuda şakalar yapar ve ailenle buluşmadan önce oradan ayrılırdın." Cevabını duymayınca, belki kan kaybından bayılmıştır diye endişelenerek arkamı döndüm. Ama onun yerine sadece bana bakıyordu. "Ne?"

"Sana karşı hep böyle boktan biri mi oldum?"

Wyatt Callahan'ın nefret edilecek pek çok yn vardı ama beni asıl sinirlendiren, omzunda kan varken ve cinayeti itiraf ederken bile çok masum ve samimi grnebilmesiydi. Bu bakışta nasıl ustalaştığı iğerti.

"Wyatt, sen benim babamı öldürdün," diye hatırlattım ona. Sıcak su dolu kaptan temiz havluyu alarak yanına oturdum.

"Baban Declan Callahan, hayatta ve iyi durumda," diye mırıldandı ve benden uzaklaşarak aramızdaki ksedede ellerini temizledi.

"Hiç utanman var mı?"

"Son zamanlarda kontrol etmedim ama baharatlı mayonezim var." Burger poşetini benim için kaldırdı. Artık daha yakın olduğum için kokusunu alabiliyordum. "Bay Chi sırf bunu bize yapmak için açtı. Ziyan olmasına izin vermemelisin. Bu kabalık olur."

"Kabalığın anasını siktiğimin kralı," diye tersledim onu, lanet çantayı elinden alıp masaya geri fırlattım.

"Kabalığın kralı, bencilliğın kralı, Chicago'nun geçici kralı, ben müthiş bir adamım, değil mi?"

"En azından kim olduğunu biliyorsun." Omzunu temizlerken mırıldandım. Ben de oldukça deliydim. "Bu ailedeki diğer herkes gibi olsaydım, yaptıkların için senden intikam almayı planlıyor olmam gerekirdi."

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" diye sordu, kahverengi-yeşil gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. "Sana yaptığım şey görünüşte yanlış, evet. Seni bir seçim hakkından mahrum bıraktım mı? Evet. Ama biyolojik babanı öldürdüğüm için beni öldürmeyi bu kadar kolay düşünebildiysen, beni anlayabilmen gerekmez mi? Sevdiğin insanlar için intikam alma ihtiyacını anlayabiliyorsan. Ethan'ı anlayabilseydin. Neden beni anlayamıyorsun? O zamanlar ayrılmak istemediğın için yüzün kıpkırmızı olana kadar ağladığını hatırlıyorum. Seninle telefonda konuştuğumu ve iyi olmadığın halde iyiymişsin gibi davranmanı dinlediğimi hatırlıyorum. Bunu istediğim için yapmadım. Seni çok özlediğim için de yapmadım. Mutlu olmadığın için yaptım. Gittiğın için mutlu olsaydın, sesin bu kadar üzgün çıkmasaydı, bu kadar çok ağlamasaydın, belki de bunu kabul eder ve en iyi arkadaşımın bu kadar mutlu olmasına sevinirdim. Seni benden almaya çalıştı Helen. Hepimizden. Aklımda, seni kaçıırıyordu! Bu yüzden özür dileyemem. Yine olsa yine yaparım! Bu beni bencil bir piç yapıyorsa özür dilerim!"

Onu öpmek istiyorum. O kadar yakındı ki. Çok ama çok yakındı ve bunu sanki ondan hep duymak istediğim bir şeymiş gibi söylüyordu.

Ayağa kalktı ve şarap soğutucuma doğru ilerledi. Hızlıca derin bir nefes aldım ve aşk hastası köpek yavrusu gözlerimi fark etmemesi için sessiz bir dua ederek dikkatimi toplamaya çalıştım. "Gerçekten içmemelisin."

"Hangimizin tıp diploması var? Doğru, benim. Ve bu doktor hamburgerle birlikte içki içilmesini öneriyor!" İki şişe çıkardı, önce mutfağıma sonra bana baktı ve sırtıttı. "Peki burada kim öldü?"

"Kapa çeneni. Kendin bile zar zor yemek yapabiliyorsun!"

Geri döndüğünde sadece güldü. "Hadi yemek yiyelim, öfkeni yarına saklayabilirsin."

"Saat 11:49"

"On bir dakika yeterli olmalı, sence de öyle değil mi? Öfke kalp için iyi değildir, Helen."

Hayır, sen kalbe iyi gelmiyorsun Wyatt! Mutfığa geri dönerken onu görmezden geldim, temizlik suyunu boşalttım ve şarabı alıp şişeden doğrudan içmeden önce ellerimi tekrar yıkadım.

Lanet olsun ona.

WYATT

Karşımda oturmuş, sessizce patates kızartmasını yiyordu. Aramızdaki sessizlik beni rahatsız ediyordu. Şarabın ikimizin de dürüstçe konuşmasına ve bu zor dönemi atlatmamıza yardımcı olacağını umuyordum ama o benimle konuşmamaya kararlı görünüyordu.

"Vali tarafından vurulduğuma hâlâ inanamıyorum," dedim usulca, sessizliği doldurmaya çalışarak. "Adamın davranışlarına bakınca, karısını gerçekten sevdiğini sanırsınız. Onu o kadar çok aldattı ki, sayısını unuttum."

"Açık bir ilişki içindeydiler. Kamuoyunda bilinmiyordu ama pek çok kişi biliyordu." Ağzına birkaç patates kızartması tıktırdı.

"Bunun iyi olduğunu kim düşünebilir?"

Bana bir bakış attı.

"Ne?"

"Wyatt, sen her zaman kadınları bir aşağı bir yukarı becerirsin."

"Çıktığım hiçbir kadını aldatmadım, çok teşekkür ederim. Sadakat önemlidir ve eğer o benim, ben de onunsam, o ya da benim birlikte olacağımız tek kişi birbirimizdir. Eğer bir ilişkim yoksa, o zaman beni becermek isteyen herkesi becermeye hakkım var. Bu benim için oldukça açık ve makul."

"İnsanlar karmaşıktır, Wyatt. Mantıklı değiliz. Kanunlar 'makul insan' standardına göre hüküm verir, duygularımızın en basit şeyleri bile mantıksız hale getirdiğini unutmur. Sevdiklerimiz, nefret ettiklerimiz, sevmemiz ya da nefret etmemiz gerektiğini düşündüklerimiz etrafımızdaki her şeyi belirler. Bazen insanlar sevdikleri kişiyi severler ve bu diğer şeylerle rekabet eder. Bu onları sevmedikleri anlamına gelmez."

Ona dikkatle baktım, şarap şişesi dudaklarımda durakladı. "Yani, eğer bir adam seni aldattıysa-"

"Onu canlı canlı parçalardım. Sonra da babamı arar ve onun parçalanmış vücudunun canına okumasını izlerdim," diye karşılık verdi hiç tereddüt etmeden. Gülmekten kendimi alamadım ve o da benimle birlikte güldü. Uzun zamandır ilk kez rahatlayabileceğimi hissettim. Onun gülüşü bunu hep yapardı. Aklında çok şey olduğunu bilmeme rağmen her zaman kaygısızdı.

"Gördün mü, sen bile şu açık ilişki olayına ."

"Bazı insanlar için işe yarayabilir," diye savunmaya çalıştı kendi şişesinden içmeden önce.

Bunun üzerine homurdandım. "Tabii, tamam. Ethan'ın en sevdiği renk de pembe parıltı."

"Eğer öyle değilse, öyle olmalı. Bunu başarabilir." Kıkırdadı, belli ki sarhoştı... hafif sıklet. Gözleri kapanmaya başladı ve eğildiğini görebiliyordum. İçkimi bıraktım ve düşmeden önce başını sabit tutmak için uzandım. Sanki onun lanet yastığıymışım gibi elime sokuldu.

"Sanırım artık beni affediyorsun."

"Ne yaparsan yap, sana her zaman kızgın olacağım Wyatt." Ben başını tutarken bunu mırıldanmaya cüret etti. "Şansımı mahvettin."

Kaşları birbirine çatıldı, onu anlamamıştım. "Ne demek istiyorsun?"

Başını kaldırdı ve bana ters ters bakmaya çalıştı ama gözleri açık kalmıyordu. "Occam'ın usturası kuralı, en basit cevabın genellikle doğru cevap olduğunu söyler. Haklı olmana rağmen gerçeği öğrendikten sonra neden üzuldüm ve ayrıldım? Onunla işim bittiği için mutluydum. Gittiği için, kimse beni alıp götürmediği için mutluydum."

"Bilmiyorum-"

"Çünkü sen körsün Wyatt. Seni sevenlere karşı her zaman körsün." Ağlamaya başladı ve ben de ona ne diyeceğimi bilemediğim için paniklemeye başladım. "Ben cesur bir insanım! Eğer istersem... Eğer bir şey istersem... peşinden giderim! Bu yüzden biliyorum ki... eğer birkaç yıllığına uzaklara gitsen ve... geri dönsen, o zaman beni sadece... en iyi arkadaşın.... ya da... kuzenin olarak görmezsin."

"Helen, ne söylemeye çalışıyorsun?"

Kelimeleri geveliyordu. Yüzünü silerek sehpanın etrafından dolandı ve tam önümde diz çöktü.

"Seni seviyorum."

Bir anda kalbim durdu. Bundan emindim. Ona bakarken sanki düşüyormuşum gibi hissettim... sanki yer altımdan yarılmış ve ben düşüyormuşum gibi. Belki de çok içtiğim içindi. Belki de aptal olduğum için vücudumun ısındığını hissediyordum.

Senin neyin var Wyatt?

"Helen, sen sarhoşsun-"

Konuşmamı bitiremeden dudakları dudaklarıma yapıştı. Hayatımda hiçbir zaman bir kadının önünde, herhangi bir nedenle donup kalmamıştım. Ama şimdi onunlayken, sanki beynim sinir sistemimle tüm iletişimini kaybetmiş gibiydi. Tek yapabildiğim orada öylece oturmaktı.

"Tiksindin, değil mi?" diye fısıldadı ve benden uzaklaştı. "Birlikte büyümemiş olsaydık olmazdın ve birlikte büyüdük çünkü beni eve geri getirdin. Bu yüzden sana kızgın olacağım. Bu adil değil, biliyorum. Ama dediğim gibi, insanlar karmaşıktır. Biz mantıklı değiliz... Ben mantıklı değilim. Artık eve gidebilir misin? Yalnız kalmak istiyorum."

Belki de rüya görüyorumdur? Belki de aklımı kaçırmışumdur. Hayır, şarap yüzünden. İstemedim de olsa sertleşmemin nedeni buydu. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, onu o kadar çok fark ediyordum. Bukleleri yüzüne ve çıplak omzuna nasıl düşmüştü. Atletinin askısı aşağıya düşmüştü. Şortu o kadar yüksekti ki kalçasına kadar görebiliyordum. Dudakları o kadar yumuşaktı ki...

Boğazım kapandı ve görebildiğim tek şey tehlikeydi.

Wyatt ne halt düşünüyorsun! O senin kuzenin!

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler Helen. Ben eve gidiyorum." Ayağa kalkıp hızla gömleğimi ve ceketimi aldım, çıkarken neredeyse takılıp düşüyordum.

Asansör düğmesine bir saniye içinde en az bir düzine kez basarken, sadece koşmak istedim. Omzumdaki ağrı tamamen kaybolmuş ve yerini yeni bir ağrıya bırakmıştı. Asansöre binerken düşüncelerimi kafamdan atmaya çalıştım ama yine de geldiler.

Dudaklarında şarabın tadını alabiliyordum. Düşündüm ve dudaklarımı yaladım. Bunu yaptığım an, kendimi tokatlamak istedim. O benim kuzenim! Evlat edinilmiş kuzen mi? Biyolojik olarak akraba değildik.

Neden şimdi ayrım yapıyorum ki?

"Nereye, efendim-"

"Şimdi eve!" Arabaya bindiğimde onu tersledim.

Arka koltukta otururken burnumun kenarını ovuşturdum. Aletimin kendine gelmesi için sessizce dua ettim. Onun yerine kendimi hâlâ düşünürken buldum.

O aslında benim evlatlık ikinci kuzenim. Declan Amca babamın kuzeniydi. *İlk kuzeninizle evlenmek yirmi beş eyalette yasaldır. Bazı listeler yirmi altı eyaletin kuzen evliliğine izin verdiğini iddia ediyor... Hiçbir eyalet ikinci kuzenler arasındaki evlilikleri yasaklamıyor.* Bunu nereden mi biliyorum?

Bunu neden düşünüyorum ki?

Helen benim en iyi arkadaşım. O benim kuzenim. Başka bir şey değil. "Efendim, geldik."

Dışarı çıkmadan önce bir süre pencereden konağa baktım. . . Sadece uşağımız O'Phelan'ın ve hizmetçilerin yanından geçtim ve birilerinin bana ne olduğunu sormasından korkarak odama doğru arı hızıyla ilerledim. Odamın hemen dışındaydım. Bu geceyi geride bırakmaya o kadar yakındım ki, tanıdık bir kızıl kafa aniden yanımda belirdi.

"İyi akşamlar, efendim. Ben de tam akşam yemeğini odanıza bırakmak üzereydim," dedi usulca, mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Akşam yemeği için çok geçti. Ve ben döndüğümde getirmiş olma ihtimali yok denecek kadar azdı. Ama yine de ona kapıyı açtım.

Helen benim en iyi arkadaşım. O benim kuzenim. Başka bir şey değil.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?" Tepsiyi odamın köşesine bırakırken sordu.

"Sence neye ihtiyacım var?" Ben de karşılık verdim ve o da yavaşça bluzunun düğmelerini açtı. Yavaşlamak için zamanım yoktu.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak bluzu üzerinden çıkardım, onu kaldırmadan önce dudaklarını öptüm, kalçaları belime sarıldı. Ve midemin çukurunda hissettiğim rahatsız edici duyguyu bastırdım.

ON BİR

"Ne kadar az açıklarsan
daha fazla insan merak edebilir."

~ *Emma Watson*

OceanofPDF.com

HELEN

Buzz.

Buzz.

"Alo?" Hâlâ gözlerimi açmadan hatta mırıldandım. "Uyan artık.

Sana kızgıyım."

Kim olduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. "Dona, çok kötü akşamdan kalmayım, geri arayabilir misin-"

"Yabancı bir ülkenin prensesi sizi aradığında telefona cevap vermemenin uygunsuz olduğunun farkındasınız, değil mi?" diye sordu, belli ki beynimin lanet olası kulaklarımdan kaçmaya çalışıyormuş gibi hissetmemi umursamıyordu.

İçimi çekerek kanepede döndüm ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Son baktığımda evli değildin, sadece mutlak günah içinde yaşıyordun. Bu nedenle, aramalarınızı izleyerek uygunsuz davranmıyorum."

"Sana aptal gibi mi görünüyorum? Lanet uçaktan inmeden önce ona evlilik cüzdanını imzalattım."

Daha çok erken!

"Donatella, kötü cadıyı öldürdükten sonra yakışıklı prensle evlenmen gerekiyor, daha önce değil," dedim ona. Yine de tüm kuralları çiğnemeye kararlıydı. Bunu nasıl başardığını ancak Tanrı bilir. Prenslerin kuralları vardı, değil mi?

"Kim demiş? Disney mi?" Hiç de imtiyazlı olmayan bir homurtu çıkardı. "Eğer yakışıklı prensin benim yardımına ihtiyacı varsa ve bu yardımı alırken beni becermek istiyorsa, o zaman yakışıklı prensin benim yasal kocam olması gerekir çünkü gelecekteki bir olasılık ve kesin olmayan bir şey için savaşmamın imkanı yok."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "En azından görüntülü arama , böylece ben de görebilirdim. Yemin ederim herkes bunu sırf annemle benim senin düğününü planlamamızı engellemek için yapıyor."

"Oh, hala büyük bir düğün yapıyorum. Evli olduğumuz henüz buraya sızmadı. Kötü kalpli cadının elleri burada medyanın içinde. Siz hala benim ailem olduğunuz sürece, benim düğünümü planlıyor olacaksınız."

"Bu ne anlama geliyor?"

Dona her zaman net konuşurdu. Sebepsiz yere ortaya şifreli mesajlar atmazdı.

"Küçük bir kuş bana evden kaçtığını söyledi."

Gözlerimi devirerek tekrar yanıma döndüm. "Dur tahmin edeyim, Nana." "Başka kim olacak? Senin hakkında konuşması o kadar da komik değil, mi?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Ben evden kaçmadım. Tamam, kaçtım ama sadece ihtiyacım olduğu için... boşluğa ihtiyacım vardı."

"Uzaydan nefret ediyorsun, Helen."

"Nefret etmiyorum-"

"Boşluktan o kadar nefret ediyorsun ki, ailen artık onların yatağında uyuyamayacağını söylediğinde ağladın... bu yüzden benim yatağında uyumaya başladın. Ben okula gittiğimde, kendi yatağından başka herkesin yatağında uyudun-"

"Tamam, uzaydan nefret ediyorum! Yine de düşünmek için zamana ihtiyacım vardı." Tanrım, beni rahat bırak.

"En iyi insanlarla konuşurken düşünürsünüz, bu yüzden uzaydan nefret edersiniz-"

"Vay canına, benimle bu kadar uğraştığına göre çok sıkılmış olmalısın." Uzun bir duraklama oldu. Sırıttım. "Bizi özledin mi prenses?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır." dedi, sesi çok daha ciddi ve soğuktu... diğer adıyla tanıdığım Donatella. "Sıkıldığım için aramıyorum. İnanın bana, burada yeterince işim var."

"Yani, arıyorsun çünkü-"

"Çünkü kendini toparlamana ihtiyacım var."

"Affedersiniz?" Artık onunla şakalaşmak istemediğim için sordum.

"Eminim ailemizin içinde bulunduğu durumu hatırlatmama gerek yoktur. Biri hepinize ateş etti. Ben dünyanın öbür ucunda, anlayamadığım insanlara karşı kendi savaşımı veriyorum. Chicago ya da sizler için endişelenecek ne zamanım ne de enerjim var, ne de bunu istiyorum. İkimiz de bu aileyi yönetmenin iki kişilik bir iş olduğunu biliyoruz. Ailem bu şekilde yaptı. Her Ceann Na Conairte'nin yanında güçlü bir eşe ihtiyacı vardır. O gelene kadar, ailenin en güçlü kadınına görev düşer. Benden sonra, bu sensin. O yüzden kendini topla ve kardeşime yardım et Helen. Senin deli aklının anlamlandırmaya çalıştığı şey umurumda değil. Aile istikrarlı olana kadar kendime bir gün ayıramazsın. Wyatt bunu tek başına yapamaz."

"Gururum okşandı Dona," dedim sanki onun küçük konuşmasını duymamışım gibi. "Beni bu kadar önemseydiğini bilmiyordum. Ben ne zaman

Ailenin en güçlü kadını mı?"

"Benden sonra dedim." *Tabii ki.* "Ve bana naz yapma. Seni tanıyorum. Biyolojik baban umurunda bile değil ve eğer Wyatt onu öldürmeseydi, eninde sonunda bunu yapacaktın."

"Hayır, yapmazdım-"

"Catherine Zane." Bunu söylediği anda sanki başımdan aşağı buzlu su dökmüş gibi tüm benliğim ürperdi. Cevap vermeye çalıştım ama kelimeler boğazımdan çıkmadı. O da devam etti. "Helen iyi olandır. Helen iyi olandır. Helen karışmaz, saçmalık. İyi olmak istediğin insanlara iyi . İyi olmak istediğin insanlara karşı iyisin. Ama özünde, sen de hepimiz gibisin. Çıkarıcı, bencil, vahşi bir katil. Sonuçta, onu öldürmem için beni nasıl kandırabilirdin? Sadece on iki yaşında olmamı umursamadın. Bunun benim üzerimde ne tür etkileri olacağını umursamadın... ilk kez bir can almak. Ya da kendisinin bir anne olduğunu. Sadece gitmesini istedin. Sen bizimle kalmak istedin ama o seni biyolojik ailenin yanına koymaya çalıştı. Sen de ondan kurtulmak için beni kullandın."

Sakinliğimi korudum ve ona cevap verirken kendimi gülümsemeye zorladım. "Biliyor musun dün gece Stockholm sendromu yaşadığımı düşünüyordum. Şimdi oldukça eminim... Hiçbir mantıklı insan seni umursamamalı, Dona."

"Ama yine de yapıyorsunuz çünkü Callahan ailesi mantıklı insanlar yetiştirmiyor. Onlar savaşçı yetiştirir. Krallar. Aslında geleceğin kraliçelerini. Dünyanın gelecekteki liderlerini yetiştirirler. Sen Callahan olarak yetiştirildin, sen bir Callahan'sın... ve ne kadar aksini iddia edersen et, aramızdaki en güçlülerden birisin. Birine kızmaya ne hakkın var? Birini terk etmeye? Boşluğa mı ihtiyacın var? Hayır. Senin bir uyandırma çağrısına ihtiyacın var. Tebrikler, çok yoğun programımdan zaman ayırıp sana bir tane veriyorum. O yüzden toparlanın, evinize gidin ve yardım edin çünkü sizin bu karmaşayı çözmeniz ne kadar uzun sürerse ben de düğünümü yapmak için o kadar uzun süre beklemek zorunda kalırım. Ve düğünümü bir ölü için ertelemek zorunda kalacağımı düşünmek bile Ivy'ye bu yıl için yeter de artar bile."

"Ethan'ın canı yanıyor-"

"Ivy yüzünden değil," diye homurdandı. "Ethan'ı tanıyorum, eminim onu gerçekten özlediğinden çok, erkeklik görevini yerine getiremediğini düşündüğü için üzülüyordur. Bu onun gururunda bir yara, kalbinde değil. Yaşayacaktır."

Sanki biri ciğerlerime tekrar hava pompalamış gibi sertçe nefes alarak ona gerçeği söyledim. "Sen korkunç bir insansın, Donatella."

"İşte bu yüzden hep çok yakın olduk. Seni seviyorum, Helen."

"Ben de seni seviyorum," dedim duygusuzca, soğuk bir şekilde, telefonu yüzüne kapatıp kenara fırlatırken. Orada yatarken dün gece ne olduğunu anlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Doğrulup önce Chi-burger çantasına, sonra ilk yardım çantasına, sonra da ayaklarımın dibindeki yere baktım. Yavaş yavaş her şey aklıma geldi.

"Oh, lanet olsun!" Ellerimi ağzıma kapatarak ayağa kalktım. Tanrı'ya dua ederek hafızamın gördüğüm garip bir rüya yüzünden çarpıtılmış olduğunu düşündüm. "Oh hayır...hayır. Hayır. Helen, yapmadın."

Hızlıca etrafıma bakındım, tabletim için neredeyse kanepenin üzerinden atlayacaktım. Yerden alıp bir çocuk gibi tuttum. "Dün gece yarısı için video kamera oynat."

İzledim ve sonra ileri sardım. Onu gördüğümde. Ayağa kalkıp onu öperken kendimi izlediğimde bacaklarım gevşedi ve yere yığıldım. "Ne yaptım ben?"

Düşün, Helen. Düşün!

"Videoyu tüm kesicilerden sil."

"Şifre gerekli."

Başparmağımı ekranın üzerine koyarak tabletin elimden yere düşmesine izin vermeden önce silinmesini izledim.

"Her şeyi mahvettim." Kendi kendime fısıldadım. *Şimdi ne olacaktı? Garip davranacaktı! Ailem... kahretsin. Hayır, onlarla bu konuda konuşmayacaktı. Belki o da sarhoştur?*

Ve daha önce neden bu kadar üzgün olduğumu hatırladım.

Ben Wyatt istiyorum çünkü oldu. Ailemden uzaklaştırılmak istemedim. Ama Wyatt'ın beni ailesi olarak görmesini istemiyorum. Ben bir Callahan olmak istiyorum. Ama bir Callahan değil.

"Ben korkunç bir insanım." Biyolojik babam ya da ailemle ilgili değildi. Babam Declan Callahan. Annem Coraline Wilson Callahan. Bunu dünyalar için değiştirmezdim. Ama Wyatt'ın beni kuzeni olarak görmemesini istedim. Ona kuzeni olmadığımı hatırlatmak için biyolojik ailemin ortaya çıkmasını istedim. Ama o beni amcasının kızı olarak görmekten asla vazgeçmedi. Bu yüzden kızgındım. Bu yüzden ayrıldım.

Ben çıkarıcı, bencil, şiddet yanlısı bir katilim... az önce kuzenine zorla sahip olan!

Bunu düzeltmeliyim.

Yerden kalkıp kanepeye geri döndüm, telefonumu aldım ve merdivenlerden yatak odama çıkmadan önce aradım.

"Ben çatı katı süitinden Helen Callahan, birkaç saat içinde ayrılacağım. Arabamı hazırlayın ve hizmetçileri çağırın. Burası çok dağınık."

WYATT - ON BİR YAŞINDA

Örtüyü kaldırarak başımı altına soktum ve "Neden masanın altındasın?" diye sordum.

"Çünkü burası çok güzel." Kahverengi gözleri ağlıyormuş gibi kızarmıştı ama burnunu çekti ve görememem için gözlerini sildi. Onunla birlikte altına girmeden önce masanın iki ucuna da baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Buranın güzel olduğunu söylemiştin. Görmek istiyorum, kenara çekil." "Wyatt-"

"Biri sana kötü bir şey mi söyledi?" Masanın altındaki boyayı karıştırarak

"Hayır."

"Peki neden üzgünsün?"

"Üzgün değilim."

"Ağlıyorsun."

"Ağlamıyorum."

"Gözlerin kırmızı ve sümüğün var-"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı bana, ellerini burnuna götürerek. Gülerek takım elbisemin cebine uzandım ve ona mendilimi verdim. O kadar sert üfledi ki, ben de onunla birlikte biraz titredim. Gülmemeye çalıştım ama sesi fil gibi çıkıyordu.

"Sence hiç evlenebilecek miyim?"

"Neden evlenmek istiyorsun?" Ona deliymiş gibi sordum. Alnıma bir fiske vurdu. "Şimdi değil! Büyüdüğüm zaman."

"Oh." Duh.

"Elbette, evleneceksin. Neden evlenmeyesin ki?"

Çok güzelsin... ama yüzün sümük içindeyken değil."

Gerildim, bana vurmasına ya da tekrar bağırmasına hazırdım. Ama yapmadı. Onun yerine şöyle dedi: "Bazı çocukların Dona'nın çok güzel olduğunu söylediklerini duydum."

Nari'nin de sevimli olduğunu söylediler. Sonra içlerinden biri kafasında... paspas... paspas olan bir maymuna benzediğimi söyledi."

"Hangi çocuklar?" Avluya bakarak sordum.

Eğildi ve sonra ağaçların yanındakileri işaret etti. "Onları."

Ona dönüp baktığımda dudaklarının titrediğini ve ellerini öyle sıkıca birbirine kenetlediğini gördüm ki tırnakları derisine batıyordu.

"Yapma bunu," dedim ellerini birbirinden ayırarak. "Bir gün orada bir yüzük takacaksın. Ellerinin yara izi olmasını istemezsin."

"Ama ben çirkinim-" Bu sefer alnına olabildiğince sert bir fiske vurdum. "Ah!"

"Senin güzel olduğunu söyledim zaten! Neden onların sözlerini benimkilerden daha çok dinliyorsun!" Ona bağırdım, nedense çok sinirlenmişim. "Ethan, Darcy ve Sedric'e de söyleyeceğim. Onları kesinlikle geri alacağız."

"Hayır! Ailem sorun çıkarmamamı söyledi."

"Biz çocuktuk Helen, sorun çıkarmamız gerekiyordu!" Sırıtarak elini bıraktım ve masanın altından çıkmak için hareket ettim.

"Wyatt!"

Başımı tekrar altına soktum. "Ayrıca, kimse seninle , ben evlenirim." "Biz kuzeniz. Bunu yapamazsın." O da bana cevap verdi.

"Bu doğru değil." Kontrol etmek için telefonumu çıkardım ve ona gösterdim. "İlk kuzeninizle evlenmek yirmi beş eyalette yasal. Bazı listeler yirmi altı eyaletin kuzen evliliğine izin verdiğini iddia ediyor... Hiçbir eyalet ikinci kuzenler arasındaki evlilikleri yasaklamıyor. Biz ikinci dereceden kuzeniz, Helen!"

"Seninle evlenmiyorum Wyatt!" Bana ters ters baktı.

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın? Ben iyiyim. Ayrıca, seni ağlatan insanları dövmek üzereyim."

"Wyatt, yapma!"

"Burada kal ve izle ki senin de başın belaya girmesin," diye cevap verdim ve daha dik durmadan önce ona başparmağımı salladım. Ethan'ın çimenlerin bana baktığını gördüm. Benimle gelmesi için el sallayarak eve doğru koştum.

O çocukları ondan daha çok ağlatacaktım.

WYATT - ŞİMDİ

Bunu oradan hatırlıyordum. Yatak başlığına yaslandım. Evlenme teklif etmiş miydim?

"Hmm." Yanımda yatan hizmetçinin ne istediğini görmek için baktığımda, yine kendime kızdığımı hissettim.

"Senden gitmeni istememi istemeyeceksin, değil mi?" diye sordu, çarşafı sıkıca tutmadan önce biraz durakladı, sanki onun her şeyini zaten görmemişim gibi. Yatağımdan kayarak çıktı ve kırmızı buklelerini yüzünden uzaklaştırdı.

Eğildi, kıyafetlerini olabildiğince hızlı bir şekilde geri giymeye çalıştı. Onu görmezden gelerek telefonumu aldım ve ayağa kalkarak sırtımı gerdim. Ona seslendiğimde kapıya henüz varmıştı. "Bekle." "Evet." Başını geriye atıp bana o kadar hızlı baktı ki

kaşlarımı kaldırmaktan kendimi alamadım. Gözleri genişti... umutluydu.

Şifonyerimin üzerindeki tepsiyi gösterdim. "Bunu yanına al."

Bakışlarını dün gece odama getirdiği el değmemiş akşam yemeğine çevirmeden önce birkaç kez göz kırptı. "Ah...evet. Kusura bakma. Ben alırım. Yemek yememişsin. Kahvaltını ben yaparım-"

"Sana yemek yemediğimi söyledim mi? Sadece çıkarken tepsiyi al dedim." Tepsiyi almak için hareket ederken yüzündeki hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yapmasını izledim. "Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar ve bu birlikte son kişisel görüşmemiz olacak."

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu başını öne eğip tepsiye sıkıca tutunarak.

"Evet," diye cevapladım omzumdaki keskin itirazı görmezden gelerek ona doğru yürürken. Çenesini yukarı kaldırarak onu bana bakmaya zorladım. "Daha fazlasını istemeye başlıyorsun. Sadece sevişmek istediğimi açıkça belirtmeme rağmen umut küçük yüzünün her tarafına sıvanmış. Görünüşe göre bu senin için çok fazla, o yüzden evin temizlenecek yeni bir kanadını bul."

"Özür dilerim. Yemin ederim iyi olacağım" diye neredeyse yalvarıyordu. Bir parçam, çoğunlukla sikim, onu daha ne kadar yalvartabileceğimi görmek istiyordu. Ancak, çoğu erkeğin aksine, sikim tarafından yönetilmiyordum.

"Bana aynı şeyleri söyleyen kaç kadın var biliyor musun? Hepiniz özel olduğunuzu düşünüp duruyorsunuz. Bir şekilde, sihirli bir şekilde birlikte olmamız gerektiğini göreceğimi. Kukunun ilahi olduğunu ve seviştikçe ışığı görmemi sağlayacağını. Gerçek şu ki, sen özel değilsin. Ben azmışken odama geldin. Ben asla

Sanırım birlikte olmamız gerekiyor ve senin amın ilahi olmaktan o kadar uzak ki, cehennemde bile olabilir. Yine de hakkını vereyim, ağzın güzeldi. Bu yüzden seni birden fazla kez yatağıma aldım. Ama o iş bitti. Kafadaki aptalca fantezileri temizle." Çenesini tuttum ve konuşmadan bana baktı. "Ve odamdan defol git!"

Benden uzaklaştı ve kapıya doğru koşarak gitti. Ancak o gittiğinde yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Banyoya gitmeden önce yatak takımımı aldım. Omzumdaki bandajı çıkardım ve bir sürü anı zihnimi sardı. Uzun parmaklarını omzumda hissedebiliyordum.

"Allah kahretsin!" Yumruğumu mutfak tezgahına vurarak bağırdım. Hizmetçiyi becermenin işe yarayacağını düşünmüştüm... onun yerine kendimi onu hayal ederken buldum? Neden? Niye ya? Durup dururken onu böyle mi düşünüyordum? Sarhoştı.

Ama en dürüst olduğu zamanlar sarhoş olduğu zamanlardı. Bu yüzden... Bu yüzden içmesini istedim.

Yaramı temizlemek için alkolü elime alırken kendi kendime "Lanet olsun," diye homurdandım. *Bunların hepsi benim hatamdı.* Bir hata yapmıştım. Ve bu hata yüzünden ona gittim. Öfkesini dindirmesini istedim, bu yüzden ona şarap vererek konuşmasını sağlamaya çalıştım... ve o da konuştu. Aslında çok fazla. Ama bunu yapmak benim hatamdı.

"Ama neden onu hep ben itiyorum?" Soru ben farkına bile varmadan ağzımdan çıkmıştı. Sanki bu yardımcı olacakmış gibi yansımama baktım. Onun yerine ne kadar acınası göründüğümü gördüm.

Bir bandaj daha takarak omzumdaki yarayı kapattım ve üzerini bantla kapattım. Duşu açtım, sıcak suyun altına girdim ve buharı içime çektim. Onu hep zorluyorum. Kendimi hep onun için zorluyorum. Tıpkı hatırladığım anı gibi. Ethan, ben on bir yaşındayken Neal Amcamızın evlilik yıldönümünde olay çıkarmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmüştü ama ben ona bunu tek başıma yapacağımı ve yine de başının belaya girmesini sağlayacağımı söylemiştim. Darcy ve Sedric'i de işin içine katmak istedim ama o bana aşırıya söyledi. O zamanlar abarttığımı bilmiyordum. Herkesin bilmesini ve herkesin benim kadar kızgın olmasını istiyordum. *Haksız mıydım?* Kuzeni olarak rolümü aşılıyor muydum? *Onu eve geri getirmek için öldürdüm.* Helen olmasaydı, ben de aynı şeyi yapar mıydım? *Yapardım! Dona olsaydı yapardım ama babam onu yatılı okula gönderdiğinde, onunla gerçekten mücadele etmemiştim.* Gabriel geldiğinde çok kızmıştım.

ama aşırıya kaçmadım. Helen'leyken onu hep benimle kalmaya zorluyordum. Kalması için Boston'da bir şirket açmasına bile yardım ettim.

Neden?

Bu ne anlama geliyordu?

Duştan çıkıp iki havlu aldım, birini belime bağladıktan sonra bir elimle başımı kuruladım. Yatak odama geri döndüğümde, görmek istediğim son insanlardan birinin beni beklediğini gördüm-

"Seksin seni rahatlatması gerekmiyor mu?" Darcy koltuğumda bir kitabı karıştırırken sordu. Taba rengi bir pantolon ve açık mavi bir elbise gömleği giymişti.

Lanet kız kardeşini düşünürken olmaz! Zihnimde bağırdım

Onun yerine, "Eğer seks yaparsan, bana haber ver." dedim.

Dolaba girip Şey 2 ile yüz yüze geldiğimde bana küfrettiğini duydum.

"Sonrasında rahatladın mı? Sadece açım. Gerçi bazen kendimden geçiyorum. Bu sağlıklı mı?" Sedric ağzına tıktırmadan önce sorguladı.

"Bilmiyorum lan, çekil!" Onu kenara itmeden önce tersledim.

"Hastaya yaklaşımın berbat."

Siyah boxer külotumu almadan önce onu tersledim. "Bu sabah ikde yapması gereken başka şeyler yok mu?"

Darcy, "Seni rahatsız etmeyi planlamıştık, yani tam zamanında geldik," diye cevap verince gözlerimi devirip pantolonumu giydim ve dolabın girişine doğru ilerledim.

"Yani bu, öğleden sonraki basın toplantınız için endişelenmeme gerek olmadığı anlamına mı geliyor?" İkisinin arasına bakarak sordum. "İkiniz de ailenin bu tarafındaki ilk gününüzde çuvallarsanız yazık olur... özellikle de babalarınıza yaptığınız o tutkulu konuşmalardan sonra."

Sedric'in tavrı gözlerimin içine bakarken değişti. "Görünüşe göre kuzenimiz alaylarımızı zayıflık sanmış, Darcy."

Darcy koltuğumdan kalkarak, "İronik, çünkü eline fırsat geçer geçmez sorumluluklarından kaçan kişi o," diye cevap verdi.

Sırıtarak başımla onayladım; "Doğru. Kaçtım. Babalarınızın hiçbiri bu işi yapabileceğimden şüphe etmedi. Burası benim olduğum yer.

olması gerekiyordu. Siz de aynı şeyi söyleyebilir misiniz?"

"Baskı yapmaya devam etmek istediğine emin misin kuzen?" Sedric çenesini tutarak konuştu.

"Neden olmasın anlamıyorum. Ne de olsa benim için çalışıyorsun." Odama girdim. "Çizginin bu tarafında artık sadece aile değiliz. Sen adamlardan, muhafızlardan, işçilerden birisin. Yani benim için çalışıyorsun. Benim için ölmen gerekiyorsa, benim için ölürsün. Söyle *bakalım kuzen*, bir çalışan patronuna ne yapar?"

"Havadaki gerilimi neredeyse görebiliyorum."

Onun sesini duyunca, yatağıma geri dönmek ve tüm sabahı kapıyı kilitleyerek yeniden başlatmak istedim!

"Neler oluyor?" Helen bize doğru yaklaşarak sordu. Ve istemeden de olsa ona baktım. Keşke ekose eteğinin ne kadar kısa olduğunu ya da üzerindeki siyah kazağın ne kadar dar olduğunu fark etmemiş olsaydım... Göğüslerinin ne kadar dolgun olduğunu görebiliyordum-

Durun!

Declan, "Wyatt görünüşe göre bu sabah hizmetçisinin yanlış tarafında uyanmış," dedi ve ben onu lanet olası aya kadar tokatlamak istedim!

"Düşmanlarımızla savaşmamız gerekiyor, ailemizle değil," dedi Helen, Aramıza bakıyordu.

"Kavga mı, kimin kavgası? Kavga mı ediyoruz?" diye sordum onlara. Ama bunu yapamadan, Şey 1 ve Şey 2 beni terk etmeye karar verdiler, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi homurdanarak çıkıp gittiler. Lanet olası hainler.

"Hizmetçi seni üzdü mü yoksa?" Onlar gittikten sonra sordu. Ona sadece bakabildim. Gerçekten, konuyu hizmetçiye mi getiriyordu? Siktir et hizmetçiye! O benim sorunumdu. Nasıl olur da sorabilirdi- "Wyatt'a Dünya mı? Neyin var? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ha?"

Kaşlarını çattı, başını yere eğdi. "Bana sanki beni boğmak istiyormuşsun gibi bakıyorsun."

Böyle mi görünüyordum? *Belki de seni boğmak istediğim içindir, Helen!* Kısa bir an için hayal ettim ve tek görebildiğim onu yatağımda, ellerimi boğazına dolamış sikerken-

"Helen..." Sesim kesildi çünkü gerçekten de ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bu arada, dün gece ne zaman ayrıldın?" Sorusu karşısında donakaldım. "Ne?"

İç çekti. "Cidden, senin neyin var? Tek bir cümle bile kuramıyorsun."

Benimle taşak geçiyor olmalısın. Hatırlamadı mı? Buna inanamadım. "Gitmemi sen istedin, Helen."

"Öyle mi?" Kaşları birbirine çarparak yavaşça söyledi. "Tamam, her neyse, sadece sana hâlâ kızgın olduğumu söylemeye geldim. Ama Dona'dan bir azar daha işitmemek için, neye ihtiyacın varsa sana yardım edeceğim. Acele et ve giyin. Nana kahvaltıya başlamak için bekliyor."

Ne oluyordu lan? Bir solucan
deliğinden mi düştüm? Aklımı
mı kaçıırıyordum?

"Helen!" Ona seslendim ve o da sıçrayarak kapıma varmadan bana döndü.

Kahverengi gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. "Ne? Neden bana bağıırıyorsun?"

"Dün gece ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Yine kaşları birbirine çarptı. "Buraya geldin, vuruldun. Kurşunu senden çıkardım. Bu arada bir şey değil. Ve sonra... gittiğini mi söyledin? Başka ne oldu? Ve bana böyle bağırman senin için iyi olsa iyi olur."

Hatırlamadı. Zihnimin içinde bir iç savaş vardı ve beni bu kaosun içine attığını hatırlamıyor muydu?! Saçmalık! Siktiğimin saçmalığı!

"Wyatt? Cidden beni endişelendirmeye başlıyorsun."

Endişelenmelisin!

"Üzgünüm, sorun değil. Aşağıda görüşürüz," diye mırıldandım ve sanki akıl sağlığı yerinde olmayan benmişim gibi bana bir kez daha tuhaf tuhaf baktı!

"Tamam o zaman." Kapının koluna tutunmadan önce başıyla onayladı. Çıkmadan hemen önce geri döndü ve "Hizmetçileri becereceksen, en azından kıyafetlerini yırtmayacak kadar terbiyeli ol! Buradan servis kanadına kadar uzun bir yol var."

Bana gerçekten aşık mıydı? Sevişmeyi yeni bitirdiğim bir kadına davranışım hakkında bana nasıl ders verebilirdi?

Gerçekten unuttu mu?

ON İKİ

"Sence arkadaş olabilir miyiz?' diye sordum.
Gözlerini tavana dikti. 'Muhtemelen hayır, ama
öyleymiş gibi yapabiliriz."

~ *Priya Ardis*

OceanofPDF.com

HELEN

Koridorda durup nefes almaya çalıştım. Ama alamıyordum. Aklım başımdan gidiyordu.

Hatırladı. Kahretsin. Hatırladı!

Sadece ne yaptığımı hatırlamakla kalmadı, garip davranıyordu. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi, bu yüzden tek bir şey yapabilirdim... yalan söylemek. Hatırlamıyormuş gibi davranmak zorundaydım. Evet, bu korkakçaydı. Ama başka ne yapabilirdim ki? Rol yapmak ikimiz için de daha kolaydı.

"İyi misin, Ayıcık Sakız?"

Hemen yanımda olduğunu fark etmeden sıçradım. Kaşlarını çatı, başını hafifçe yana eğdi ve beni dikkatle süzdü. O bana soru sormadan önce ben konuştum. "Merhaba baba, özür dilerim. Ben sadece biraz..." Söyleyecek kelime bulamadığım için daha önemli konulara geçtim. "Bana Ayıcık Sakızlı deme!"

"Neden olmasın? Jelibon seviyorsun." Bana güldü. "Sen küçükken, hayatın buna bağılıymış gibi bir poşeti içine çekerdin ve yanakların öyle büyüdü ki-"

"Baba!"

"Tamam! Yüzüne karşı sana Ayıcık Sakızlı demeyeceğime söz veriyorum." Yapabileceğinin en iyisinin bu olduğunu biliyordum ama yine de sözünü tutmayacaktı. "Bana ters ters bakma. Evde olduğum için çok mutluyum."

Kollarını bana doğru açtı. Gülümseyerek ona sıkıca sarıldım ve onun da beni sıktığını hissettim. "Ah! Baba!"

"HA!" Bırakmadan önce bana güldü. "Sanki senin küçük kolların bana bir çentik atabilirmiş gibi. Taştan yapıldığımı bilmiyor musun?"

Yüzümü ona döndüm ve kollarımı kavuşturarak, "Bekle baba, o kemiklerin hızla yaşılanıyor," diye hatırlattım.

Kaşlarını çatı, kahverengi gözlerini bana dikti. Ben de ona baktım ve birdenbire dilini bana doğru uzattı.

Ağzım açık kaldı; "Sen az önce-"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Haydi, büyükanneyi bekletmek istemeyiz," dedi kravatını düzelterek.

Başımı sallayarak onunla birlikte koridorda yürüdüm ve başımı omzuna .
"Baba, beni her konuda destekleyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"Ne?" Durdum. Sadece beş adım atmıştık.

Ciddi bir şekilde, "Seni neredeyse her konuda desteklerim ama bana aileni terk edip bir çizgi roman tarikatına katılmayı planladığını söylersen kafana bir tane geçiririm," dedi.

değildi. Güldüm. "Bir çizgi roman tarikatı nereden bulunur?"

"Gülüyorsun, ama aptallığından şüphe etmemeyi bilecek kadar uzun yaşadım.

bazı insanların." Kendi kendine başını salladı ve bunu gerçekten düşünmüş gibi görünüyordu.

Nefes vererek başımı salladım ve tekrar koluna girdim. "Saçmalıyorsun baba."

"Ben mi? Yedi yaşındayken seni almazsam çizgi roman fuarına kaçacağını söylemiştin." Başımı sallayarak kıkırdadı.

Hatırlayarak sırttım. "Benimle çok eğlenmiştin! Bir Wookie ile tartışmaya bile girmiştin."

"Tüylü bir ayı-köpek kostümü içinde sana çok yakın duran yetişkin bir adamdı. Sadece kelimelerimi kullandığım için şanslıydı. Ve annen değil de ben olduğum için." Sırttı. İkimiz de annemin yapacağı her şeyi komik bulacağını biliyorduk.

Annem ve babam Declan ve Coraline aşırı korumacılığın tam tanımıydı. Darcy ve ben küçükken, bu dünyadaki en utanç verici şeydi. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda komik ve tatlı geliyor. Bizi seviyorlardı ve büyükannem her zaman Callahanların mantıksız, saplantılı ve tamamen sevdiğini söylerdi.

"Beni götürdüğün için teşekkürler baba," diye fısıldadım. Cevap vermedi çünkü çoktan yemek odasına varmıştık. Ama aşağı baktı ve bana küçük bir göz kırptı.

"Günaydın, Nana." Boynunda beyaz inciler olan koyu kadife yeşil bir kazak ve uzun siyah pileli bir etek giymiş olarak oturduğu masanın başına geçtim. Saçları kısa, gevşek bukleler halindeydi. Çekini öptüm ve "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," diyerek ona yandan sarıldım.

"Günaydın ve teşekkür ederim, tatlım. Bu sabah seni gördüğüme sevindim. Dün gece seni özledim." Sesi tatlı ve nazikti ama gözlerindeki ifadeden asıl söylemek istediğinin "Günaydın ve teşekkür tatlım" olduğunu anladım. Aile yemeğini atladın.

herkesi burada istedim. Seni affediyorum ama bir daha yapma.' Evet, bir bakış her şeyi anlatıyordu. Evelyn Callahan beni en az ailem kadar iyi yetiştirmişti... ve ailemin aksine o aile kurallarına çok inanıyordu. Ethan'ın onunla nasıl başa çıkabildiği onun ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

Ona suratımı astım ve elimden gelen en iyi köpek yavrusu bakışlarını attım. "Nine, beni affet. Bir daha yemeği kaçırmayacağım, söz veriyorum."

Zarifçe kırışmış dudaklarının köşesi küçük bir gülümsemeye dönüşmeden önce kısa bir süre baktı. "Güzel. Acıkmış olmalısın. Muhtemelen bütün gece sadece abur cubur yediğini biliyorum."

"Ben mi? Asla!" Nefes nefese masanın diğer tarafına, annemin yanına geçtim.

"Günaydın canım." Annem o kadar geniş gülümsedi ki, öyle olmadığını bilsem de neredeyse acı verici görünüyordu. Masanın sol tarafında, baş köşeden iki koltuk aşağıda oturuyordu. Koyu kırmızı, tek omuzlu, beli bağlı bir culotte tulum giymiş ve elmas küpeler takmıştı. Saçları düz ve kulaklarının arkasına toplanmıştı.

"Anne, çok seksi görünüyorsun," dedim ona doğru ilerleyip yanağına bir öpücük kondururken. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Sana bizim için bir spa randevusu ayarladığımı söylemiştim." Gözlerim kocaman oldu. "Bugün mü?"

"Ne kaplıcası?" Babam yanımda, onun sandalyesinin arkasında durdu ve önündeki koltuğa oturmadan önce onun da yanağını öptü. "Çünkü kaplıcaya gitmeye ihtiyacın varmış gibi görünmüyorsun."

"Urgh, baba!" Darcy bizden sonra içeri girdiğinde yüzünü buruşturdu ama ben onun çoktan geldiğinden emindim. Yanıma oturmadan önce büyükannemize günaydın dedi. "Ben yemek almaya çalışırken anneme gözlerini olmaz mı? Bu sabah iştahlı olmak istiyorum."

"Canım ne zaman isterse annene gözlerini dikerim ve sen de bununla yaşarsın." Suyunu bardaktan yudumlarken sıırttı. "Olmadığım için şanslı ol-"

"Declan," diye seslendi Nana ona.

Ona baktı ve gülümsedi. "Evet?"

"Lütfen bize ayrıntıları anlatmayın. Anladık. Karınızı seviyorsunuz."

"Görünüşe göre bu sabah herkes bizi kısıkanıyor, *Ma Beauté*,"

dedi ve annemin gülmesine ve ona başını sallamasına neden oldu.

"Günaydın!" Ailesiyle birlikte içeri giren Neal Amca'nın sesi gürledi. Mina Teyze Saura'yı kollarında tutuyordu. Ama Mina yaklaştığında

Nana'ya günaydın diyebilmek için Saura'yı yere bıraktı. Bunu yaparken hâlâ uykulu bir şekilde gözlerini ovu turuyordu.

"Günaydın, Na-Nana."

"Günaydın, Kıymetlim," dedi Evelyn, Saura'nın alnından öperek, karşımda oturan Nari'ye doğru yürüdü. Saçları at kuyruğu şeklinde geriye taranmı tı ve koyu turuncu bir kazak ile kahverengi bir pantolon giymişti. Evelyn kocasının nerede olduğunu merak ederek kapıya doğru baktı. "Jason nerede?"

" ehre çağrıldı. Görünüşe göre piyasa biraz  ıldırımı ," diye yanıtladı Nari, Sedric'in diğer tarafındaki koltuğuna oturarak. Neal Amca ba  tarafta, Evelyn'in sağında oturuyordu.

Ethan ve Dona burada olmadığı için masadaki oturma düzeninin değiştiğini fark ettim.

Ethan normalde ba  köşede otururdu. Karısı sağda, Nana solda ve Dona da onun yanında otururdu. Wyatt hiç burada olmamıştı ama sağda, Ethan'ın karısının yanında otururdu, ta ki... Nana burada olmayana kadar, o zaman da Ethan'ın solunda otururdu.

Callahan ailesinin sofrasında bir hiyerar ı vardı. Ve Evelyn bunu katı bir şekilde uygulardı.

Yani Nari Sedric'ten büyük olmasına rağmen, Jason'la evlendikten sonra aslında o aşağı, Sedric yukarı ta ınmı tı. Aynı şeyin eninde sonunda benim de başıma geleceğini biliyordum ama şimdi biraz tuhaf geliyordu çünkü Dona'nın kuralları çiğneyip "canı sıkıldığı" için sohbet etmek amacıyla yanıma oturacağına her zaman g venebileceğimi biliyordum.

Eğer Wyatt'la evli olsaydım, babamın önünde oturuyor olacaktım - aklımdan ne geçiyordu ki? Bu imkansızdı. Bu yanlış. Helen. Zaten olduğundan daha fazla soruna neden olma.

"D n gecekı  atı malarla mı ilgili?" Nana, yiyecekleri getirmesi için O'Phelan'a bakmadan önce sordu. "Kimin öldüğünü açıkladılar mı?"

"Vali Orton'un e i Brigitte Orton. Binba ı Gutpa'nın e i Fatimah Gutpa ve b y kannesı. Komiser McCoy iki genç oğlunu,  ef Mataka da torununu kaybetti," diye cevap verdi Wyatt içeri girdiğinde ve ben hemen başımı başka tarafa çevirerek babamın önündeki koltuğuna geçerken suyumı aldım. Evelyn büyük olasılıkla Wyatt'ın bu ailenin reisi olmadığını herkese, hatta çalışanlara bile hatırlatmak için ba  koltuğa oturmuştu. O koltuk Ethan içindi... Wyatt'ı tanırıysam, muhtemelen böyle olmasını tercih ederdi.

Wyatt, O'Phelan'ın tabağına koyduğu ekmeğı parçalarken, "Birkaç tane daha vardı ama gerçekten önemsiyormuş gibi yapmamız gerekenler sadece bunlar," dedi.

"Ne kadar üzücü, çiçek gönderteceğim-"

Wyatt sırtarak, "Onları çoktan gönderdim," dedi. Evelyn uzun süre ona baktı; o da hemen ona baktı. Ama bu konuda başka bir şey söylemediler. Bunun yerine Evelyn bakışlarını önce Darcy'ye, sonra da Sedric'e dikti.

"Bugün ikiniz için de büyük bir gün. Basın toplantınızı dört gözle bekliyorum."

"Dün gece olanlardan sonra bunu yapmak doğru mu?" Mina Teyze çayını yavaşça yudumlarken sordu. "Duyarsız görünmek istemeyiz."

Darcy kahvesine süt koyarken, "Aslında bu bizim yardımcı oluyor," diye cevap verdi. "Sedric ve benim bunu planlamamızın tek nedeni daha fazlasını

yapmak istememiz, çünkü hayat kısa. Dün gece sadece bunu daha da vurguladı. Eğer hâlâ anlamıyorlarsa, içimizden biri dün geceki anlamsız katliamda hayatını kaybedenler için en derin ve en sahte taziyelerimizi sunacak." Sesinden alaycılık damlıyordu ve Wyatt'ın Darcy'ye bakarken kıs kıs gülmesine neden oldu. Ancak tam ikisinin arasındaydım ve ona karşı aşırı bilinçli olduğum için gözlerimiz buluştu. Yapacağı karanlık şaka her neyse, bana bakarken kaybolup gitti. Bir an için bana kaşlarını çatmış gibi göründü.

Gözlerimi kaçırmak istedim ama kaçırırsam hatırladığımı anlayacaktı. Bu yüzden ona şaşkın bir bakış attım ve "Ne?" diye sordum. Sinirlenerek başka tarafa baktı.

"Wyatt'ın nesi var?" fısıldadı annem. "Hiçbir fikrim yok."

Omuz silktim.

Tekrar ona baktı ama sonra omuz silkerek, "Wyatt, sen de basın toplantısında olacak mısın?" diye sordu.

"Hayır, berbere gidiyorum."

Daha fazla dinlemedim ve babamla Neal Amcam kendi zamanlarında nasıl...falan filan...biz tanrınız...falan filan...diye konuşmaya başladılar.

Onlarla anılara dalacak vaktim yoktu. Panik yapıyordum!

Nasıl lanet bize normale dönmek yapmak gerekiyordu?!

Wyatt'ı ya da bu aileyi kaybetmek istemedim.

Bu masadaki yerimi kaybetmek istemedim.

Burası benim evimdi.

Kuzen bölgesinden çıkmama asla izin vermeyecek. Bu işin peşini bırakmalıyım. Her şeyi mahvetmeden önce bu aptal aşkı unutmalıyım.

WYATT

"Son rakamlara göre David, ölü sayısı otuz yediye yükseldi, dün gece şehir ve eyalet genelinde gerçekleşen bir dizi saldırı sonrasında yaşları yedi ile yetmiş yedi arasında değişen kırk kişi daha ağır yaralandı. Ölenler arasında mevcut vali ve belediye başkanının eşleri de var. İnsanlar sarsılmış ve kafaları karışmış durumda, bunun neden olduğunu merak ediyorlar... nasıl olduğunu. Yerel yetkililer şu ana kadar bir neden açıklayamadı. FBI'a haber verildi ve Başkan bir açıklama yayınladı, açıklamanın bir kısmı şöyle: *Dün geceki katliam haberlerinden derin üzüntü duydum. Uzun bir aradan sonra nihayet huzur ve istikrara kavuşmuş olan Chicago, temelinden sarsıldı. ve dualarım bu trajik olaydan etkilenen herkesle birlikte; Vali Orton ve Belediye Başkanı Gutpa ile doğrudan görüşerek bu süre zarfında ihtiyaç duyabilecekleri her şeyin kendilerine ulaştırılacağını bildirdim. Bunun için adalet yerini bulacaktır.* Bunlar Başkan Tarleton'ın sözleri David. Beyaz Saray, Başkan Tarleton'ın bu hafta içinde Chicago'ya bir ziyaret gerçekleştirerek mağdurlarla doğrudan görüşeceğini açıkladı."

Tanrım, sesi çok sinir bozucu, diye düşünmekten kendimi alamadım arkamda çalan televizyonu dinlerken.

"Bu haber için teşekkürler Aubrie. Şimdi farklı bir habere geçiyoruz. Kısa bir süre önce, Chicago Bulls'un yıldız oyun kurucusu Darcy Callahan ve kuzeni, Chicago Cubs'ın aynı derecede ünlü atıcısı Sedric Callahan emekli oldular ve her ikisi de kariyerlerinin zirvesindeyken birçok kişiyi şoke ettiler. Neden mi? Hayat oyundan daha fazlasıdır. Son olaylardan sonra her ikisi de insani yardım çalışmalarına katılmaya karar verdiler. İşte basın toplantıları," dedi muhabir ve ben de ona hak vermek zorunda kaldım. *Yumuşak bir geçiş oldu.* Berber için çenemi kaldırdım, bıçak yanağımın üzerinde kayıyordu.

"Bayanlar ve baylar, geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Darcy mikrofonlara, kot pantolon ve basit bir tişört giymişti. Darcy sağında oturan Sedric'e baktı. Sedric başıyla hazır olduğunu işaret etti. Darcy

"Son birkaç hafta içinde birçoğunuz şehrimizin ve daha kişisel olarak ailemizin başına gelen pek çok trajediye tanık oldunuz. Zor bir yıl oldu ve büyükannem zor zamanlarda durup düşünmenizi, ayaklarınızı yeniden yere basmanızı ve yolunuzda yürüyecek gücü bulmanızı söyler. Bulls'ta ilk oynamaya başladığımda hayatta daha fazla isteyebileceğim bir şey olmadığını düşünüyordum... Hayalimi yaşıyordum. Ama şimdi hayallerim değişti... İşte bu nedenle Chicago Bulls'tan emekli olmaya ve yoksul toplumların kendilerini yeniden inşa etmelerine yardımcı olmayı amaçlayan yeni bir organizasyon olan R.I.S.E Coalition'a başlamakla karar verdim."

Darcy duraklayıp Sedric'in konuşmasına izin verdiğinde kameralar parladı. Sedric kollarını kavuşturdu, öne doğru eğildi, konuşurken hâlâ sakızını çiğniyordu. "Ben de kuzenimle ortak olmak için Cubs'tan emekli oluyorum."

Sedric aileden olmayan insanlarla kısa ve doğrudan konuşmayı tercih ederdi. Bu da onu tanımayan insanlara soğuk görünmesine neden olurdu... gerçekte, babası gibiydi, her zaman komik bir rahatlama sağlamaya hazırdı... muhtemelen bu yüzden onunla iyi anlaşıyorduk.

Sedric arkasına yaslanamadan muhabirlerden biri, "Bu sadece ailenizle ilgili söylentilerin dikkatini dağıtmak için bir reklam çalışması mı?" diye sordu.

"Ne söylentisi?" Sedric çenesini yana doğru kırarak sordu. "Hepiniz her hafta yeni bir tane uyduruyorsunuz. Dedikodu konusunda biraz geride kaldım."

Kıs kıs güldüm. Sedric'in sorusuna kimse cevap veremedi. Darcy konuştu. "Büyükannemiz neredeyse bir terörist saldırıda ölüyordu, kayınbiraderimiz de vefat etti. Hayatınızı ne zaman kaybedeceğinizi asla bilemezsiniz ve ben sadece hayatımın bir Callahan ya da bir baller olmaktan daha fazlası olmasını istiyorum. Yani çeyrek yaşam krizi yaşadığımızı söyleyebilirsiniz... buna bir reklam gösterisi de diyebilirsiniz... her neyse, dünyayı bulduğumuzdan biraz daha iyi hale getirmek için."

"Ya da biraz daha kötüsü," diye fısıldadım nefesimin altında.

"Buna gerçekten inanamıyorum. Bulls'un gelecek yıl playofflara kalacağına dair bahse girmişt看," dedi arkamdaki berber dükkanındaki müşterilerden biri, ekrana bakarak.

"Ben saçmalık diyorum. Onlar gibi yetenekli adamların insanlara yardım etmek için işi bırakıp gitmesine imkan yok," dedi bizden daha uzaktaki sandalyede oturan bir başka adam.

"Ne yani, zorla çıkarıldıklarını mı düşünüyorsun?"

"Ha! Adamımsın, Jerry. Gitmek istemeyen bir Callahan'ı kimsenin imkan yok. Burayı o insanlar yönetiyor-"

"Dün geceki silahlı saldırıyı duydun mu? Bazı insanlar vurulmalarını isteyenlerin Callahanlar olduğunu söylüyor," diye fısıldadı bir başkası.

Köşedeki pencerenin yanındaki bir grup gevezenin fısıltısını duyuyordum ama onları çok net duyabildiğim için buna fısıltı denemezdi.

"Dostum, o eski söylentilere gerçekten inanıyor musun? Callahan ailesinin mafyanın bir parçası olduğuna mı? Babamın çocukluğundan beri insanlar bunu söylüyor ve henüz tek bir kişi bile bunu kanıtlayamadı. Onlar sadece aptalca zenginler."

Evet, biz mafya mıyız? Nefes nefese. Asla. Berber dükkanlarını çok severdim. Normal, sıradan insanların evlerinde bir kulağa sahip olmak gibiydi.

"O paranın nereden geldiğini sanıyorsun, Jimmy? Nereden mi? Sana söylüyorum. Uyuşturucudan. Bu şehri uyuşturucu parası üzerine kurdular ve onlarca yıldır polislere ve politikacılara para ödüyorlar. Bu yüzden hiç yakalanmadılar. Herkes onlar için çalışıyor."

"Tamam, Jerry." Jimmy mi? Sanırım konuşan Jimmy'ydi ama kim bilebilirdi ki? "Eğer herkesi avuçlarının içine almışlarsa, neden polis müdürü, belediye başkanı ve vali hedef alındı? Eğer gerçekten ölmelerini isteselerdi, o insanlar çoktan ölmüş olurdu."

Yine de doğru.

"Muhtemelen onları geçtiler ve bu bir uyarıydı!"

Oh, bu Jerry denen adam çok iyi.

"Ethan Callahan yakın zamanda karısını kaybetmedi mi? Bu nasıl oldu peki? Havaalanında uyuşturucu savaşına mı girdiler?"

Aslında o kadar da değildi.

"Kim bilir. Ama bu mümkün. Onlar mafya, tanrı değil!"

Berberim Aylin aynaya doğru ilerleyip yüzüm için alkol aldığı anda nihayet "İddiaya göre," diye konuştum. Sandalyede kendi etrafımda dönerken Aylin hariç herkes donup kalmıştı sanki. Ahşap panellerin üzerinden penceredeki adamlara bakıyordum. "Ailemin mafyanın bir parçası olduğu iddia ediliyor ama dediğin gibi Jimmy, söylentiler hiçbir zaman kanıtlanamadı."

Ailin bana sıcak bir havlu uzatırken aval aval baktılar. Aylin üzerimdeki örtüyü çıkarırken onunla önce yüzümü sonra ellerimi sildim. Siyah deri sandalyeden kalktım ve ona bir yüzlük uzattım.

"Hepinize söyledim, Callahanlar bazen gelir," dedi Aylin, faturayı arka cebine sokarken. "Ama hayır, hepiniz bana deli dediniz."

"Kendini savunmak için söylüyorum, Aylin, sen biraz delisin," diye takıldım. Hatta tuhaf görünüyordu. Kısa boyluydu, boyu 1.80'i geçmiyordu ama yaşlılığına rağmen oldukça kaslı bir vücudu vardı. Uçlarını 1900'lerin sonundaki kovboy Western kötü adamları gibi kıvrıdığı beyaz bir bıyığı ve onun altında da mükemmel kesilmiş, kar beyazı kalın bir sakalı vardı.

"Birinin deliliği diğerrinin dehasıdır," dedi Aylin bana bakarken. Bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı. "Sipariş ettiğin makaslar geldi. Görmek istersen yeni bir katalog da aldım."

Başımı sallamadan önce saatimi kontrol ettim. "Elbette. Ayrıca herkes bilir ki biz mafya üyelerinin zamanında gelme konusunda endişelenmesine gerek yoktur. Herkes cebimizde. Onlar bekler."

Bana bir bakış attı ve mağazanın arka tarafına doğru yürürken gülümsedim. Kapıyı benim için açık tuttu ve başka bir şey söylemeden boynunun altından anahtarı çıkardı. Kanepenin arkasına geçerek sahte ışık düğmesini açtı ve anahtarı soktu, bu da sağ tarafımdaki duvarda bir yarığa neden oldu. Onsuz, bodruma ulaşana kadar demir merdivenlerden aşağı yürüdüm. Orada, düzinelerce çıplak kadın ve erkeğin önünde sıra sıra büyük kokulu mumlar duruyordu. Teker teker kokaini sahte tabana döküp cam tabanı tekrar birleştirirken örttükleri tek şey elleri, ağızları ve saçlarıydı. Mumların biyolojik olarak tasarlanmış kokusu, en iyi köpeklerden bile gelen uyuşturucu kokusunu maskeliyordu. Hiçbiri konuşmaya cesaret edemedi ve ben arkalarından yürüyüp omuzlarının üzerinden bakarken kesinlikle hiçbiri kafasını kaldırıp bakmadı.

İzlerken Aylin'e "Bu gece yola çıkıyoruz," dedim. "Kaç kişi?"

"Hepsi. Diğerleri çoktan bilgilendirildi."

"Kardeşin farkında mı-" Ona bakmak için döndüğümde durakladı ve yavaşça yutkunarak başını salladı. "Hazır olacağız."

"Başka seçeneğin yok," diye hatırlattım ona, merdivenlere doğru geri dönerek.

diğer şeylerin ışığında, bu kısım bana çok kolay gelmeye başlamıştı.

Merdivenlerden çıkarken, Aylin bana bir kutu verdi, "teslimatım", kapıyı arkamızdan kilitlemeden ve berber dükkanının kapısını açmadan önce.

Çocukların basın toplantısı bitmiş gibi görünüyordu. Ekranda şimdi Vali Orton, nam-ı diğer Alp, yüzü kıpkırmızı, podyuma tutunmuş bir şekilde duruyordu.

Aptal olmayın, Vali Bey. Yardım edebileceğine dair bahse girmemiştim. Kendi seçimiyle aptal değildi, yani aslında aptal değildi. Oldukça zekiydi ve onun sorunu da buydu. Bizimle savaşılabileceğini düşünüp duruyordu; yeterince cesur, yeterince zeki olursa ailemi karşısına alabilir ve kazanabilirdi.

"Hayatımda pek çok korkunç şey gördüm... ama bu... karım iyi bir insandı, bunu ona, bu şehre yapan insanlar, canavardan da öte, ruhsuz korkaklar. Kaostan beslenen ve gittikleri her yere sefalet saçan korkaklar. Bunun kim olduğunu biliyorum..."

O durakladı. Her şey durakladı.

Ben hariç. Gülümseyerek Adam'ın elini valinin omzuna koymasını izledim. Adam bu duygusal anda patronuna destek vermeye çalışıyor gibi görünüyordu ama ben daha iyi biliyordum. Vali de öyle.

HD kameraları sevmek lazım. Sırıttım. Valinin boğazındaki yumruyu görebiliyordum... diğer bir deyişle taşaklarını, gururunu, haysiyet duygusunu, mükemmel bir şekilde ve bir sonraki cümleyi söylemek için hepsini yuttuğu kadar mükemmel bir şekilde orada tuttuğunu görebiliyordum. "Chicago Polisi memurlarının uyuşturucu baronları için el koydukları meth ve eroin kaçakçılığı yaptıklarını öğrendim. O uyuşturucu baronları misilleme yaptılar... ve... işte bu yüzden... işte bu yüzden artık dulum."

Deli bir adam gibi sırtıtmamak için insanüstü bir güç göstermem gerekti.

"Sana ne diyorum, Jerry! O polisler yıllardır sahtekârlık yapıyor!" Jimmy ekrana bakarak başını salladı. Ancak o zaman fark ettim ki, berberde herhangi bir hizmete ihtiyaçları varmış gibi görünmüyorlardı. Dahası, herhangi bir hizmeti karşılayabilecek durumda da değillerdi.

"Neden buraya geliyorlar?" Aylin'e sordum. Aylin ofladı. "Bedava komedi gösterisi."

"Onlara yeni kıyafetler al ve onları düzelt. Ben ısmarlıyorum. Çok eğlendim," dedim ve ön kapıya doğru yürümeden önce ona birkaç banknot daha verdim. Fark edemeyecek kadar meşguldüler.

Dışarıda Mannix ön camı siliyordu. Kapıyı kendim açtım ve ona "Gidelim" dedim.

"Hemen efendim." Hızla direksiyonun başına geçti. "?" "Eve ve haberleri aç."

Birkaç dakika içinde dünya, merhum Bayan Orton'u biraz daha yakından tanıyacaktı... Ne de olsa valiye bir söz vermiştim.

O orospu çocuğu beni vurduğuna pişman olacaktı... Helen'e gitmem ve dünyanın alt üst olması onun suçuydu!

Karısını ve kederini sikeyim. Kendimi daha iyi hissedene kadar onları çamurda sürükleyecektim ve bunun artık gerçekleşmeyecek gibi görüldüğünü görünce, siktir et onları.

Nasıl olur da hatırlamaz? Soru tekrar aklıma geldi. İç çekerek başımın yan tarafını ovuşturdum.

"Mannix, kadınları anlıyor musun?"

"Hayır, efendim, bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bunu yaptığım anda emekli olmayı ve bir kitap yazmayı planlıyorum."

Yani asla. "Peki o zaman, bir erkeğin bakış açısını sorayım." Bunu ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Ama Benim bir arkadaşım var" diye başlamak istemedim. Siktir et. Zaten kimden bahsettiğimi bilmezdi, bilse de onu öldürürdüm. "Kadını uzun zamandır tanıyorum. Çocukluğumuzdan beri. Onu her zaman kız kardeşim olarak gördüm... Hayır, kız kardeşimden daha fazlası, bir tür en iyi arkadaşım olarak. Onu yanımda tutmak için elimden geleni yaptım. Onu yanımda tutmak için öldürdüm. Yine de bir kez bile onu başka bir şekilde düşünmedim. Sonra birdenbire bana karşı hisleri olduğunu itiraf etti. Ve birdenbire ne haltlar döndüğüne dair hiçbir fikrim kalmadı. İşte bu yüzden, belalı lakabı Monk olan şoförümle konuşuyorum."

"Ugh... efendim, yani sorunuz-"

"Ne bok yiyeceğim ben?" Gözleri aynada benimkilerle buluştu ve nedense sırtıttı. Ters ters bakarak onu tersledim. "Ne?"

"Efendim, sizinle tanıştığımdan beri, hatta şehre döndüğünüzden beri, herkesin fark ettiği bir şey var ki o da tereddüt eden bir adam olmadığınız."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani, eğer bu kadınla ilgili tereddütleriniz varsa, ona karşı bir şeyler hissediyor olabilirsiniz."

"Ona bir kız kardeş gibi değer verdiğimi söyledim zaten."

"Peki, kız kardeşin Donatella sana çıkma teklif etse ne yapardın?" Bu düşünce karşısında irkildim. "Onu öldürtürdüm!"

Güldü. Nedenini anlamam bir saniye sürdü.

Eğer bunu söyleyen Helen değil de Dona olsaydı, onu hapse attırırdım.

"Diğer kadını tımarhaneye atmamanın nedeni onu kız kardeşin olarak görmemendi. Denemiş olabilirsin ama içten içe onun kız kardeşin olmadığını biliyorsun, bu yüzden bu konuda bu kadar çelişkilisin. Bir tarafınız onun kız kardeş olduğu imajına tutunurken, diğer tarafınız onu bir kadın olarak görüyor. Ayrıca, heteroseksüel erkekler

sadece kadın arkadaşların var... tabii eşcinsel değilse ve o zaman bile... muhtemelen onunla yatmak istersin."

Konuşmak istiyordum ama beynimin kısa devre yaptığından emindim ve tek hatırlayabildiğim yanımda otururken atleti omzundan kayarken nasıl görüldüğü... dudaklarının tadının nasıl şarap gibi olduğuydu.

"Yapamam," diye mırıldandım kendi kendime.

"Bu sözleri bir Callahan'dan duyacağımı hiç düşünmezdim," diye cevap verdi ön taraftan, kendisiyle çok eğlenmiş görünüyordu. Gözleri yine aynadan benimkilere baktı. "Callahan olmanın tanımını istediğin zaman istediğin her şeyi umursamadan yapmak değil mi?"

İnsanlar Callahan olmanın böyle bir şey olduğunu mu düşünüyordu? Yine de böyle düşündükleri için onları suçlayamazdım. Yıllar boyunca onlara söylediğimiz şey buydu.

"Ama ciddi, bu kadınla birlikte olmayı hiç düşünmedin mi?" diye sordu. "Çünkü o seni kesinlikle çarpıtmış."

Zihnimdeki düşüncelerle savaşıarak pencereden dışarı baktım ve derin bir nefes aldım. "Monk. Konuşmayı kes, düşünüyorum."

"Monk?"

"Evet, fikrimi değiştirdim. Şimdi kapa çeneni," diye cevap verdim.

Onunla birlikte olmayı hiç düşünmedim. Hiç mi?

WYATT - ON ALTI YAŞINDA

"Wyatt, hadi! Su çok mavi!" Gülüyordu, gülümsemesi çok genişti.

Onu ağır çekimde izlemek gibiydi. sıçrayan su parlıyordu. Bukleleri ıslandıkça daha da kıvrılıyordu. Okyanusta onunla birlikte en az yarım düzine insan vardı, yine de tek görebildiğim oydu. Üzerine su sıçradıktan sonra her sıçrayışında bakmamaya çalıştım ama göğüsleri zıplamaya devam etti. Poposunu bile görebiliyordum.

"Wyatt!?" diye bağırarak beni yanına çağırdı.

Ayağa kalkmak istedim ama yapamadım. Aşağı baktım ve sonra tekrar yukarı, yapamadım-

"Ben iyiyim!" Ben de bağurdım.

Başını yana kaydırды ve bir saniye içinde okyanustan sahile doğru fırladı...

Bu da ne, Baywatch mı? Sarılar içinde çok iyi görünüyor.

WYATT - ŞİMDİ

SIKTIR! Ellerimi ağzıma götürerek oturur pozisyona geçtim. Bunu nasıl unutmuştum?

Babam bir hafta sonra öldü.

Güney İtalya'da tatildayken Marasusa Plajı'na gitmiştik. Oradaki yerli halk buraya "*La Costa degli Dei*"-Tanrıların Sahili- diyordu. Benim için orası... Söyleyemediğim bir sahildi. O zamanlar ne düşündüğümü bile hatırlayamıyordum. Sadece Helen'in güzel olduğunu ve ne zaman plaja gidip gelsek ailemizin "arkadaşlarından" biri olduğunu düşünüyordum. O zamanlar bunun üzerinde fazla düşünmemiştim. Sonra babam vefat etti. Gittikçe daha da hastalanıyordu ama ben fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyordum. O öldüğünde her şeyi, tüm geçmişimi zihnimin ittim.

Ailemi ya da başka birini düşünmek istemiyordum. Helen'ı da zihnimin gerisine ittim.

Başka hangi anıları bastırıyordum?

Daha da önemlisi, şimdi ne yapmam gerekiyor?

Koşmayı bırak. Bunu düşündüğüm an, yeniden nefes alabileceğimi hissettiğim andı. Yaşadığım tüm sorunlar... daha doğrusu yaşadığım sorunların çoğu koştuğum için ortaya çıktı. Evden, geçmişimden, kendi düşüncelerimden kaçtım.

Geçmişte beni ağırlaştıran her şeyden kurtulmak istiyordum. Kardeşimin, babamın, ailemin olmak istediği kişi olmak istedim.

Yani, bundan kaçamam. O da kaçamaz.

ON ÜÇ

"Bir annenin evladına duyduğu sevgide, kalpteki diğer tüm duyguları aşan kalıcı bir şefkat vardır. Bu sevgi ne bencillikle soğutulabilir, ne tehlikeyle yıldırılabilir, ne değersizlikle zayıflatılabilir, ne de nankörlükle boğulabilir. Onun rahatlığı için her türlü konforu feda eder; onun keyfi için her türlü zevkten vazgeçer; onun şöhretiyle övünür ve refahıyla coşar; ve eğer sıkıntılar onu ele geçirirse, talihsizlikle onun için daha değerli olacaktır; ve eğer utanç onun adına yerleşirse, onu yine de sevecek ve besleyecektir; ve eğer tüm dünya onu dışlarsa, o onun için tüm dünya olacaktır."

~ *Washington Irving*

OceanofPDF.com

EVELYN

"Bana Liam'ı hatırlatmaya başladı," diye fısıldadı Declan yanımda, ikimiz de çalışma odasındaki ekranda hareketleri izlerken.

Şimdi mi fark ediyordu? "Her zaman ." "Geri geleceğim-"

"Başımda dikilmene ihtiyacım yok. Sonunda karını sırtımdan attım. Senin için de endişelenmeme neden olma," dedim ona.

Kaşlarını çattı ama başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. Aramadan önce onun gitmesini bekledim. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ve sonunda cevap verdi ama konuşmadı.

"Onu buldun mu?" Sessizlik, ki ben bunu evet olarak algıladım.

"Ona evde ihtiyaç var. İkinizin de ne yapması gerekiyorsa-"

"Anne." Nedense onun sesiyle gözlerim yaşardı. Onu özlemiştim. Onu istiyordum. Anlıyordum ama keşke böyle olmasaydı. "İyi olmana ve hâlâ onlarla birlikte olmana sevindim. Seni seviyorum."

İşte bu kadar. Kaba orospu çocuğu telefonu kapattı.

Video yayınına tekrar bakarak başımı salladım. "Babalar gibi, oğullar gibi."

Liam, Ethan, Wyatt... Oğullarımın hepsi çok inatçı ve gururluydu. Kendilerini bir yola soktuklarında, fikirlerini değiştirmek mümkün değildi.

Sedric, canım... Beni gerçekten çok durumda bıraktın.

ON DÖRT

"Bir zamanlar, bir
melek ve bir şeytan
ellerini kalplerine bastırdılar ve
kıyameti başlattılar."

~ *Laini Taylor*

OceanofPDF.com

HELEN

"Son Dakika Haberleri: Bu sabah, Vali Orton'un Chicago polisine yönelik, kartellerden uyuşturucu çaldıkları ve bu kartellerin kendisine ve hükümet içindeki diğer üst düzey yetkililere misilleme yapmasına neden oldukları yönündeki şaşırtıcı suçlamalarının ardından, Vali Orton ve eşinin çok açık bir evlilik sürdürdükleri ortaya çıktı. Bayan Orton'un başka bir erkekle cinsel ilişkiye girdiği bir video yayınlandı. Aramızdan ayrılan Bayan Orton'a saygımızdan dolayı CDN NEWS bu videoyu yayınlamayacaktır. Valilik makamından yorum almak için ulaştık ancak herhangi bir açıklama yapılmadı..."

Televizyonun sesini kısarak başımı salladım. Küvetimde arkama yaslandım ve sıcak suyun derinliklerine gömülürken gözlerimi kapattım. "Gerçekten çok kindarsın Wyatt."

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum."

Suyun içinde doğruldum, artık gözlerim tamamen açıktı. Geri dönmeye cesaret edemedim, halüsinasyon gördüğümü düşünerek Tanrı'ya dua ettim-

"Biliyorsun, normal tepki arkana dönüp çığlık atmak olurdu," diye tekrar konuştu ve bana bu evde dua etmenin faydasız olduğunu bir kez daha hatırlattı. Hemen arkamı dönüp bağırmak için ağzımı açtım ama yine o konuştu. "Dün beni öptün."

Gül kokulu su dolu küvetin içinde, doğduğum günkü gibi çırlıçıplak oturuyordum. Siyah üç parçalı takım elbisesiyle banyo kapımda duran Wyatt'a bakıyordum; yüzü sinekkaydı tıraşlı, çenesi güçlü, koyu kahverengi saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi. Kahverengi-yeşil gözleri dikkatle bana bakıyordu... çok dikkatle. Onunla ilgili her şey otoriterdi ve ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyordum... Kendimi güçsüz hissediyordum.

Hayır. "Wyatt-"

"Artık bana yalan söylemeyi bırakmanı tavsiye edeceğim Helen. Çok uzun bir gün geçirdim ve gerçekten oyun oynamak istemiyorum."

"Wyatt, çık dışarı! Sen ne-"

"Sen. Öptün. Beni. Dün. İyi geceler," dedi, her kelimedede biraz daha yaklaşarak. Ben de ona baktım, aradaki küçük mesafenin kenarına doğru ilerledim.

Aramızda. Ama ona doğru değil, her zaman küvetimin diğer tarafına doğru, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Wyatt, şu anda neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum, ama sen-"

"Dün gece dairendeki video kaydını silmişsin. Ama tahmin et ne yapmayı unuttun?" Küvetimin kenarına oturarak sordu. "Dosyayı Cain'den sildiğine dair kaydı silmeyi unuttun. Sadece o geceye değil, ertesi sabaha ait dosyaları da silmenin sadece iki nedeni olabilirdi... Bir, ne yaptığını hatırlıyorsan. Ya da ikincisi, gerçekten hatırlayamayacak kadar sarhoştun ama denemek ve kendin görmek yayını gördün, sonra ne yaptığını fark ettin ve sildin. Her iki durumda da Helen, beni öptün ve şimdi de bütün gün yüzüme karşı yalan söylemeye çalışıyorsun. Bana deli olan benmişim gibi hissettiriyorsun."

KAHRETSİN! LANET OLSUN!

Unutmamıştım. Bunu herkes uyurken ve kimse Cain'e giremezken yapmayı umuyordum! O kadar işinin arasında oraya gidecek zamanı olacağını düşünmemiştim. Siktiğimin boku!

Elini suya sokmak için uzandı ve parmaklarının altında yüzen gül yapraklarına hafifçe dokundu.

"Peki ne yapacağız Helen?"

Cevap vermek istemedim. Şu anda bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. O yüzden bir çocuk gibi suya daldım. Suyun altında denizin uğultusunu duyar gibi oldum ve bu bana çok uzaklardaymışım gibi hissettirdi. Burada kalmak istedim. En iyi arkadaşımı kaybetmek üzere değilmişim gibi davranmak. Her şeyin parçalandığını görmek üzereydim. Güçlüymüşüm ve zayıf değilmişim gibi davranmak istedim... incinmemiş gibi. Sonunda, ciğerlerim yanmaya başladığında, tekrar ayağa kalktım. Derin nefes alırken yüzümden aşağı su damlıyordu.

"Kendimizi boğmak sadece Dona için işe yarar," dedi, hâlâ kıpırdamadan. "buradan," diye fısıldadım ona. "Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranalım. I

sarhoştum. Söylememem gereken şeyler . O yüzden sadece-"

"Nükleer bir bomba attıktan sonra rol yapamazsın Helen," diye fısıldadı, gözlerini kaçırarak ve nefes vererek. "Sen ve ben birbirimize her zaman gerçeği söyledik. Duymak istemediğimiz zamanlarda bile. O yüzden bana gerçeği söyle."

"İstemiyorum," diye fısıldadım, artık onun orada olmasını umursamıyordum. Artık kendimi kapana kısılmış hissetmek istemiyordum. Ayağa kalktım, küvetten çıktım, havlumu aldım, etrafıma sardım ve hızla yatak odama yürüdüm-

"Helen." Bana bağırmıyordu. Ama adımı söyleme şekli, şezlongla makyaj masamın arasında durmama neden oldu.

"Benden ne istiyorsun Wyatt!" Onun yerine çığlık attım. "Bunu neden yapıyorsun? Neden beni zorluyorsun? Neden peşini bırakmıyorsun?! . Hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordum. Hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordum.

"Hizmetçileri beceren ben miyim?" diye tersledi beni. "Seni incitmem mi Helen? Bunu kabul edemem. Bu olmamış gibi davranamayız - o an ikimiz de yalan söylemeye başlarız. Ve eğer hayatımızın geri kalanında her gün birbirimize yalan zorunda kalırsak, bir daha asla eskisi gibi olamayız. Bu da en başta bu konuda konuşmamamızın tüm amacını ortadan kaldırıyor. Hoşuna gitsin ya da gitmesin Helen, bununla yüzleşmek zorundayız."

"Biz olarak kalmayı bırak! Beni kastediyorsun. Bununla yüzleşmeliyim. Evet, tamam, her neyse! Sana aşık oldum! Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Neden bilmiyorum. Evet, biz kuzeniz. Evet, bunu iğrenç bulduğunu biliyorum, bu yüzden gecenin bir yarısı hala kanaman varken dışarı çıktın. Durabilseydim, dururdum. Heyecanlandığımı mı sanıyorsun? Böyle hissetmek istediğimi mi sanıyorsun? Dünyada sahip olamayacağım tek adama aşık olmak istediğimi mi? Hayır! Bu utanç verici. Acı verici! Bu kadar kör ve bencil birini sevmek acı verici ve yorucu. Nefret ediyorum! Bana böyle hissettirdiğin için senden nefret ediyorum. Sadece durmak istiyorum. O zaman hizmetçileri becermeye devam et! Kimi istersen becer, Wyatt. Umurumda değil, ben büyük bir kıyım. Bana bir şey olmaz. Her zaman iyi olduğum gibi. İşte böyle! Yeterince konuştum mu? Şimdi defolup gider misin lütfen?"

"Helen-"

"DEFOL!" Çığlık attım, vazoyu kaptığım gibi ona fırlattım ve bilerek iskaladığım için nefret ettim. Ve lanet olası ipucunu almak yerine, uzaklaşmak yerine bana doğru yürüdü. "Wyatt..."

Kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti, sıırılsıklam olduğumu ya da ona bağırdığımı hiç umursamıyordu.

WYATT

Bana bağıırken ağladığını fark etmemiş gibiydi. Ağlayarak ve titreyerek. Ama ben ve o anda, gerçekten umurumda değildi.

ne söylediğini anladım ve ona sarıldım. Bu benim için doğaldı. Üzgün olduğunda ona sarılmak. Gitmemi söylediğinde yanına gidiyordum. Başka nasıl bilmiyordum. Başka nasıl olacağımı bilmek istemiyordum... bu da bunu çok normal dışı kılıyordu. Monk haklıydı. Onu kız kardeşim gibi düşünseydim, deli olduğunu düşünürdüm. Ama düşünmedim. O yüzden bu imajı sonsuza dek yıkmam gerekiyordu.

Onu hafifçe bıraktım ve çenesini yukarı kaldırarak ona baktım. İlk kez deli gibi çarpıyordu. "Wyatt, bana acıma..."

"Duygularımı anlamaya çalışmayı bırak," dedim ciddi bir şekilde, ama sırtıtmaktan da kendimi alamadım. Bana defolup gitmemi, benden nefret ettiğini ya da beni sevdiğini söylemek için ağzını açmadan önce dudaklarını hafifçe öptüm. Ve o saniye ikimiz de gözlerimizi kapamadık. Ben onu öperken birbirimize baktık. Sanki birbirimize durmamız, önce çekilmemiz için meydan okuyorduk.

Ve bakışma ile öpüşme arasında bir yerde pes etti. Gözleri kapandı ve kollarını bana doladı, eğildi ve beni öptü, üzerinde havludan başka bir şey olmadığını unutarak... diğer her şeyi unutarak. Ve o unuttuğunda, ben de unutabildim. Ona doğru bastırarak, göğüslerini göğsüme yaslayarak, ellerimi ıslak saçlarına koyarak, ben de onu öptüm. Dilim ağzına girdi ve hepsi bu kadardı.

Geri dönüşü yoktu.

Kaçmak yoktu.

Bunun yüzümüze patlaması ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordum, ama şu anda, kıcını sıkarken, göğsünü avuçlarken, aletim sertleşirken, umurumda bile değildi.

KİLİT.

"Helen?" Darcy'nin sesi kapının diğer tarafından geldi.

İkimiz de donup kaldık, dudaklarımız birbirinden ayrıldı ama sadece hafifçe. Paniğin kahverengi gözlerine geri dönmeye başladığını görebiliyordum.

Parmağımı şişmiş dudaklarının üzerine koyarak başımı salladım.

Telefonunun yatağının yanındaki yerinden bip sesi çıkarması uzun sürmedi.

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu sabit tuttum.

"Wyatt..." sesi kesildi ve şokun ilk aşamalarında olduğundan oldukça emindim. Sonunda kelimeleri çıkarmayı başardı. "Bu delilik."

"Bu ailenin yaptığı her şey delilik," diye hatırlattım ona.

"Biz kuzeniz."

"Biz ikinci dereceden kuzeniz ve sen de zaten evlatlıksın."

"Bunu yapamayız."

"İnsanların bana yapamayacağımı söylediği şeyleri yapmayı alışkanlık haline getirdiğimi fark etmedin mi?" Sırıttım. Kaşlarını çattı, uzaklaşmaya *çalışıyordu...* anahtar kelime *çalışıyordu*.

"Bu bir şaka değil, yaptığımız şey-"

"İstediğimiz şey." İşte bu noktada kafam karışıyordu. Bu yüzden bu kadar çelişkili hissediyordum... Vücudumun açıkça istediği şeyle ve yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyle savaşıyordum. Bu ben değildim. "Ben bencilim, unutma. Ne istersem onu yaparım. Düşünmek istemiyorum. Sadece eğlenmek istiyorum. Benimle eğlen Helen. Diğer her şeyi ve herkesi unutalım. Ve içgüdülerimize teslim olalım. Eğer bu bizi kötü yapıyorsa, siktir et, her gün kötü şeyler yapıyoruz. Bakalım bu ne kadar derine gidecek. Ne kadar kötüyüz. Ne hissettiğimizi bulalım. Biz öğrenene kadar kimsenin bilmesine gerek yok."

"Bunu yapmayı nasıl başarıyoruz? Geceleri gizlice birbirimizin odalarına mı giriyoruz?"

"Şimdilik hayır." Şu anda bu tür bir strese ihtiyacımız yoktu. Onu serbest bırakarak bir adım geri çekildim. "Şehirdeki yerin... Gerekirse şehrin dışında."

"Metresin gibi mi?" diye karşılık verdi bana.

Bunu bir an için düşündüm ve bunun ne anlama geldiği fikri sikimi zonklatsa da, yine de bunu ona yapmak istemedim. "O değil."

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bunu yarın akşam yemeğinde konuşalım... bir randevu gibi." "Ve eğer insanlar soru sorarsa-"

"Daha önce de yemek için dışarı çıktık. Kimse bunu sorgulamadı, sorgulamaz da, yoksa bize yol verirsin-"

"Şu anda sertleşmiş olan sensin, o yüzden... onu sen ele verirsin, ben değil," diye karşılık verdi. Ve onun dudaklarından, az önce öptüğüm dudaklardan, *sertleşme* kelimesini duymak beni bu kadar tahrik etmemeliydi... ve lanet olsun, etti.

Dış cephe gitmişti.

Aklındaki tek düşünce ben ve aletim olana kadar onu becermek, onu unutulana kadar becermek istiyordum, benimle ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu görmek istiyordum. Ne kadar ileri gidebilirdik?

Bu kadar.

Bu beni iğrendirmedi. Beni heyecanlandırdı. Bu beni heyecanlandırdı.

Bu sefer onun ateşine pervane oldum. Elimde değildi. Gözlerindeki yeni bakıştan, onun için de bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum.

Callahan olmanın tanımı, istediğin zaman istediğin her şeyi umursamadan yapmak değil midir? Monk'un sözleri aklıma geldi.

Evet, olabilir.

"Gidebilir misin, artık giyinebilirim?" diye sordu bana.

Başımı salladım, kapıya doğru ilerledim. "Ama senin yerinde olsaydım, bundan sonra nasıl giyindiğine dikkat ederdim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, canavarı serbest bıraktığın anlamına geliyor Helen. Bu da kıyafetlerinin bir noktada yere düşeceği anlamına geliyor. Bunu için de zorlaştırma." Kapının kilidini açtım ve kendimi daha fazla kışkırtmak istemediğim için dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan nazıkçe kapattım. Hiçbir şey olmamış gibi koridordan odama doğru ilerledim.

Ancak kapılarımdan geçip arkamdan kapandıklarında tuttuğum nefesi dışarı verdim.

"Cehenneme gideceğim," diye mırıldandım kravatımı boynumdan çekerek. Tenim yanıyordu, kıyafetlerim onun gibi kokuyordu... güller gibi.

Bir saniyeden kısa bir sürede kuzenimden bir kadına dönüşmüştü. Benim kadınıma. Ve geçmişimdeki kadınlara yaptığım şeyleri... Ona ve çok daha fazlasına yapmaktan heyecan duyuyordum.

Cehennem mi? Şeytan'ın ayak taburesi olacağım. "Lanet olsun." Sikime bakıp başımı salladım.

Bu tehlikeliydi.

Korkunçtu.

Görünüşe göre tam da istediğim şey buydu.

HELEN

O gider gitmez sakince yatağıma doğru yürüdüm ve kendimi yatağa attım. Ben güçlü, kendine güvenen, zeki, seksi, sevimli ve güzel bir kadınıam... ama yine de ona her yaklaştığımda kendimi kaybediyordum. Kendimi kaybettim. Ben sadece... zayıftım. Bu benim hatam değildi! Ona kim karşı koyabilir? O

Kendi başıma ayakta durabileceğimi düşündüğüm anda ayaklarımın altındaki zemin hep kayıyordu.

Kendime söylediğimde, onu gizlice sevdim ve kendimi çektim. O geldi, beni buldu ve beni tekrar içine çekti.

İtiraf ettiğimde.

Kaçtı.

Ondan vazgeçmeye karar verdiğimde. Geri geldi ve beni öptü.

"Asla adil oynamıyor," diye fısıldadım kendi kendime, uzanıp elime dokundum.

Dud

akla Öpüştük.

r. İkinci kez. Hayır.

Üçüncü kez. Beni

öptü.

Donup kaldım.

Sonra ben de onu öptüm. *İki buçuk mu oldu?* Yapmadı.

Önemli! Önemli olan... Bana zarar vereceğini biliyordum. Aklından ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu sadece acıma duygusuyla mı, şehvetle mi, yoksa her ikisiyle de mi yapıyordu? Ama beni sevmiyordu... en azından benim istediğim şekilde sevmiyordu.

Yine de onu istiyorum. Ne düşünürsem düşüneyim, onun nedenleri ne olursa olsun, ben de bencil olamaz mıydım? Kendimi buna kaptıramaz mıydım? Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum.

Eğer bu bizi kötü yapıyorsa, siktir et. Her gün kötü şeyler yapıyoruz. O haklıydı. Ethan, Dona... o. Hepsi canları ne isterse onu yaptı ve sonuçlarıyla daha sonra uğraştı.

Bunu yapacağım. Yatağında doğruldum, başucuma yaslanmak için yer değiştirdim. Hiçbir şey beklemeyecektim. Bunun bir şey olduğunu düşünerek kendimi kandırmayacaktım... daha fazlası. Sadece eğlenecektim... kötü olacaktım... o benimle kötü olmaya istekli olduğu sürece.

Yatağın başucundaki masaya uzanarak Darcy'nin ne istediğini görmek için cep telefonumu aldım... ama hiçbir şey istememişti.

Wyatt, Chicago'daki işleriyle ilgilenirken babam ve benden Dallas'taki Ivy ile ilgili bir ipucunu kontrol etmemizi istedi. Sadece birkaç günlüğüne gideceğiz. Seni seviyorum. - Darc

"Kurşun mu? Ne kurşunu?"

Ben bir şey duymamıştım ve Wyatt da bir şey söylememişti - şu anda buna odaklandığımızdan değil.

Ama neden o ve babam? Anında tüylerimin diken olduğunu hissettim. *Onları gönderdi.* Beni görmeye gelmeden önce, kardeşimi ve babamı göndermek için saçma sapan bir ipucu uydurdu.

O ciddi biri. Bana geldiğinde, ne yapacağını zaten biliyordu.

"Sinsi, çekici, düzgün konuşan orospu çocuğu," diye mırıldandım başımı sallayarak. O ağzı yüzünden kaç kadın ona aşık olmuştu?

İyi. Bunu benimle yapmak istiyorsa, beni kontrol etmesine izin vermeyeceğimi bilmesi gerekiyordu. Diğerleri gibi olmayacaktım.

Geçmişte kiminle uğraşmış olursa olsun, Helen Badass Callahan gibi başka bir kadın yoktu.

Dünyamı sarstı, beni eksenimden saptırdı.

Yarın ben de aynı lanet şeyi yapacağım.

Yapılacak en kibar şey buydu, değil mi?

Canavarın dışarı çıkmasına izin mi verdim? Hayır. Beni öptüğü an, o yaptı... sadece bunu bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

"İyi olduğumda çok iyiyim, ama
kötü olduğumda daha iyiyim."

~ *Mae West*

OceanofPDF.com

HELEN

"Gangsterleri avlamak için biraz yaşlı değil misin baba?" Sherwood koyun derisi koltuğuma oturmadan önce topuklarımı vitrinden kaldırarak sordum.

"Bu eski şakalar eskimeye başladı," diye mırıldandı ve arka planda Darcy'nin güldüğünü duyabiliyordum. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, sevgili genç kızım, gangsterleri avlamak için doğru yaştayım... etrafta dolaşıp insanlara gangster demek için çok genç değil misin? Sesin çok ezik geliyor Helen."

Darcy bağırsaklarını patlatmış olmalıydı çünkü kahkahalar daha da yükseldi. "Darcy, kapa çeneni! Ve baba, bana topal deme!"

"Bana yaşlı deme."

Gülümsemekten kendimi alamamam da gözlerimi devirdim. "Bu biraz çocukça."

"Siz nasıl kardeşinize sataşmaktan zevk alıyorsanız, ben de ikinize sataşmaktan zevk alıyorum. Eğer olgunlaşmamışsam, öyle olsun, bu keyif buna değer."

"Gangsterinin tadını çıkar, baba. Seni seviyorum!

Güle güle!" "Ben de seni seviyorum, Sincap -"

"Lakaplar hakkında ne demiştin?"

"Sana Ayıcık Sakızlı demememi söylemiştin. Bu yüzden yapmadım." "Yani-"

Telefonu yüzüme kapatmadan önce, "Üzgünüm Sincap, sinyal kesiliyor, seni seviyorum," dedi.

Özellikle kimseye bakmadan kulaklığımı çıkardım, yere bıraktım ve aynaya bakmak için ayağa kalktım. Yan tarafa dönerek sııttım. Darcy ve babamın boşa kürek çektiklerini fark etmeleri ne kadar zaman alacaktı emin değildim. Annem bütün gün Evelyn'le vakıf toplantılarında olacaktı... bu yüzden onunla vakit geçirmek için çok iyi bir zamandı.

Yansımama "Yüreğini ağzına getir," dedim.

WYATT

"Çok kötü bir ruh halindeyim. Nedenini bilmek ister misin?" Sandalyede arkama yaslandım, nefes alırken gözlerimi kapattım, göğsümde durmadan atan kalbimin sesinin yavaşça tadını çıkardım. O kadar sessizdi ki, duyduğum tek şey buydu ve başka bir zaman olsaydı, bunu daha çok takdir ederdim. Hayatın sesi, benim hayatımın.

"Dün çok yoğun bir gün geçirdim. Kişisel bir meseleyle için eve geldim. Ve tam bu lanet geceyi bitirmek üzereyken, aniden hastaneye çağrıldım, I-58'de on iki araba yığılmıştı. Buna inanabiliyor musun? Bu ne cüret. Bu yüzden küçük güzel başımı el yapımı İtalyan kaz tüyü yastıklarına bile koyamadan acile gitmek zorunda kaldım. Yüzlerine karşı şikayet etmedim tabii ki. Yani, çok fazla izin alıyordum. Ben de gece vardiyasında çalıştım. Herkesi kurtardım, hepsi yaşadı. Hatta rastgele bir yabancının, yetişkin bir adamın bana sarılmasına bile izin verdim. Bana o kadar minnettardı ki. Hatta hız yapmasının kendi hatası olduğunu bile itiraf etti. Ben hala iyi bir doktordum. Ve tam ayrılmak üzereyken, kahramanca gecemin sonunda, güneş doğarken, kanlı bir ambulans tam önümden geçti. O ambulanda mı? Kanaması olan, fil büyüklüğünde hamile bir kadın. Neredeyse kendimi kaybediyordum. Ama yine de soğukkanlılığımı korudum, sabahın köründe acil sezaryen mi? Olur. Fil kadını ve koca kafalı bebeğini kurtardım. Ve görünüşe göre, İsa Mesih gibi göründüğüm için, bana sabahın köründe kocasını aradığını da itiraf etmeye karar verdi. Kocasının onu aldattığından korkuyordu... Büyük ihtimalle aldatıyordu ama bu beni ilgilendirmezdi. Gülümsedim, başımı salladım ve gitmeye çalıştım ama fil kadın konuşmaya devam etti, hız yapmak ya da I-93'te kaza yapmak istemediğini söyledi. Hayatını kurtarmak için dozajını artırdım ve biraz uyumasına yardımcı oldum, böylece sinirlerime hakim olup bir sürtüğü boğmak zorunda kalmadım. Yıkandım, kimseyi duymamış ya da fark etmemiş gibi davrandım ve kendimi eve geri götürdüm... ancak uykusuzluğum ve kızgınlığım nedeniyle, I-93'e gelene kadar enkazı henüz temizlemediklerini fark etmedim, bu yüzden trafikte sıkışıp kaldım. Kaçmaya çalıştım ve sonunda I-58. Yani otuz yedi dakika sürmesi gereken bir yolculuk üç saatimi aldı! Ve basın son zamanlarda ailemle fazlasıyla ilgilendiği için helikopter çağıramadım." Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve masanın diğer tarafına baktım. "Sonunda eve geldim, el yapımı İtalyan kaz tüyü yastıklarımı hayal ediyordum ve bunun yerine bana ikinizin lanet olası bir ev yaptığınızı söylendi... yani Binbaşı Gutpa,

Şef Mataka, UYUYAMAYACAK KADAR ÖNEMLİ OLAN NE?!"

İkisi de birbirlerine baktı. Binbaşı Gutpa, Şef Mataka'ya başıyla selam verdi. Deri koltuğunda daha dik oturdu. "Kanın daha da kötüleşmesini engellemek için geldik."

"Başarısız oldun amına koyayım. İyi günler," dedim elimi kapıya doğru kaldırarak.

"Orton ve McCoy size karşı... bir şeyler planlıyorlar," diye hızlıca konuştu Binbaşı Gutpa, Şef Mataka dosyayı masanın üzerine koymak için buruşuk beyaz elini uzatırken. Önce dosyaya sonra da ona baktım, konuşmadım. "Size uyuşturucuları çalan memurların isimlerini de getirdik."

"Dediğim gibi," diye gülümsedi Şef Mataka, pembe dudaklarındaki çatlakları göstererek, "ailenizle aramızda husumet olmasını istemeyiz."

Binbaşı Gutpa'yı göstererek, "Karınız öldü," dedim. Diğer elimle de Şef Mataka'yı işaret ettim. "Torununuz öldü... yine de bana ellerinizi uzatarak mı geliyorsunuz?"

"Bunu o gece biz de söyledik," dedi Şef Mataka sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ailenizle el ele verdiğimizde neye bulaştığımızı biliyorduk. Ayrıca, o benim en sevmediğim torunumdu."

Binbaşı Gutpa'ya baktım, kaşlarını çatı. "Karımı seviyordum. Ama bu şehrin bir lidere ihtiyacı var... kaos her yeri sarmışken onu istikrarlı tutabilecek birine."

"Ve sen o lider misin?" Dosyayı masadan kaldırıp açtım ve esasen ayaklarımın altına serdikleri subayların her birinin profillerine göz attım.

"Ve ben o pozisyona hangi köprülerin yakılmaması gerektiğini bilerek geldim," diye cevap verdi.

Ben daha konuşmadan kapı çalındı ve ben cevap vermeden kapı açıldı. Neredeyse ağlamak istiyordum. Neden? Neden mi? Bu doğru değildi! Gözlerimi bile kapatmamıştım! Bu dünya beni neden delirtiyordu? Nasıl olur da lanet olası bir femme fatale gibi giyinip içeri girebilir ve benden fark etmemiş gibi davranmamı bekleyebilirdi... hem de hiç uyumadan!

"Binbaşı Gutpa, Şef Mataka, ikinizi de tekrar görmek büyük bir zevk. Kaybınız için çok üzgünüm." Onlara böylesine içten bakan bir yüz ifadesi takındı, ellerini uzattı... en azından onu tanımayanlara içten görünebilirdi.

"Helen Callahan," Binbaşı Gutpa onun elini sıktı ve bana deli bir adam gibi sırtıtmamak için kendisiyle savaşıyormuş gibi geldi... karısının cesedi henüz soğumamış mıydı? "Nazik sözleriniz için teşekkür ederim. İçiniz ve dışınız gerçekten çok güzel."

Tıka beni, lordum.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Helen ve teşekkür . Hepimiz için zor bir dönem oldu." Şef Mataka Helen'e doğru başını sallayarak elini sıktı.

"Eğer ihtiyacınız olan bir şey varsa, lütfen bana bildirin." Helen bana bakmadan önce hâlâ alçak sesle konuşuyordu. Gözlerindeki ifadeye hemen güvenemedim. "Wyatt, Ethan aradı. Onunla buluşmanı ve bazı planların üzerinden geçmeni istiyor."

Ne oluyor be? Ve o hastalıklı tatlı ses, sanki olan biten hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi... Görünüşe göre bu sabah oynadığı oyunun bir parçasıydı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Binbaşı Gutpa, vakıftan bazı kadınlarla konuştum ve eşinizin adına bir park açmayı çok isteriz. Umarım daha sonra, bir dahaki sefere bu konuyu konuşabiliriz. Belki akşam yemeğinde bize katılırsınız?"

"Evet," dedi, biraz fazla hızlı bir şekilde.

Ve Helen gülümsedi. "Harika. Arayacağım."

"Binbaşı Gutpa, Şef Mataka." O'Phelan kapıya geldi.

"Görünüşe göre kardeşim beni çağırdı. Seninle dışarı çıkmadığım için beni affetmelisin." Kapıya doğru başımı salladım. "Ve ortaklığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Elbette," diye yanıtladı ikisi de ve kapıya doğru yürüdüler.

Gitmelerini izledim, anladığından emin olmak için O'Phelan'a başımı salladım... onlar arkadaş değildi.

"Onları öldürmek zorunda kalacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Karşımdaki sandalyelerden birine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Bu kadar dar bir etekle bunu nasıl başardığı beni aşıyordu. Arkasına yaslandı ve zar zor giydiği, uzun kollu, dar siyah bluzunun arasından görünen ten parçasını görmeme izin verdi.

"Bu benim için mi?" Elimi tüm kıyafetinin üzerinde sallayarak sordum. "Olmasını istiyor musun?" diye sordu bir an bile tereddüt etmeden.

Kaşlarım kalktı ve sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Sana kıyafetlerine dikkat etmeni söylediğimi sanıyordum."

". Sana dinleyeceğimi hiç söylemedim," diye cevap verdi cesurca.

"Ben de benden kaçmaya çalışacağını düşünmüştüm," dedim sandalyeme yaslanarak. "Ya da en azından neden buna karşı olmadığımı sorgulayacağını -"

"Fark eder mi?" diye sordu oturduğu yerden kalkarak. Masanın etrafından dolaşp tam yanımda durmasını ve kıcını masanın kenarına yaslamasını çaresizce izledim. "Seni tanıyorum Wyatt. Bir şeyler üzerinde kafa yormayı sevmezsin. Ya yaparsın ya da yapmazsın. Ya varsındır ya da yoksun. Çoğu zaman nedenini bile bilmiyorsun ama ortada sallanmaktansa açık bir tarafta olmayı tercih ediyorsun. Ya hep ya hiç. İşte siz busunuz. Şu anda, tamamen benimlesin. Bu ne kadar sürer... Tanrı bilir, ama sahip olduğum zamanı senin beynini kurcalamaya çalışarak harcamak istemiyorum."

"Hiç adil değil." Suratımı astım ve sandalyemde ona doğru döndüm. "Beni her zaman...bir-"

"Sevgilim mi?" dedi kolayca. "Ve sen beni kuzenin olarak gördün. Eğer bu birine karşı adil değilse, o da benim. Yani, bana bir baksana. Sana bu kadar bağlanmasaydım kaç erkek daha sikebilirdim biliyor musun?"

Bu bilgiden rahatsız olmamaya çalışarak çenemi sıktım. "Bana gerçekten bağımlı olsaydın, en başından beri başkasıyla yatmazdın."

"Bencil piç." diye kıkırdadı. "Sen hizmetçileri becerirken, ben bir köşede senin için özlem mi duymalıyım? Beni daha fazlası olarak görmeni umarak mı?"

"Umuda karşı umut mu?" Sandalyemden kalkıp onun önünde durarak sordum. "Bu doğru olamaz... çünkü işte buradayız."

"Evet, keşke şansımın yaver gideceğini bilseydim. Sikmezdim-"

"Şu anda beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" Hızla sözünü keserek sordum.

Daha dik durdu. Giydiği topuklu ayakkabılar onu benimle göz hizasına getirmişti. "Hayır, ama yalan söylemeyeceğim, olsan da umurumda olmazdı."

"Yani, tüm bunlar... bu sabah-"

"Senin için kolay olmayacağımı söylemek için. Sahip olduğun diğer kızların aksine, ayaklarına kapanmayacağım. Senin sahip olduğun her şeye ben zaten sahibim. Yani, bana kendinden başka bir şey veremezsin... hayal ettiğim adam. Ama ya şimdi, gerçekte, sen o adam değilsen. Ya şimdi bile, gerçekte, fantezilerimi yaşayamazsan. Bu da bana hiçbir şey sunamayacağın ve on yıllık aşkıma senin için boşa harcadığım anlamına gelir." Uzandı ve gömleğimin yakasını düzeltti. "Böylece, sana geldim, kendim kadar güzel giyinmiştim."

Size şunu söyleyeyim, sakın bana sahip olduğunuzu düşünmeyin, çünkü geri dönüp bunların hiçbirini olmamış gibi davranmaya fazlasıyla muktedirim."

"Öyle mi?"

Ben ona ters ters bakarken elleri yüzümün yan tarafına kaydı. Öne doğru eğildi ve dudagımın kenarını öptü. "Öyle. Şimdi biraz dinlen. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Kalçalarını yavaşça sallayarak benden uzaklaşmak için masanın etrafından dolaşmaya başladı. Masaya uzandım, arkasına önce tek bir düğmeye bastım, belini kavradım ve onu yanımda sabit tuttum. Dudaklarımı kulağına götürdüğümde saçlarının bukleleri yüzüme değiyordu.

"Haklısın Helen. Bir karar verdiğimde ya varımdır ya da yokumdur, ondan sonra ne olursa olsun lanet olsun. Seninle ilgili kararı verdiğimde başka bir sorunla karşılaşacağımı fark ettim," dedim ellerim yavaşça kıkına doğru inerken.

"Peki neydi o?" diye fısıldadı bana doğru eğilerek.

"Nasıl olur da seni hemen becermem," diye cevap verdim eteğinin arkasını yavaşça, birazcık açarken. "Görüyorsun, bazı erkekler kalçalarının arasına girebilmek için gerçekten umurlarındaymış gibi davranıyorlar. Ben... ah sen bugün tam bana göre bir günahkârsın."

İç çamaşırı giymediğini fark ederek son kısmı ekledim. "Ahh..."

Elim eteğinin altına uzandığında nefesi kesildi.

"Ne diyordum ben?" Am dudaklarını okşayarak sordum. Sırıtarak kulağını yaladım. "Doğru, bazı erkekler sevişme umuduyla yalan söyler. Ben. Ben önce sevişmeyi tercih ederim. Bana göre, bir kadını becermekten ne kadar zevk aldığımı bilmek, o kadına nasıl yaklaşacağımın temelini oluşturur. Bu yüzden ikilemde kaldım Helen. Sen benim için önemlisin. Sana saygı duyuyorum. Senin için aynı şekilde başlamak istemedim... ama ben böyleyim. Seksi seviyorum. Yalamayı, dokunmayı, emmeyi... sevişmeyi seviyorum. Seks ne kadar kirli olursa, benim için o kadar iyi."

"Oh..." Ben klitorisini ovarken o da elimi tuttu. Bunu yaptığında, serbest elimi kullanarak yukarı uzandım, sol göğsünü yakalamak üstünü ve ardından sütyenini kaldırdım ve meme uçlarını sıkıştırdım.

"Peki, ne yapmalıyım Helen? Sana o kadınlar gibi davranamam ama sadece çıkamayız da. Çıkmak birbirimizi tanımak içindir... Sen beni tanıyorsun. Ben de seni tanıyorum. Ne yapmalıyım? Bunu nasıl yapacağız?" Kulağının üstünü öperek sordum.

Başını arkaya yatırıp omzuma yasladı ve derin bir nefes verdi, ben de kendimi tutamayıp içime çektim, gül kokusu burnuma doldu. Sikim

kıçına doğru sertleşti. Bileğimi kavradı ve elimi yavaşça eteğinin altından çıkardı. Daha dik durarak sütyenini ve üstünü düzeltti.

"Fermuarımı çek," dedi. Eteğine bakarak dudak büktüm. Ve her nasılsa, bana bakmamasına rağmen, yüz ifademi tahmin etmiş olmalıydı. "Söz veriyorum, daha sonra fermuarını açmak için bir şansın daha olacak."

O tehlikeli biri. Eteğinin fermuarını tekrar çekerken kendi kendime gülümsedim. İşi bitince arkasını dönüp bana baktı. Kahverengi gözlerinde yanan şehveti çok net görebiliyordum.

"Bir saat içinde odama gel, ama birlikte uyumayacağımızı bil.

henü

z." "Peki neden beni odanda istiyorsun?"

"Böylece bir randevumuz olabilir."

"Burada mı? Malikanede mi?" diye sordum.

Gülümsedi ve başını salladı. "Bu ikimizin de çok fazla birbirimizi rahatça beceririz."

"Emin misin?" Çünkü şu anda ne kadar yakın olduğunun farkında değildi.

"Bir saat," dedi rahatlıkla ve benden uzaklaştı, kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak uzaklaştı ve ön kapının kilidini açtı. Kapıyı kapatmadan önce arkasına bile bakmadı.

Çok mu ileri gittim? Hayır.

Benimle oynamaya çalışıyordu... Benimle oynadı. Çoğu kadınla... aslında geçmişte birlikte olduğum tüm kadınlarla, ne istediğimi açıkça belirttim... tıpkı onunla yaptığım gibi. Tek fark, o kadınların hepsinin hemen pes etmesiydi. Helen buraya farklı olacağını söylemek için geldi ve öyle olduğunu kanıtlayarak gitti. Beni anladığını hep biliyordum ama şimdi benim bilmediğim daha ne kadar şey bildiğini merak ediyordum.

Masanın etrafından dolaşarak, ofisten çıkmadan önce kameraları tekrar açtım. Uyumadan önce soğuk bir duş almam gerekecekti. Onun sayesinde iki gün içinde ikinci aldım.

Baştan çıkarıcı sürtük.

HELEN

Onu çok istiyordum. O kadar çok istiyordum ki ayrılmak acı veriyordu. Nasıl olur da böyle bir anda açılıp kapanabilirdi?

Muhtemelen benim gibi.

Odamı düzenlemek için o kadar çok zaman harcadım ki... çalışma odasında kafamda olanları gözden geçirirken, farkına varmadan bir saat geçti.

Tak

tak.

Tak

tak.

Kapıyı açtığımda "Özel teslimat," dedi.

Kapı çerçevesine yaslandı. Ne kadar yorgun ve stresli olduğu yüzünden okunuyordu ama bu durum onu daha seksi gösteriyordu.

"Tam zamanında," dedim içeri girmesi için hareket ederek.

İçeri girdi ve bana bakmadan önce etrafına bakındı. "Film mi?"

Duvarımda siyah beyaz film oynatan küçük projektöre baktım. Makyaj masamı ve tabaklarımı yatağımın kenarına taşımış, bulabildiğim tüm yastıkları yere atmıştım.

Kapıya bakarak topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve yastıklara doğru ilerleyerek oturdum. "Siyah beyaz sessiz filmlerin hayranı değil misin?"

"Yani, bir tane mi izliyoruz?" diye sordu yanıma oturmak için hareket ederek. Başımı salladım. "Ben bir tane izliyorum. Sen uyuyacaksın."

Biraz şaşırarak güldü. "Sen film izlerken benim uyumamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye başımı salladım, uzanıp koyu kahverengi saçlarını yüzünden çektim. "Yorgunsun, değil mi? Ve büyük olasılıkla daha sonra da meşgul olacaksın, bu yüzden şimdi birlikte zaman geçireceğiz ve sen de dinlenebilirsin."

Bana öylece baktı. "Beni buraya çağırdığında düşündüğüm şey bu değildi."

"Biliyorum, fazla düşünme. Hadi," dedim ve başını bana yaslaması için kucağıma vurdum.

Yine baktı.

"Wyatt, uzan şu lanet yere."

Sırıttı ve başını sallayarak başını kucağıma koydu. "Bacakların uyuşabilir."

"Yaptığım onca squat ve leg press hareketinden sonra bundan şüpheliyim." Filmi oynat tuşuna basmadan önce yanımdaki üzümlerden birkaçını kaldırıp ağzıma attım.

"Güzelliğın yüzümdeyken nasıl uyuyabilirim ki?"

Bunun üzerine homurdandım ve kıkırdayarak başımı salladım. "Oh, bu çok sevimsizdi."

"Sevimsiz replikleri seviyorsun... Bahse girerim bu film onlarla doludur." "Öyle, şimdi uyu."

"Bana bakmayacak mısın?"

Başımı salladım ve ağızımdaki üzümü yuttum. "Hayır."

"Neden?"

"Uyurken seni taciz etmek istemiyorum."

Bunun üzerine düpedüz güldü ve ben hala ona bakmadım. "Lütfen, devam edin."

Bir üzüm daha yemeden önce, "Şikayet etmesen ve daha sonra nasıl uyuyamadığın hakkında uzun bir hikaye anlatmasan iyi edersin," dedim.

"Hikayem uzun soluklu değildi."

"O kadar uzundu ki uyuyakalmıştım ve sen hâlâ anlatmak istediğine gelememiştin," diye cevap verdim ve yine güldü, bu sefer daha yumuşaktı.

"Çok tatlısın."

"Bugün istediğim görünüm bu değildi ama kabul ediyorum." Omuz silktim ve dürüst olmak gerekirse, filme gerçekten dikkat etmiyordum. Beni bunun için fazla germiştı.

"Helen."

"Ne?" İçimi çektim.

"İstediğin zaman bana dokunmakta özgürsün," diye fısıldadı, yan tarafına kaydı, hâlâ biraz kucağımdaydı. Sonunda nefesimi vermeden önce tüm vücudunun gevşediğini ve nefes alış verişinin düzleşmeye başladığını görene kadar bekledim. Biraz ağırdı ama kalçalarım gayet iyiydi. Dünyadaki hiçbir şey onu hareket ettirmemi sağlayamazdı.

Uzanıp yüzünün yan tarafına hafifçe dokunmadan önce yarım saat kadar bekledim. "Sana dokunabildiğim için ne kadar mutlu olduğumu bir bilsen. Sadece burada olduğun için... aşk adil değildir ve en çok seven otomatik olarak kaybeder. Kaybedeceğimi biliyorum ama bu an yine de buna değer."

WYATT

Çok yorulmuştum.

Ama onun odasında, onun kucağında kendimi o kadar rahatlamış hissettim ki uyuyamadım. Bu benim için yeni bir duyguydu... rahatlamak. Bu yüzden uyanıktım, bedenim sakinleşmişti, zihnim sakinleşmişti ama uyuyamıyordum. Yine de konuşmaya başladığı anda gözlerimi kapatmak için kendimi zorladım. Başka ne söyleyecekse, istediği şekilde söylemesini istedim... özel olarak. Ama uykuya dalmaya başladığımda, düşünmeden edemedim.

O tehlikeli biri.

OceanofPDF.com

ON ALTI

"Kendimi bir hain, bir sahtekar, bir sahte gibi hissediyorum. Ama ben iyi niyetli bir ikiyüzlüyüm ve umutsuzca öpülmeye ihtiyacım var."

~ *Coco J. Ginger*

OceanofPDF.com

WYATT

Uyandığımda film bitmişti ve ona baktığımda oturarak uyuyordu. Kucağından kalkıp dizlerimin üzerine çökerek onu kaldırdım ve yatağa götürüp yatırdım.

"Kaçıyor musun?" diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bazı insanların aksine ben çalışmak zorundayım," diye fısıldadım, saçlarını yüzünden çekerek. "Benimle yer değiştirmek ister misin?"

Gülümsedi. "Bilgisayar Bilimleri ve Bilgisayar Mühendisliği Sistemleri alanında doktora yaptınız mı?"

". " Sırttım.

O da azıcık gülümsemesini tam bir sırıtışa dönüştürdü. "Kıskanma, ben dehayı kolay gösteririm."

Güldüm, çarşafın üstünde onun yanına uzandım. "Bazı insanlar bana dahi de diyebilir-"

"Kıçını öpüyorlar."

"Bana aşık olman gerekmiyor muydu?" Yarı şaka yaptım.

"Öyleyim, ne olmuş yani? Yine de sana yalan söylemeyeceğim," diye cevap verdiğinde ona bakmaktan kendimi alamadım. "Ne? Benim senin tek gerçek aşkın olduğumu mu fark ediyorsun? Havai fişekleri mi görüyorsun?"

"Evet, hepsi bu kadar. Aslında şu anda her şey gözümde güllük gülistanlık. Yavaşlamamız gerekebilir yoksa yarın pencerenizde kafamın üzerinde bir müzik seti tutuyor olacağım."

"Oh... hangi şarkıyı çalacaksın?"

"TGT'nin 'Weekend Love' şarkısını düşünüyordum." Bir kahkaha krizine girdi, sadece başını salladı. "Ne, beğenmedin mi?" diye sordum. "Güzel şarkıdır."

"Şu anda söyleyecek o kadar çok şeyim var ki-"

"Getir onu." Başımı yastığa yaslayarak bekledim.

"Birincisi, yarın bu şarkıyı çalarsanız birileri bu gece şanslı olacaklarını düşünüyor."

Başımı salladım. "Eteğinin fermuarını açma şansını elde edeceğimi zaten garanti etmiştin, bu yüzden şansımın kesin olduğunu düşünüyorum."

Ağzı biraz açık kaldı ve ben de göz kırptım.

"İkincisi, bu şarkı biz küçükken annemle babamın ne zaman bir şey yapacak olsalar çaldıkları şarkıydı. Oyunu ele verebilirsiniz."

Gülmemeye çalıştım. O haklıydı. Bazen onları bu şarkıyla dans ederken gördüğümü hatırlıyordum. "Aslında, o kadar burnun üstünde ki, onlarla dalga geçtiğimizi düşünecekler."

"Gerçekten her şey için bir cevabın var, değil mi?" "Sana bir dahi olduğumu söylemeye çalışıyordum."

"Ukala herif."

Ben güldüm, o da güldü... İkimiz de sakinleştiğimizde onu kendime çektim. "Uyku için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, sen uyurken sana ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Eminim hoşuma gitmiştir," diye fısıldadım, başparmağımı alt dudağının üzerine koyarak.

İkimiz de sessiz kaldık ve daha fazla ilerlemedik. Sonunda konuştu ve "Yardıma ihtiyacınız olan bir şey var mı? Bu sabah size verdikleri listeye bakabilirim" dedi.

"Aklıma gelmişken, onları öldürmek zorunda kalacağımı nereden biliyordun?"

Omuz silkti ve konuşmadan önce esnediğinde eliyle ağzını kapattı. "Çünkü hiç kimse bizim kadar soğuk olamaz... bizim kadar kalpsiz olamaz ve biz bile ailemizden birini öldüren insanlarla, sonunda onları öldürmeye yardım etmedikçe asla çalışmayız. Yani size verdikleri bilgi doğru olsun ya da olmasın, onlar bizim tarafımızda değiller. Ayrıca, emri verdiğiniz anda eninde sonunda onları öldürmek zorunda kalacağınızı biliyordunuz."

Bunu biliyordum. Ama emri verirken bunu gerçekten düşünmemiştim. Sadece o anda canlarını fena halde yakmak istiyordum. "Onlardan şimdi kurtulamam. Eğer tüm hükümet çökerse, bu bizim lehimize olmaz."

"Kimse bunu şimdi yapmak zorunda olduğunuzu söylemedi. Sadece bir noktada yapmak zorunda kalacaksınız. Seçimler zaten bu Kasım'da."

Öyle miydiler? Unutmuşum.

"Unuttun, değil mi?" Bana kıkırdadı, ben de kaşlarımı çattım. "Kendini savunmak için söylüyorum, sen yokken seçimleri takip edecek zamanın olmadı."

"Tek istediğim Ethan'ın intikam almasına yardım etmekti. Ama yine de burada yaşananlar yüzünden ne buna ne de güneydeki sorunlara odaklanabildim."

Dudaklarımı nazıkçe öptü ve geri çekildi. "Kimse senden her şeyi düzeltmeni beklemiyor. Ethan bile bunu yapamaz. Neden? Çünkü bu bir aile işi. Senin yardıma ihtiyacın var. Ethan'ın yardıma ihtiyacı var. Ve şu anda senin şehir üzerinde çalışman ve fareleri ortadan kaldırman önemli. Ivy'nin ölümü bunu değiştirmez."

"Ethan eve gelebilir ama eğer onları yakalarsam."

"Ethan her zaman eve dönecek. Senin eve geldiğin gibi. Bu yüzden oraya ev deniyor. Geri döndüğün yer."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?" Ona biraz hayret ederek sordum. Bana bir bakış attı ve ne söyleyeceğini hemen anladım. "Çünkü ben bir dahiyim."

"Çünkü sen bir dahisin," dedim aynı anda.

Gururla gülümseyerek başını salladı. Eğilerek dudaklarını öptüm ve derinleştirmek istesem de geri çektim. "Bu gece bir oyun izleyeceğiz."

"Bu bir şeyin şifresi mi?" Gözlerini bana dikti.

Gülümseyerek başımı salladım. "Karanlık bir salonda birbirimizi baştan çıkaracağız, halkın önünde doğal davranmaya çalışacağız, ta ki bu bizi çıldırtana ve kendimize bir yer bulup güneş doğana kadar sevişene kadar."

"Neden öyle demedin?" diye karşılık verdi ve kendini yataktan kaldırırken. "Ben hazırlanmaya başlayayım."

Yatakta daha uzun süre kalmak istedim ama mutlu bir şekilde yataktan kalkışını izledim. "Günahkar bir şeyler giy."

"Sen kötü bir adamsın Wyatt Callahan."

"Ve sen de benim bu yönümü seviyorsun," diye karşılık verdim.

Cevap vermedi ama dolabına doğru yürürken güldü. Doğrulup gidişini izledim... Birden kendimi anormal derecede sıcak hissettim.

Bunu umursamadım.

Hayır... Bunu sevdim sayılır.

HELEN

Merak ettim, Newton'un kafasına elma düştüğünde, cevabın beri onun üzerinde olduğunu fark etmediği için kendini aptal gibi mi hissetti? Şimdi ben

büyük olasılıkla kendini azarlayacak zamanı olmadığını fark etti çünkü yeni bir dünya ve ona yeni sunulan olasılıklar karşısında çok heyecanlıydı.

Ben de öyle hissettim.

"Birileri mutlu görünüyor."

Arkamı döndüğümde Nari'nin beyaz spor ayakkabılarını bağlayışını izledim. Siyah saçları tepede topuz yapılmıştı. Sadece o bembeyaz bir spor kıyafeti giymek isteyebilirdi.

"Ben her zaman mutluyum." Gerinmeye devam ettim.

"Daha çok her zaman mutluymuş gibi davranıyorsun," diye yanıtladı kollarını açıp karnındaki küçük karın kaslarını göstererek.

"Bunun olacağını biliyordum." Minderden kalkıp ona dönerek söyledim.

"Dona gittiğine göre, ülkedeki en güçlü kadın olmak için kesinlikle bir rakip bulmalısın."

"Bunun için savaşmam gerektiğini düşünmen beni incitti," diye cevap verdi.

"Anladığını sanmıyorum. Kaybettin ve hep kaybedeceksin." Ellerimi esneterek kum torbasına doğru ilerledim.

Kum torbasının arkasına geçti ve onu sabit tuttu. Bana bakarak ters ters baktı. "Nazikmiş gibi davranmakta çok iyisin. Sen kötü bir insansın."

Ona göz kırptım, yumruklarımı yüzüme doğru çektim ve sonra fırlattım. Başka hiçbir şey söylemedim... Sadece yumrukladım, tekmeledim, yumrukladım ve tekmeledim. Her seferinde riske attığım her şeyi, onunla birlikte olarak neden olacağım tüm acıları hatırladım. Ama kendimi umursamaya getiremedim. Umursamaktan fazlasını yapamadım. Tıpkı Newton gibi, kendime kızmak yerine olabileceğim her şey için çok heyecanlıydım.

"Neden ülkedeki en güçlü kadın ben olamıyorum?" Kendi düşüncelerime dalıp durakladığımda Nari bana sordu.

Ona baktım, çantayı tutarken gözlerinin içine baktım. Neredeyse somurtuyormuş gibi görünüyordu. "Asıl soru şu, neden olmak istiyorsun?"

"Ne?"

Geri çekildim ve spor salonunun yan tarafındaki masanın üzerinde duran su şişelerinden birini aldım. "En güçlü kız siz olduğunuzda, herkes size karşı kendini test etmek ister. Yeni insanlar, yaşlılar, gençler, erkekler, kadınlar, herkes. Bundan nefret edersin, Nari. Herkes zirvede olmak ister, orada çok yalnız olduğunu unutarak."

"En iyi olmak istemiyor musun? Bu yüzden mi kendine 'Helen Badass Callahan' demekte ısrar ediyorsun?"

"Etrafımda başka belalıların da olduğunu takdir eden bir belalıyım," diye yanıtladım suyu yudumlamadan önce. Ağzımı silerken onun bana şüpheyile baktığını gördüm. "Ve bu ailenin düzenini hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini de biliyorum."

"Hangisi?"

"Ceann Na Conairte'nin karısı." Su şişesini yere bırakarak kum torbasının arkasına geçtim ve torbayı onun için tuttum. "Donatella bile bunu değiştiremez, bu yüzden o pozisyon için savaşmak faydasız. Bunu anladığını ve Ivy'ye yardım etmeyi seçtiğini sanıyordum."

Yumruğunu sıkarak çantanın önünde yürüdü. "Bunu seçtim çünkü onun nasıl bir kadın olduğunu görmek istedim."

"Ve?"

Kum torbasına o kadar sert vurdu ki titreşimleri tüm vücudumda hissettim. "Yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar zayıftı... ama büyüyordu."

"Yine de hayal kırıklığına mı uğrattı? Tıpkı Dona gibi onu örnek almak, onunla rekabet etmek, onun yanında yer almak istediniz. Onu senden daha iyi olması için yetiştirmek değil. Ama ne yapabilirdiniz ya da ne söyleyebilirdiniz? Ethan'ın seçtiği kişi oydu. Yeterince güçlü olmamasına rağmen Ceann Na Conairte'nin eşiydi."

Bu aile kimseye zayıf olması için zaman tanımazdı. Sorunlarımız ne olursa olsun, kendimizi ne kadar çökmüş hissederek hissedelim, kırılan parçalarımızı yerden kaldırıp ilerlemeye devam etmeliydik, yoksa ölürdük.

"Biz yüz karasıyız," diye homurdandı, gözlerini kaçırmadan tekrar ileri atıldı. "Evlat edinilenler. Adımızın yanında yıldız işareti olan Callahanlar. Çocukluğumuzdan beri, kan bağımız olmasa da en az onlar kadar iyi, en az onlar kadar güçlü olduğumuzu kanıtlamak için kışımızı yırtmak zorunda kaldık. Kimse bize zayıflığımız için bir şans vermedi, ama o elini kolunu sallayarak geldi ve zayıf olsun olmasın kabul edildi. Bu adil değildi."

"Bu adil."

"Ne?"

"O öldürüldü. Yani bu adil. Zayıflığı yüzünden öldürüldü."

"Ne yapmış olabilir ki? Bir hata yapmış gibi değildi. O gün herhangi birimiz de olabilirdik-"

"Ama öyle değildi," diye hatırlattım ona. "Bir şekilde, bizi incitmeye çalışan birçok insanla büyüdük, bu yüzden her zaman güçlü olmamız gerekiyordu. O üç ay bile dayanamadı. Adil olan bu. Biz daha , bu yüzden buradayız ve o burada değil. Bu bana ilahi adalet gibi geliyor."

"Ethan'ın bunu söylediğini duymasına izin verme," diye uyardı ama dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "İkimiz de kötü insanlarız ama ben daha iyi hissediyorum."

"Yapma. Bir dahaki sefere şanslı olmayabiliriz. Bu mafya. Adil olması gerekmiyor. Sadece öyle olması gerekiyor. Ve biz kara koyun olabiliriz, ama kara koyun yine de koyundur," diye hatırlattım ve durakladı, çantanın etrafına baktı, kaşları hafifçe kalktı. "Yıldız olsun ya da olmasın, adımız hâlâ Callahan. Bu diğer insanlardan daha iyi."

"Bugün keyfin yerinde. Bana söylemediğin şey ne?"

Bir an ona baktım ve hüzünle gülümsedim. "Sana ihanet edeceğim, Nari. O gün geldiğinde beni affet, tamam mı?"

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Bana ihanet eden birini neden affedeyim ki?"

"Çünkü biliyorsun ki seni incitmekten kaçınabilseydim ...kötü seçimler sevgi nedeniyle yapıldıysa affedilebilir, değil mi?"

"Sen kötü bir insan değilsin. Sen en kötü insan tipisin." "Ne tür bir insanmış o?"

"Dikkat çekici," diye cevap verdi, torbaya daha sert vurarak. "Sana bakmak bir aynaya bakmak gibi."

"Bu beni neden en kötü insan tipi yapıyor?"

İki kez yumrukladı. "Çünkü hepimiz kendimizle yüzleşmek istemiyoruz."

Cevap veremedim çünkü daha sert vurdu. Ne demek istediğinden emin değildim ama daha fazla üstüne gitmedim. İçini dökmeye ve stres atmaya ihtiyacı vardı ve ben sadece rahatlamak ve biraz ikiyüzlü değilmişim gibi davranmak istedim. Güçlenmek, daha faydalı olmak istiyordu ve ona çok yükseğe uzanmamasını söyledim... ben her yere uzanırken bile.

Tavsiye vermekte iyiyimdir... Görünüşe göre tavsiye almak tamamen başka bir şey.

WYATT

"Çatı katımda olacağım."

Günün erken saatlerinde bana mesaj atmıştı ve ben "tamam "dan başka bir şeyle cevap verememiştim. Bu saatler önceydi ve şimdi kendimi onun kapısının önünde bulmuştum, kapıyı çalmalı mıyım çalmamalı mıyım emin değildim. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi bunu yapmak tuhaftı.

Bu delilik. Kapıyı açmadan önce kaşlarımı çatarak içeri girdim. Ne beklediğimden emin değildim ama ipek zümrüt yeşili elbisesiyle kanepeye yaslanmış olan o değildi.

"Orada ne kadar duracağını merak ediyordum."

"Beni orada daha ne kadar bekletecektin?" Ellerimi ceplerime sokarak sordum.

Omuz silkti. "Ne kadar istersen. İlk hamleyi zaten ben yaptım, bundan fazlasını yapmamı istemen kabalık olur."

Onda sevdiğim şey de bu... Cevapları çok netti. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür . Oyun ne zaman başlıyor?" "Bir saat içinde. Neden?"

"Çünkü daha ileri gitmeden önce sana karşı tamamen dürüst olmak istiyorum."

Durakladım. "Oturayım mı?"

"Yapmazsan daha iyi olur. Arkanı dönüp gitmek senin için daha kolay olur."

Bu konuda ciddi. Ama bana şimdi söyleyecek kadar ciddi olduğunu düşündüğü ne yapmış olabilir ?

"Sen hazır olduğunda hazırım." Devam etmesi için başımı salladım.

"Malikâneye gittiğim gün, sana olan aşkımı bir kenara bırakıp aileye yardım etmeye odaklanmaya hazırdım... Dona beni aradı ve Ethan yokken senin yardıma ihtiyacın olacağını hatırlattı."

"Tüm bu ilgiyi gördüğüme sevindim," dedim biraz sinirlenerek. "Ethan olmadan çok kötü bir iş yapıyormuş gibi mi görünüyorum? Ben de Roma'nın bir günde inşa edilmediğini sanıyordum."

"Ve tek bir kişi tarafından inşa edilmedi."

"Yardıma ihtiyacım olduğunda yardım isterim Helen." Kollarımı göğsümde kavuşturup devam etmeden önce ona dikkatle baktım, "Tamam, sadede gelelim. Tüm bunları neden şimdi gündeme getiriyorsun-"

"Çünkü eğer ilerleyeceksek, bunu ortak olarak yapacağız ve beni tümüyle duyma ve görme gerekiyor. Bu ailenin patronu olmanın ne demek olduğunu daha yeni anladın-"

"Ve sen bunu nasıl bilebilirsin ki!" Tersledim.

"Ben buradaydım!" Bana bağırarak karşılık verdi. "Sen Boston'da hemşirelerle yatıp kalkarken, ben burada kardeşinin yanında savaşıyordum. Beni dertleşmek için uygun bulan tek kişi sen misin sanıyorsun? Kardeşinin bulunduğu yere gelmek için neler çektiğini bilmiyorsun. Kendini ne kadar zorladığını. Ben biliyorum. Ben gördüm. Ailen bu aileyi birlikte kurdu. Bu işi yürütmek için çok güçlü iki insan gerekir. Bu aileyi yönetme konusunda doğuştan yetenekli olduğu için şanslıydı, ama bunun hiç zarar vermediğini söylemek yalan olur. Her şeyi ele geçirip istediğinizi yapabileceğinizi sanma cüretini gösteriyorsunuz. Bu işler böyle yürümez."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak güldüm. "Ethan'ın, ağabeyimin bir takım oyuncusu olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Sana planlarını anlattığına-"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

Gözlerinin içine baktım ama hiçbir şey göremedim. Alışık olduğum kahverengi gözler değildi bunlar. "Yalan söylüyorsun."

"Ethan altı ay önce Boston'da karar kıldı. Güvenli evin inşa edilmesini emreden bendim. Ayrıca büyük olasılıkla onlardan birinde olacağını bildiğim için hastanenize üç ambulans daha bağışladım. Eski kız arkadaşının o gün vardiyası yoktu. Vardiyasının değiştiğinden emin olmak için hastane sistemine girdim. Sakın söyleme Dona ama Tobias'ı da biliyordum. Ethan'ın da bir yedeği vardı, eğer bir sebepten dolayı onu takip etmezse. Zehrin öldürmesine daha bir ay vardı. Ama tüm bunlar övünülecek şeyler değil. Ethan'ın diğer planlarına kıyasla çocuk oyuncağı. O bir dahi mi? Evet, ama Tanrı değil. Mükemmel planlar yapabilir ama yine de birinin küçük parçaları harekete geçirmesi gerekir."

Bu da kimdi ve Helen'e ne yapmıştı?

Ona doğru yürüdüm, onunla yüz yüze geldim. Sakin kalmak için elimden geleni yapıyor, konuşurken burnumdan nefes alıyordum. "Şimdi durma. Maskeyi tamamen çıkar Helen. Sana da mı beni gözetletti? Sabah benimle waffle yiyip akşam beni sırtımdan bıçaklamayı mı planladın?"

"Sana asla ihanet etmedim-"

"Sakın buna cüret etme," diye alay ettim ona. "Sakın sesini yumuşatayım deme. Ethan'ın ne planladığını biliyordun. Görünüşe göre, yıllardır biliyordun! Ama bir kez bile. Bir kere bile bana bir şey söylemedin. Beni herhangi bir konuda uyardın mı? Yoksa hissetmemem mi? Az önce güvenime ihanet itiraf ettin, şimdi sana inanmıyorsam kusura bakma."

Öne doğru eğildi ve bana dik dik baktı. "Eğer güvenine ihanet ettiysem, bu senin lanet olası hayatını kurtarmak içindi, seni nankör piç. En başta kendine ihanet etmemiş olsaydın böyle bir şansım olmazdı. Bu yüzden şimdi büyük kötü kurt gibi etrafta dolaşmıyor musun? Bizi en başta terk etmenin kefaretinin ödemek için mi?"

Elim titredi. Hayatım boyunca ilk kez ona zarar verme ihtiyacı duyuyordum. Sadece ona değil, Ethan'a da. Bir kez daha benden bir şey almış gibi hissettim. Hayır... bana bunun aslında benim olmadığını göstermişti. Bu onun dünyasıydı. Ben sadece içinde yaşıyordum, kayıtsızca. Durumlar nasıl bu kadar çabuk değişti? Daha geçen öğleden sonra ikimiz de onun yatağında gülüyorduk ve birbirimizle yeni bir şeye başlıyorduk. Birbirimizi baştan çıkarıyorduk. Ama görünüşe göre, etrafımda neler olduğunu fark etmeyen aptal bendim... yine.

"Bunu şimdi konuşmayalım," dedim ve onu gerçekten incitmeden önce ondan uzaklaşmak için ayağa kalktım.

"Hayır Wyatt," diye cevap verdi ben daha bir adım bile atamadan. "Daha konuşmam bitmedi."

"Dinlemekten bıktım." Kapıya doğru yürüdüm, ama oraya varamadan kapı kendiliğinden kapandı. Sadece o da değil. Sanki her yer kilitlenmiş gibiydi.

Arkasını dönüp kaşlarını çatarak bana baktı ve elindeki telefonu salladı. "İşim bittiğinde bu uygulamayı senin telefonuna da yükleyeceğim."

Kendimi sakinleştiremeden tekrar karşısına geçtim "Helen, artık seninle şaka yapmıyorum. Senin derdin ne lan? Benimle oyun mu oynuyorsun? Bunca zamandır benimle oynadığını itiraf mı ediyorsun? Senin iyi biri olman gerekiyordu! Bunu aşan, bu hayattan daha fazlasını isteyen kişi! Benimle birlikte tarladaki kara koyun olman gerekiyordu."

"Neden herkes sanki kara koyun hala koyun değilmiş gibi bunu söyleyip duruyor!" diye tersledi beni. "Birbirimize karşı iyi insanlar olmaya, bu ailedeki diğer insanlardan farklıymışız gibi davranmaya çalışıyorduk. Ama değiliz ve şu anda ailemiz saldırıya uğradığı için bunu göze alamayız. Size karşı her konuda açık olmak istiyorum. İyi, kötü, en kötü yanlarımı. İstiyorum... Eğlence istiyorum, ama aynı zamanda senin ailenin sahip olduğu türden bir ilişki istiyorum... benimkinin sahip olduğu türden. İtiraf ediyorum, ben de varım."

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Bana yaklaştı ve yüzüme dokunmak için uzandı. "Bana karanlık tarafını, en kötü tarafını da göster, çünkü ben varım. Senin tarafındayım, başka kimsenin değil, artık Ethan'ın bile değil. Sadece senin yanındayım."

Elbisesinin askılarını omuzlarından sıyırdı ve ayaklarının etrafında yeşil bir havuza düşmesine izin verdi. Bunun gerçekten bir ödeşme olduğuna hiç kuşum yoktu. Onu benimle ve yaptıklarıyla yüzleşmeye zorladığım onca zamanın intikamı. Bana birbiri ardına sürprizler yapmaya devam etti ve her seferinde ona uyum sağlamak için çok az zamanım oldu ya da hiç olmadı.

"Senden kaçmama izin vermeyeceksin, değil mi?" Fısıldadım. "Bu kadar açgözlü olduğunu fark etmemiştim Helen."

"Senden öğrendim Wyatt," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Tam teslimiyet. Onun istediği de buydu. Görünüşe göre ona öğrettiğim şey buydu ve şimdi neden bu kadar çok insanın bencilliğime kızdığını anlayabiliyordum... Onlara irademe boyun eğmekten başka seçenek bırakmamıştım.

İçimi çektim, aşağı baktım ve yine her yerini gördüm. "Meme uçların sertleşmiş."

"Hava biraz soğuk... ve ben çıplağım."

"Sanırım artık oyun oynamıyoruz-"

Beni öptü ve öptüğü anda kollarım beline dolandı, dilim ağzına girerken onu kendime çektim. Aşağıya uzanarak kalçalarını kavradım, onu kaldırdım ve kanepeye doğru ilerledim.

Onu görmek, altımda hissetmek... Sanki beni büyülüyordu.

"Becer beni, Wyatt."

O üç küçük kelimeyi söylediği anda başımın ciddi bir belada olduğunu anlamıştım. *Demek erkekler böyle kadınlarının kölesi oluyordu.*

Boku yedim.

YEDİ

"İstedığım şey aşkken sikişmek nedir ki?"

~ *Henry Miller*

OceanofPDF.com

HELEN

Şimdiye kadar kaç kez sevişmiştik?

Saymayı unutmuştum.

Tek bildiğim, bu gidişle yeni bir kanepeye ihtiyacım olacaktıydı.

"Dikkatini bu kadar dağıtan ne?" diye sordu üstümden.

Sırıttım. "Sadece sen."

Sırıtarak meme uçlarımı ağzına alırken, elleri tekrar kalçalarımın arasında yolunu buldu. Dudaklarımdan kaçmaya çalışan iniltiyi ısırarak bastırdım. Göğsümü öptü, göğsümden boynuma doğru ilerledi. Dudaklarımı yakaladığında saçlarını tuttum. Beni kısa bir süre öptü ve geri çekti ama ben bundan daha fazlasını istiyordum. Dudaklarımda yeterince kısa öpücükler bıraktığında, onu yerinde tuttum. Dilimi ağzına kaydurdım... Dillerimiz ıslak, durgun öpücüklerle birbirinin üzerinde yuvarlandı.

"Tanrım, amın benim için çok ıslak," diye inledi parmaklarını benden çekmeden önce ağzımın içine. Elini dudaklarıma götürdü ve tereddüt etmeden kendimi tattım, ıslaklığımı parmaklarından hevesle emdim. Ben sikini kavrayıp parmağımı ucunda gezdirirken gözleri parladı.

"Siktir, Helen." Elimini yavaşça onun uzunluğunda aşağı yukarı hareket ettirirken dudaklarını ısırdı.

Yüzündeki ifadeden düşündüğümünden çok daha fazla zevk aldım; zevk onun içinde dalgalanıyordu ve gözlerimin içine bakışı sadece daha fazlasını arzulamama neden oluyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, elimi içine alarak beni Dur.

"Benim de sana ihtiyacım var," dedim usulca, beni sertçe öperken.

Durakladı,

İkimiz de bir şey söylemedik. Sadece bakıyorduk, dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyordu. Ne söylemeye çalıştığını biliyordum... Ben artık ona aittim. Artık duramayacak kadar ileri gitmiştik. Bunun sadece bir kaza olduğunu, ne yaptığımızı bilmediğimizi iddia edemezdik. Seçimi biz yapmıştık. Tekrar tekrar yaptık.

"Wyat-" Daha adını bile söyleyemeden, kendini içime sokmaya başlamıştı.

Sırtım kanepeden kalkarken tısladım. "Siktir!"

"Tanrım, Helen..." diye soludu üstümden, sikini içime sokarken kalçalarımı tutuyordu.

"Hayır," diye inledim, yavaşça başarısız bir şekilde sırtına tutundum. Beni şaşırtarak, aynı dolambaçlı yavaş hızda çekmeden önce sadece bir kez aniden geri itti.

"Ah-" İtiraz etmeye çalıştım ama beni öptü, tekrar içime gömülmeden önce alt dudağımı ısırıldı. Neler olup bittiğini zar zor kavrayabiliyordum, aklım başımdan gitmişti... Kalçalarım yapıştı ve sanki kendini tutamıyordu... Onu içimde hissedebiliyordum, kendini içime sokup çıkarırken her santimini hissediyordum.

"Wyatt..." Gözlerimden akmaya başlayan yaşlara engel olamıyordum. Aynı anda çok farklı şeyler hissediyordum.

Ve durmadı, nasıl durabilirdi ? Onun yerine bacağımı omzuna doğru kaldırdı. Ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissedebiliyordum. Saçlarına tutundum ve kollarımı öpüş şekli o kadar sevgi dolu, o kadar şefkatliydi ki, normalde nasıl olduğuyla o kadar çelişiyordu ki...

Kendimi çok canlı hissediyordum.

Serti, tutkuluydu, tatlıydı ve aynı anda günahkârdı... ve ben hepsini arzuluyordum... onun her parçasını. Bacağımı aşağı indirerek göğsüne bastırdım, bacaklarımı kıcının hemen üzerinde kilitledim. Bizi ters çevirdi.

Gözleri sıvı ateş gibiydi, sadece bana odaklanmıştı ve onun da benimkilere yansıyan aynı duyguları gördüğünü biliyordum.

"Ahh...", diye tısladı, onu aniden tekrar içime almadan önce yavaşça üzerinden kalkarken. "Siktir, Helen."

Bana dokunmak için elini uzattı ama bana ters ters bakarken sırtarak elini geri çektim.

İkinci kez göğsümü avuçlamak için uzandığında, yüzündeki sinirli ifadeye kıkırdayarak elini bir tokatla uzaklaştırdım. Kıpırdamadan otururken, dudaklarını ısırıldığında sırttım.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" diye sordu.

Kalçalarımı döndürdüm ve yavaşça yutkunup burnundan nefes verirken gözleri kapandı.

"Ben mi? Seninle oynamak mı? Asla," diye cevap verdim, ama başka bir kelime söyleyemeden beni sırtüstü çevirdi ve çıktı... Onu aniden kaybedince ürperdim.

Avını yutmak üzere olan bir kurt gibi üzerimde geziniyordu.

"Nazik olmaya *çalışıyordum* ama belli ki beni delirtmeye *çalışıyorsun*," dedi derin nefesler alarak... yüzünün kenarından terler akıyordu.

"Ne zaman nazik olmamı istedim?" Sırtımı dikleştirdim ve ellerimi göğsünde gezdirdim. "Kendini tutma Wyatt... Bana yıldızları göster."

"Dizlerinin üzerine çök," diye buyurdu ve bakışları, konuşma şekli... Nasıl dinlemeyebilirdim ki? Kanepede ve bedenlerimiz arasında neredeyse hiç boşluk yoktu ama karnımın üzerine döndüm ve dört ayak üzerine kalktım. Kıcıımı yavaşça ovaladı ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ne yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kalbim olasılıklar karşısında heyecanla çarpıyordu.

"Bana durmamı söyle." Tek söylediği buydu, o yüzden ne demek istediğinden emin değildim-

SLAP.

"Ah..." Ağzım açık kaldı, gözlerim büyüdü, sesim boğazımda düğümlendi. *Bana tokat attı.* Daha yeni farkına varmıştım ki...

SLAP.

Sanki elektrik çarpmış . Tüm vücudum titredi. TOKAT.

"Wy..." Görüşüm bulanıklaştı, onun için çok ıslanmıştım... Ben... SLAP.

Kıçımdaki elinin gücü beni bir fahişe gibi inletti. Daha fazlasını istiyordum.

"Bana durmamı söyle," dedi tekrar. "Hayır."

Ve durmadı. Arka arkaya, ben dayanamayana kadar kıcıımı tokatladı... zevk ve acı dizlerimin bağını çözdü. Yardım edemedim ama kanepeye yığıldım. Saçlarımı yana taradı, yüzümün yan tarafını öptü... kulağıma fısıldadı. "Benden korkup kaçma... Daha yeni başlıyorum."

Konuşamadım. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Omuzlarıma ve omurgama kelebek gibi yumuşak öpücükler bırakırken sadece gözlerimi kapattım. *Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Bu neden şimdi oluyordu? Bunun hiç durmamasını nasıl sağlayabilirdim?* Kendi kendime düşünürken aniden-

Uyluklarımdan aşağı indi ve ben de yan tarafıma kaydım. Bacaklarımı omuzlarına kaldırdı, dudaklarımı araladı ve amımı yalamaya başladı - *aman tanrım!*

"Oh!"

"O kadar ıslaksın ki damlıyorsun..." diye inledi bana karşı, yalayıp emerken sıkıca tutuyordu. Nefes alış verişim berbat bir hal almıştı ve elimde olmadan ağzına karşı hareket ediyordum. Yanıyordum... Hemen orada ve o anda boşalma dürtüsüyle savaşıyordum... ama bu kadar ateşli olan tek kişi olmak istemiyordum.

"WYATT!" haykırdım.

Saçlarından bir tutam yakalayarak ondan uzaklaştım. Bana , artık yalamıyordu ve derin bir nefes aldı.

"Affedersiniz... Orada yemek yiyordum." Orosu çocuğu sırtıyordu, yüzünde en ufak bir utanç belirtisi yoktu.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye cevap verdim, tekrar üzerine çıktım, bu sefer siki yüzümde ve amım onunkindeydi. Taş gibi sertti, hatta siki hevesle seğiriyordu. Ellerimin arasına aldım ve dilimi yavaşça sikiğin tüm uzunluğu boyunca gezdirmeden önce ucunu öptüm.

"Siktir!" diye inledi, bu da devam etmem için fazlasıyla yeterli bir nedendi. Gözlerimi kapatarak dilimi üzerinde daireler çizmek için kullandım ve sonra onu ağzıma aldım. Bunu yaptığım an, beni tekrar baştan yedi.

Daha

hızlı.

Daha

fazla.

Gelmesini sağla.

Onu okşarken ve emerken aklımdan geçen tek şey buydu.

"Hel-en....afuckh." Ağzıma boşalırken sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu ve onu bırakıp ağzımın kenarını silmeden önce hepsini içtim.

Göğsüm inip kalkıyor.

Yanıdaki küçük boşlukta doğrulup ona bakmak için döndüm ama o da kolunu yüzüne kapatmış, göğsü inip kalkıyordu.

"Bir itirafta ," dedi hâlâ bana bakmadan. "Can dinliyorum," dedim, daha önce bana söylediği şeyi tekrarlayarak. "Yıllardır senden etkileniyorum."

"Ne?"

Kolunu çekti ve yüzündeki o şeytani gülümsemeyle bana baktı. "Yıllardır seni becermek istiyorum... sadece becermek değil. Yıllarca seninle sevişmek istedim. O zamanlar duygularımı anlamıyordum ve bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yaptım. Onları gömdüm. Kendimi sana tek bir şekilde bakmaya zorladım,

Bu yüzden beni başka kadınlarla birlikte olurken izledin... Bu yüzden seni incittim. Özür dilerim."

"Ben...sen..." İçime çektim, bir şey söyleyemedim ve arkamı döndüm. "Belli ki tüm bu seks kafamı karıştırıyor-"

"Bana karşı olan hislerimi belirleme konusunda sana ne söyledim?" dedi otururken ve yanağıma dokunduğunda titremekten kendimi alamadım.

"Sadece eğlenmek istediğini sanıyordum."

Boynumu öpmek için eğildi ve bir anda onun büyüğü altına girdim. Gözlerim kapandı; olmadan ona doğru eğildim.

"Sen benimle büyüdün Helen," diye fısıldadı kulağıma. "Benim sen de gördün. O yüzden bilmelisin ki hiçbir Callahan sadece eğlence istemez... Gerçekten istediğimizi bulana kadar eğlenceyle ."

"Ve bu?" Cevabı biliyordum ama söylemeye cesaret edemiyordum.

"Takıntı," diye cevap verdi usulca, bana gülümseyerek. "Takıntı haline getireceğin, uğruna yaşayacağın, savaşıacağın biri... deliliğin eşğine kadar seveceğin biri. Bu diğer her şeye değer."

"O kişi ben olabilir miyim?"

"Sen zaten o kişi değil misin? Beni seçeceğine yemin etmedin mi? Herkesten önce benim tarafımda olacağına?"

"Yaptım. Yapacağım."

"Ve ben zaten seni takıntı haline getirmedi mi? Senin için öldürmedim mi? Peşinden koşmadım mı? Seni kabul etmedim mi?"

"Yaptın... ."

Alnımdan öptü. "Artık benimsin Helen. Herkes şok olacak. Baban beni öldürmek isteyecek. Bizden tiksinen ve hatta başarısız olmamızı uman birkaç kişiden daha fazlası olacak. Ama artık benimsin Helen. Bu gerçek ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

Başka bir deyişle... yanımda güçlü dur.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Sırıttı ve dudaklarımı usulca öptü. "Tebrikler, bir Callahan'ı evcilleştirdin."

Güldüm ama sonra omuz silktim. "O kadar da zor değildi aslında. Görünüşe göre tek yapmam gereken sarhoş olmaktı."

"Tanrım, ne zaman bu kadar kolay oldum." O da güldü. Ben bir şey söyleyemeden beni kucağına aldı. "Hadi duş alalım."

Oturma odasından çıktığımız andan beni banyoya taşıyana kadar hiçbir şey konuşmadık. Suyu açtı ve önce ben girdim, tenimdeki sıcaklığın tadını çıkardım. Beni izlediğini biliyordum ve bu beni daha seksi hissettiriyordu.

O artık benimdi.

Benden uzaklaşmayacaktı. Ama hiç şüphesiz onu her alanda evcilleştirmediyimi biliyordum. Etmek de istemiyordum.

Seksimi kirli severdim.

Bunun için onu evcilleştirmek istemedim. Kalbinin istediği şekilde bana hükmetmekte özgür olmasını istiyordum.

"Sadece seyredecek misin yoksa beni inletecek misin?" Onu kızdırmak için göğsümü kapatarak sordum. "Yoksa sakin için yalvarmak zorunda mıyım Wyatt?"

Konuşmadı; sadece kollarımı tutup göğsümden çekti, böylece suyun vücudumdan aşağı damlamasını izleyebilecekti. Kahverengi-yeşil gözlerinin tenimin her santimine bakışı, kalçalarımın arasında tanıdık bir sıcaklığın kabarmasına neden oldu. Aletininkalktığını gördüm ve suyu sadece aletinden değil, her yerinden yalamak istedim. Su, sanki benim kişisel fantezimde başrol oynuyormuş gibi kaslarının üzerinden yavaşça akıyordu. İstiyordum... Onu fena halde istiyordum. Kiremitli duvarlara yaslandım ve bir bacağımı kaldırarak güçlü kalçasına sürttüm. Bacağımı tutup bana doğru itmeden önce kollarımı bıraktı. İnledim ve göğsünü öpmek için onu kendime çektim. Tadı tatlı, baharatlı ve tamamen günahkârdı.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye fısıldadı, beni öpmeden önce yüzümü kaldırıp kendisiyle buluşturdu. Beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladım ve dillerimiz savaşıırken saçlarıyla oynamaya başladım.

Bacaklarımı bıraktı, beni çevirip duvara yaslamadan önce nazikçe yere bıraktı. Yukarı çıkmadan önce omurgamdan aşağıya doğru öptü. Önce elleriyle beni gevşetirken sesim boğazımda düğümlendi.

"Rahatla bebeğim," dedi bana. "Güven bana, bana teslim ol."

Ellerine güvenerek başımı salladım... Tüm vücudum onun kontrolü altındaymış gibi hissediyordum. Ve siki kıcıımı bulmadan önce düşünecek zamanım bile olmadı.

"Ahh!" diye inledim, ağzıma su doluyordu.

Ellerini başımın yanındaki duvara bastırarak bir an bekledi ve sonra ileri doğru hamle yaparak bana sürtü. Sırtımı ve omuzlarımı öperken göğüslerimi kavradı ve meme uçlarımı sıktı.

"Oh..."

"Seni sertçe becereceğim bebeğim," uyardı ve ben daha konuşmadan bunu yaptı.

Siktir!

Yavaşça tekrar içeri sokmadan önce geri çekildi, şüphesiz benim iyiliğim için, vermek üzere olduğu istismara alışmam için adım attı. Heyecanla ellerini tuttum ve beni daha sert çimdikleme için onu zorladım.

"İşte benim kızım."

Kalçalarımı kavrayıp cezalandırıcı bir tempoya başlamadan önce duyduğum son şey buydu.

Slam.

Slam.

Slam.

Slam.

Slam.

Slam.

Tenlerimizin birbirine çarpma sesi ve onun inlemeleri, sert vücudunun benimkinin arkasındaki hissi... her şey... her şey mükemmeldi.

"Wyatt, lütfen," diye yalvardım bacaklarımı ayırıp içime mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı girip çıkarken. Bacaklarım titriyordu ve hangi sesleri çıkardığımdan bile emin değildim. Sadece duvarın bizi tutabileceğini umuyordum. Sol bacağıma yukarı kaldırdı ve daha derine girdi. Doğal ıslaklığım damlıyordu, bu da beni kışımından becerirken amımı tekrar tekrar tokatlamasını teşvik etti.

"Çok iyi, aman Tanrım! Daha fazla lütfen!" Bir sonraki darbesiyle boşalırken çığlık attım.

Kaybolmuştum... tüm dünya dağılmış gibiydi. Cennetteydim. Boynumu ısırdı, kendini derinden içime soktu.

"Bu gece bitmeden," diye homurdandı. "...Sana mümkün olan her şekilde sahip olacağım-ahh."

İçime boşalırken göğsümü kavradı... ve ben onu daha da çok istedim. Verebileceği her şeyi ve daha fazlasını istedim.

Yavaşça içimden çıktı ama bedenimi ona doğru tuttu. Yavaşça yüzümü ona döndüm. Sonra uzanıp yüzündeki suyu sildim ve o da avucumu öptü.

"Wyatt, biraz daha," dedim derin nefesler alarak.

Benim kadar derin nefes alarak gözlerimin içine baktı ve daha fazlasını istediğimi gördüğünü umdum... En karanlık arzularını benimle keşfetmesini istiyordum.

Gözleri geri yuvarlandı ve göğsü kabardı. Derin bir nefes alarak bana baktı. Beni içine çekerken dudaklarının kenarlarının yukarı kalktığını fark ettim. Beni işaretiyle görmek hoşuna gidiyordu ve ancak hazır olduğunda bir bez alıp takıntısının kanıtlarını yüzümden sildi.

Dizlerimden kalkarak suyu kapatmasını izledim... ikimiz de hâlâ kirli olmamıza rağmen.

WYATT

İnsanların ölmeden hemen önce hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini söylediklerini hep duymuştum... ama neden kimse bana aşık olduğunuzda geleceğinizin de aynı şeyi yaptığını söylememiştii?

Ağzını açıp bana onun olduğumu, herkesten önce benim geleceğimi söylediği an bunu gördüm. Karşıma çıkabilecek tüm engelleri, yapacağımız tüm kavgaları... onunla sevişeceğim yerleri, nelere güleceğimizi, çocuklarımızın kime daha çok benzeyeceğini. Onu kaybedersem ne olacağını gördüm... Kendimi babamın yaptığı gibi boşluğa bakarken gördüm. Bu görüntü beni her şeyden çok korkuttu. Kollarımda uyurken ona daha sıkı sarılmama neden oldu. Onu şimdi anlıyordum. Hayatımda ilk kez babamı anlıyordum. O zamanlar neden hep ölüyormuş gibi görüldüğünü anlıyordum. Annem onun bir parçasıydı. Vücudundaki en değerli organ annemdi ve annem öldüğünde o da ölmüştü. Bizi, çocuklarını seviyordu ama ölmesine izin vermediğimiz gerçeğine içerliyordu.

Annemi kaybettiğimden beri ilk kez kendimi sıcak hissediyordum ve bu sıcaklığın nereden geldiğini biliyordum... Helen'dı. O beni sevmiştii. Tüm hatalarıma, tüm eksikliklerime rağmen beni seçmişti. Çoğu zaman zayıf, kör ve dik kafalı olmama rağmen. Geçmişime rağmen, bilmeden onu incittiğim onca zamana rağmen, benim yanımda durmayı seçti. Ona söyleyemeyeceğim sırlar, şeyler düşünmeye çalıştım ama hiçbirisi yoktu. Benimle paylaşmayacağı bir şey düşünmeye çalıştım. Ama onda beni üzecek bir şey olmadığından emindim. O açmıştı

Kendini tamamen bana bırakmıştı... Sadece bedenlerimizle değil, ruhlarımızla da çıplak kalmıştık. Artık her şeyi paylaşmıştık... O artık benim bir parçamdı. Benim sıcaklığımı ve şimdi ona sahip olduğum için asla bırakmak istemiyordum. Şimdi, ilk kez, babamın onsuz yaşamak zorunda kalmasının nedenlerinden biri olduğum için üzülüyordum.

Pencereye bakarak güneşin şehrin üzerinde yükselmeye başlamasını izledim.

Kafamın içinde babamın sesini duyabiliyordum, bana yaşamam gereken kuralları öğretiyordu.

Kural 48: Karınızı her şeyden çok sevin... Ne de olsa sizi geceleri sıcak tutabilecek ya da hiç uyanmamanızı sağlayabilecek kişi odur.

Kural 49: Asla aldatmayın. İlişkiler aileyi mahveder. Hiçbir yüz ya da vücut buna değmez.

Kural 50: Biz Callahanlarız, eğer biri bize saygısızlık ederse, sadece onları bitirmekle kalmayın, hem geçmişte hem de şimdi önemsedikleri her şeyi bitirin. Yanlış aileye bulaştığınızda ne olacağının örneği olsunlar.

Gördün mü, dikkat ediyordum, baba.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve uzanarak kumandayı aldım, uykuya dalmadan önce panjurları kapattım ve Helen'e daha sıkı sarıldım. Uyurken bile elime sarılıyordu.

SEKİZ

"Aynı anda hem rüyalarınızı hem de kâbuslarınızı yaşıyor olmanız çok tuhaf, diye düşündüm."

~ *Ransom Riggs*

OceanofPDF.com

WYATT

"Sanırım bugün Ethan'ı görmeliyim," dedim kahvaltı waffle'larımdan başımı kaldırarak... saat bir buçuktu... yani öğle yemeği waffle'ları sanırım. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sanki benimle kaçmasını istemişim gibi gözleri parladı. Yüzünde kocaman bir sırıtışla başını salladı. "Bence gitmelisin. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama eminim benim kız bunu . O bir tür bilgisayar dehasıdır."

"Dalkavukluk seni her yere götürür." Güldü ve tepsisini bir kenara bırakıp yataktan kalktı, hâlâ üzerimde sadece gömleğim vardı ve odadan dışarı fırladı. Onun küfürlerinden önce büyük bir gümbürtü duydum.

"İyi misin?" Kendim bakmak için ayağa kalkmak üzereyken ona seslendim, ama elinde tabletle ve hafifçe topallayarak geri geldi.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Yanımda oturdu ve kendimi tutamayıp güldüm, ayağını kontrol etmek için tepsimi ona doğru götürdüm. "Ben iyiyim, cidden-"

"Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi yapayım," dedim incelemek için ayak bileğini kaldırırken. Yüzünü buruşturdu ama bunun deli gibi gülümsemek istediği gerçeğini gizlemek için olduğunu biliyordum.

"İki hafta oldu ve hiçbir hesabımıza dokunmadı," dedi yumuşak bir sesle, ben bileğine masaj yaparken yastıklara yaslandı.

"Peki ya iz sürücüler?"

"Hepsi kapalı." Kaşlarını çattı. "Cep telefonları bile."

Başka bir yol düşünmeye çalıştım... "Mülklerimizin çoğunda sensörler var, değil mi?"

"Taramalar," dedi, gözleri tamamen önündeki ekrana yapışmıştı.

"Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. "Neyi?" diye sordu, gözleri hâlâ bende değildi.

"Dikkatinizi aletlerinizle paylaşın... Şimdiden kıskanmaya başladım ama yardımınıza ihtiyacım var."

Bana ters ters bakarken durakladı ve tableti kenara çekti. "Flört etmekte biraz fazla iyisin."

"Ben sadece gerçeği söylüyordum." Ona gülümsedim, yüzünde daireler
Bac çizdim.
akla

r. "Dur, konsantre olamıyorum."

"Yapabilirsin, sadece pratiğe ihtiyacın var. Devam et." Bitirmesi için
başımı salladım.

çalışıyordum. Ama o sadece bana baktı. "Devam et."

Ekranına tekrar bakmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"O da neydi?"

"Hiçbir şey," dedi ve ben ona gülme dürtümle savaşıırken yazmaya
devam etti. Bir an günahkârca seksi, bir an masumca sevimli olabiliyordu.
"Mülkler için de bir şey yok. Onu takip edemeyeceğimizden emin olmak için
elinden geleni yaptı."

İç çektim. Hiçbir şeyi kolaylaştırmazdı. "Onun yerinde olsaydım, en son
nerede olmamı beklerdin?"

"Orman mı?" Güldü, doğrulup devam etti. " almak için ormanda ağaç
kestiğini hayal edebiliyorum. Hatta sakalı bile çıkabilirdi!"

Bacağını benden çekti, eli onu ısırdığım yere gitti. "Ben seninleyken
kardeşimi hayal etme. Kuzenlerine aşık olma konusunda zaten kötü bir sicilin
var."

Ağzı açık kaldı. "Bu doğru-"

"Berbatsın!" Üzerime atladı, neredeyse tamamen çıplak olduğunu ve bu
nedenle ne olursa olsun merhametime kaldığını unutarak beni sıkıştırmaya
çalıştı. Uzandım ve yanlarını gıdıkladım, öyle bir ciyakladı ki onu vurduğumu
düşünebilirdiniz. "DUR!"

"Onu bir daha düşünmeyeceğine söz ver bana-"

"Bunu nasıl yapacağım-ahhahaha-stop-HAHA!" "Söz ver bana."

"Söz veriyorum!"

Onu bırakarak derin bir nefes aldı ve tekrar yatağa uzandı. "Tam bir
hilekâr."

"Ben mi hile yapıyorum? Asla mı? Kuralları biliyorum," diye
şaka yaptım ama sonra donakaldım. "Ne?"

Kurallar.

Masaya uzanıp haritayı açtım. "Wyatt?"

"Biz büyürken babamın aile kurallarından nasıl bahsettiğini hatırlıyor musun?" Ona sordum.

"Evet ama sen onların aptal olduğunu söylemiştin." Kollarını boynuma doladı ve omzumun üzerinden baktı.

"Yaptım. Ama Ethan onları her zaman ciddiye aldı."

"Bunun nasıl yardımcı olacağından emin değilim? Kurallarda evde olmak istemediğinizde nereye gideceğiniz yazıyor muydu?"

Kameraları değiştirmeden önce başımı salladım. "Kural 5: Tek aile. Tek Çatı."

"Hayır... değil."

"Öyle." Sonunda aradığım şeyi gördüğümde sııttım. "O evde. Malikânenen hiç ayrılmadı. Sadece gittiğini düşünmemizi istedi. Herkes seni ararken saklanmak için en iyi yer neresidir? Burunlarının altında. Bu durumda, duvarların içinde."

Ona, geceleri uyuyor olmamız gerekirken bir hayalet gibi koridorların duvarlarında yürürken kameraların yakaladığı ısı izini gösterdim. Bana karşı titredi.

"Çok ürkütücü," dedi, sadece huşu içinde izliyordu.

"Bunca zamandır bizimle birlikteydi." Buna kendim bile inanmakta güçlük çekiyordum ama bu tamamen onun ilgi alanına giriyordu. Ethan bu aileyi herkesten çok seviyordu. Kurallara herkesten çok inanıyordu. Ne kadar kırılmış hissederse hissetsin, asla terk edemezdi... ve dahası, bu ona mükemmel bir fırsat veriyordu. "Ethan büyük ihtimalle bizi biliyordur."

"Sana karşı bir şeyler hissettiğimi biliyor," dedi yanıma otururken. "Ama sence bizi izliyor muydu?"

"Sanmıyorum, öyle olduğunu biliyorum. İlk birkaç gün canı yanmış olabilir ama eminim ki birinin nasıl olup da tüm savunmamızı aşp Ivy'yi öldürebildiğini öğrenmek istemiştir. Bunu aileden kimsenin ona ihanet etmediğinden emin olmak için de yaptı. Büyük olasılıkla her şeyi dinliyordu."

"Kahretsin," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne? Bize kızacağından hiç şüphem yok-"

"Ivy'yi pek çok insan sevmezdi ve o gidince, yapmamış olsalar bile, onu öldürmemiş olsalar bile, yine de onun hakkında kötü konuşmalar... Ben onun hakkında kötü konuştum." Ellerini başının üzerine koyarak kaşlarını çatı. "Onu daha çok incittik."

"Evet." Kaşlarımı çattım ve izlemek için tableti elime aldığım da aniden Ethan'inkinin yanında başka bir ısı imzası gördüm.

Hayatta olmaz.

"O Ivy değil."

"Nereden biliyorsun?" Ona sordum ve o da uzanıp ekrana bir şeyler yazdı.

"Boy farkı ve duruş. Ivy bazen kambur durur. Bu kişi... hayatı boyunca hiç dik durmamış gibi görünüyor..."

"Sen kimden bahsediyorsun?"

"Kim her şeyi bilir ve asla endişelenmez?" diye fısıldadı, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana bakıyordu ama ne demek istediğinden emin değildim. "Kim üzerine bir kilise düşmesine rağmen hayatta kalabilir ve hala topuklu ayakkabılarla yürüyebilir?"

"Nana?" Tekrar ekrana baktım ve bir anda aklıma geldi.

"Kural 39: İçeride en az bir erkek olsun. Bu aileyi seven, bu aile için kaybetmiş olan tek kişi... Evelyn Callahan." Çenemi yana doğru kırdım, sanki tasmasının ucunda bir köpekmişim gibi hissediyordum... tasmamın olduğunu bile fark etmemiştim. "Artık Ethan'ın onun en sevdiği çocuk olduğuna adım gibi eminim."

Ben surat asarken o bana "O ilk torunumuzdu" diye hatırlattı.

"Bu beni çok incitti. Bu ikisi hırsızlar kadar kalın kafalı," diye homurdandım ve o sadece güldü, yüzümün yan tarafını öptü.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, hâlâ benim favorimsin."

Bir an düşündüm ve tekrar ona yaslandım. "Evet, öyle. Bu ikisiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce seks yapalım."

"Bunu şimdi mi istiyorsun? Havayı bile ayarlamayacak mısın? Birlikte sadece bir gece geçirdik Wyatt, sen biraz fazla eminsin-ah..." Boynunun tam

kıvrımındaki noktayı öptüğümde inledi, Elim göğüslerini avuçlamak için uzanıyor, ellerimde nasıl hissettiklerini seviyordum. Her öpücükte aynı his damarlarımda dolaşıyordu.

"Wyatt." Sanki bildiği tek kelime buymuş gibi adımı inledi. Onu hafifçe ittim ve yatağın üstüne düştü. Üstüne çıktığımda yediğimiz yemek yere düşmüştü.

"Söyle," dedim, kahverengi gözlerinin içine bakarken ellerini iki yanına sıkıştırdım.

"Ne diyeyim?"

"Beni önünde diz çöktürmek için kullandığın üç kelimenin aynısı."

"Sarhoştum, hatırla-"

Bileğini sıkıtiğında derin bir nefes aldı, göğsü yataktan bana doğru yükseldi. Keşke şu anda ne kadar güzel, vahşi ve şehvetli göründüğünü bilseydi... Bilmemesi daha iyiydi, yoksa ona bir daha asla hayır diyemeyeceğimi biliyordum.

"Söyle," diye tekrar talep ettim, onu öpmek için eğildim. Başını kaldırıp beni karşıladı ve dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinirken sııttım. "Söyle ki ben de söyleyip seni öpebileyim."

Bunu beklemiyormuş gibi gözleri irileşti. Ama bunu nasıl bilemediğini anlamıyordum. "Helen, o kadar uzun zamandır aşığım ki bunu göremedim bile... Ta ki sen bana nasıl hissettiğini söyleyene kadar. yüzden söyle... kötü bir şeymiş gibi değil... pişman olduğun bir şeymiş gibi... asla olmasını istemediğin bir şeymiş gibi... söyle... gelmiş geçmiş en iyi aşk hikayesiymişiz gibi söyle."

Gözünden bir damla yaş düşmek üzereydi ve tek yapabildiğim onları öpmek oldu. "Seni seviyorum Wyatt."

Ve bu sefer o his geldiğinde... sanki her şey elimden kayıp gidiyormuş gibi, eğildim ve uzaklaşmadım. "Ben de seni seviyorum."

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda kolları boynuma, bacakları belime dolandı ve tüm çabalarımına rağmen -tatlı olmak, yavaş gitmek, bir centilmen olmak- yapamadım. Beni daha tutkulu bir şekilde öptükçe, ona daha fazla hükmetmek istedim... onun bir parçasına sahip olmak, onu acıtmak ve benim için yalvartmak.

"Kendini tutmayı bırak," dedi öpüşmelerimizin arasında. "Asla geri durma."

Evet... Ben lanet olası bir gidiciydim.

HELEN

Asansör kapıları en alt katta açıldığında elimi tuttu. Bırakmaya çalıştım ama o sadece daha sıkı tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasına yerleştirdi. Her zamanki kadar ciddi bir şekilde bana baktı ve şöyle dedi: "Seni saklamıyorum. Gizlice dolaşmayacağız. Yanlış bir şey yapmıyoruz."

"Bunu babama açıklamayı dene."

"Yapacağım," dedi ve asansörün kapısını tutarak açık kalmasını sağladı ve beni dışarı çıkardı. Beyaz ve altın rengi mermer zemin üzerinde yürümenin benim için bu kadar anlamlı olacağını hiç düşünmemiştim.

Her şey bir rüya gibiydi.

O kadar mutluydum ki kendimi çimdiklemek istedim.

"İyi günler Bay Callahan. Bayan Callahan," dedi lobideki adam bize ve öyle demek istememiş olsa da yine de birlikte olduğumuzu hissettik. Karı koca.

"Sen de-"

BANG!

Birden her şey bulanıklaştı. Gözlerim avizenin milyonlarca kristal parçasına bölünerek üzerimize yağdığını zar zor görebildi. Bir an Wyatt'ın eli benim elimdeydi ve bana tutunuyordu, sonra tüm gücüyle beni geriye itti... ve ben yerdeydim. Mermer masaya dayanmıştım.

Zonklama vardı ve başımın arkasına dokunmak için uzandım... ve sonra her şey sessizleşti.

"Wyatt." Seslendim ama kendimi bile duyamadım.

Kafamı kaldırdığımda onu gördüm, paltosunun altına koyduğu silahlar şimdi elindeydi ve kırık cam kapılardan ve pencerelerden dışarı ateş ediyordu. Sadece bir, iki ya da üç kişi değil, bir düzine kişi gelmişti. En az bir düzine... Tek başına onun için çok fazla.

Yardım edin.

İhtiyacı

vardı.

Yardım

edin.

Döndüğümde hem muhafızı hem de lobideki adamları yerde gördüm. Kanları mermerin üzerinde sürünerek bana doğru geliyordu. Gardiyan dolaptaydı. Silahı en yakınımdaydı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım hareket etmiyordu.

Yere baktım ve hemen keşke bakmasaydım dedim çünkü o anda kalçamdaki kanı gördüm. Vurulmuştum.

Hâlâ ateş eden Wyatt'a baktım. Hâlâ ayaktaydı. Nasıl olup da vurulmadığını merak ettim ve ancak o zaman gördüm... Kurşun yiyordu! Kurşun yiyordu! Aman Tanrım! Hem savaşıyor hem de kurşun yiyordu.

Camın üzerinde yüzüstü sürünerek kendimi gardiyana doğru sürükledim ve tam uzanmak üzereyken elim yanıyormuş gibi hissettim.

"HELEN!" Sessizliğin içinden çığlığını duydum.

Ben ona baktım, o da bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve duyamadığım bir şeyler haykırıyordu. Tek gördüğüm siyahlı adamın silahını Wyatt'a doğrulttuğuydu.

Acıyı görmezden gelerek. Parmaklarımı ıslatan kanı görmezden gelerek silahı aldım, yan döndüm ve ateş ettim. Can havliyle tutunarak onlara tekrar ateş ettim. İkisinin yere düşmesini izledim ama durmadım. Boğazım acıyordu ve çığlık atıyor olabileceğimi düşündüm ama durmadım. Silah artık ateş etmeye kadar.

Nefes almak için durduğumda yerdeydiler. Hâlâ ayakta olan tek kişi. Kanlar içinde, titreyen tek kişi oydu.

Gözleri ama gülümsedi. "İyi atıştı, bebeğim."

"Wyatt!" O düşmeye başlarken kendimi yerden iterek çığlık attım. Yere düşmeden hemen önce onu yakaladım, saçları kan içindeydi. Sıkıca tutundum, hızlıca nefes aldım ve o sadece o aptal güzel gülümsemesiyle bana baktı.

"Neden... her zaman... günümü... mahvetmek zorundalar?" Aynen böyle, gözleri kapandı.

"WYATT! WYATT! HAYIR!" Çığlık attım, çılgınca yardım için etrafa bakındım ama kimse yoktu. "WYATT!"

"Lütfen hayır! Lütfen!" *Geri alıyorum! Geri vereceğim! Ondan vazgeçeceğim, ama lütfen bunun bir rüya olmasına izin ver! Lütfen! Lütfen!*

"Callahanlar ağlayabilsin diye," dedi arkamdan bir ses ve silahın kafatasıma dayandığını hissettim. "Komisere haber vereceğim."

BANG!

"Hayır. Ona haber veririm."

Arkamı döndüğümde tek görebildiğim parlak farlar... ve sonra aniden karanlık bir gölge. Yaklaştıkça önce ceketinin derisini, sonra da yüzünü daha iyi görebiliyordum. Gülümsedim ve ondan sonra her şey bulanıklaştı.

"Ona sakal bırakacağını söyledim." Her şeyin siyah olması hoşuma gitti ama ağlamak istedim çünkü kâbuslardan böyle uyanılmaz.

Wyatt, bensiz , değil mi? Sensiz bir geleceğim yok.

O yüzden gitme.

Lütfen gitme.

Geri dönelim.

Geri dönelim.

Çocukluğumuza. Geri dönmek istiyorum.

Lütfen.

OceanofPDF.com

NINETEEN

"O benim en sevdiğim arkadaşım ve en azılı rakibimdi,
Sırdaşım ve hainim, destekçim
ve bağımlılığım ve en korkuncu,
eşitim."

~ *Gregg Levoy*

OceanofPDF.com

ETHAN - YEDİ YAŞINDA

"Birisi nezle olmuş."

"Hayır, istemiyorum," diye homurdanarak yataktan kalkmaya çalıştım. Ama o beni tekrar yatağa itti.

"Ethan, eğer bir daha bu yataktan çıkarsan yeni bir yatak bulurum... zincirli bir yatak ve seni bağlarım!" diye tersledi beni.

Kaşlarımı çatarak yorganı yukarı çektim, sonra tekrar üzerime çektim ve ondan uzaklaştım. Ama o yine de bana sarıldı. "Babanla balığa gitmek istediğini biliyorum. Ama dışarıda olmak durumu daha da kötüleştirecek."

"Wyatt benim rekorumu kıracak." Bu hiç adil değildi! Neden şimdiden bu kadar iyiydi ki! Ben sonsuza kadar pratik yapmak zorundaydım, o ise hiçbir şey olmamış gibi yapıyordu.

"Ne olmuş yani?" dedi ve ben de dönüp ona baktım. Siyah saçları omzunun bir tarafına dökülüyordu.

"Anne."

"Bana annelik yapma. Seni yenerse ne olmuş? Sen onu her şeyde yenersin."

"Ben ağabeyiyim!" "Ne olmuş yani?"

Urgh!

"Daha iyi olmam gerekiyordu!"

"Kim demiş? Babanın Neal Amca'dan daha iyi olduğunu düşünmüyor musun? O küçük kardeş."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyorsun," diye homurdandım. "Neal Amca gibi olmak istemiyorum."

"Neal Amca'nın nesi var?" diye sordu elini başıma bastırarak.

Burnumu çekerek burnumu ovuşturdum ve ona söyledim. "Patron o değil! Babam patron çünkü o en iyisi. Ben de en iyisi olmak zorundayım."

"Ethan, bunu düşünmek için çok gençsin-"

"Ninem, babamın onlar küçükken sürekli Neal Amca'dan daha iyi olmaktan bahsettiğini söylüyor. Ama kimse yapabileceğini düşünmezmiş ve sonra bir bakmışsın, o olmuş!"

"Endişelendiğin şey bu mu yani?" diye sordu saçlarımı okşayarak. "Wyatt bir gün senden daha iyi olacak mı?"

"Wyatt akıllıdır. Bunu yapabilir," diye mırıldandım, beni gerçekten duymadığını umarak.

"*Mio bel leoncino.*" İçini çekti ve başımın arkasını öptü. "Bir daha asla bu konuda endişelenmeni istemiyorum, beni duydun mu? Çünkü patron sen . Wyatt bunu senden asla alamayacak."

Yine hafifçe ona döndüm. "Nereden biliyorsun?"

Gülümsedi ve bu onun gerçek gülümsemesiydi. Ellerini saçlarımda gezdirerek, "Çünkü söz veriyorum, ne ben ne de baban ona patron olması için gerekenleri öğretmeyeceğiz. Bunu sadece sana öğreteceğiz."

"Gerçekten mi?" Yavaşça sordum.

Başını salladı. "Gerçek bu. Şu anda bile ona senin sağ kolun olmayı öğretiyorum. O yüzden dikkat et, bu balık avına bile sensiz çıkmayacak."

Gözlerimi devirdim. "Evet inanacak, anne."

"İnanmıyorsun."

Bunu söylemesi hoşuma gitmedi.

"Sana inanıyorum. Ama Wyatt... Wyatt her zaman beni yenmek istiyor."

"Çünkü seni örnek alıyor. O seni seviyor. Benden şüphe etme, *Mio bel leoncino*, için de planlarım var, peki planlarım nasıl gidiyor?" "Sen bilirsin." En iyi planları o yapardı. Babam bile öyle söyledi.

"Yani ciddiym. Bir gün patron sen olacaksın ve Wyatt da orada seninle birlikte savaşıyor olacak... Sadece kendi rolünü doğru oynamalısın."

"Benim rolüm ne?" çalışarak sordum.

Bana ciddiyetle baktı... başım beladayken olduğu gibi. "Söz vermelisin, ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, ona ne kadar zarar verirse versin... ondan asla vazgeçmeyeceksin. Onun tek başına savaşmasına asla izin vermeyeceksin."

"Ya benim tarafımda olmak ?"

"Ağabeylik güçlerini kullan ve o hizaya gelene kadar aklını başına getir." Biraz gülümsedi. Bu bana çok fazla iş gibi geldi. "En büyük olmak zor bir iş Ethan. Her şey için suçlanırsın. Bazen kendini yalnız hissedeceksin, sanki tüm dünya ensene basıyormuş gibi, ama pes etmezsen, acıya teslim olmazsan, göreceksin. İhtiyacın olduğunda kardeşlerin yanında olacak. Bu yüzden hiçbirinden vazgeçmeyeceğine dair bana söz ver."

"Söz veriyorum anne," dedim, gözlerindeki korkutucu bakış kayboldu ve yatağımdan kalkarken alnımdan öptü. "Ben çorba yapmaya gidiyorum."

"mısın?" Yüzüm sordum.

Kollarını kavuşturdu. "Çorbamın nesi var?" "Tadı ayak gibi."

Ben öyle bir şey demedim. İkimiz de Wyatt'ın durduğu kapıya baktık.

"Affedersiniz?" Annem sordu.

"Çorbanın tadı ayak gibi anne." Yatağıma doğru gelirken omuzlarını silkti. "Bu onu daha da hasta edecek, o yüzden ninemden biraz getirdim!"

Görmem için kapağı kaldırdı.

Ona baktım. Saçları o kadar uzamıştı ki artık kulaklarının arkasına sıkıştırabiliyordu.

"Babamla balığa mı gidecektiniz?"

"Öyleydin, ama biri hastalandı!" dedi ve sonra beni işaret etti yüz.

"Yani, hala gidebilirdin-"

"Orada olmazsan seni yenemem," diye tersledi beni ve kapıyı açtı. ve alttaki kaseyi bana verdi. Anneme baktım ama o çoktan kapıya gelmişti. Dışarı çıkmadan önce bana göz kırptı. Tıpkı dediği gibi, bensiz gitmedi.

Wyatt dizlerinin üzerine kalkıp çorbayı bana döktü. "Bu or...h... ora...zo..."

"İtalyan orzo ıspanak çorbası," bana ters ters bakarken onun için telaffuz ettim. "Her neyse, bu senin en sevdiğin çorba, al bakalım. Ye ve iyileş. Şimdiden," diye tersledi ve kaşığı bana da uzattı.

Kaşığı aldım ve tekrar saçlarına baktım. "Saçını kestirmen gerek."

Uzandı ve saçını tuttu. "Nasıl keseceğimi bilmiyorum."

"Ne?" diye sordum. sordum. Hareket edip oturdu ve böcekmişim gibi başıma baktı. "Ne?" diye sordum.

"Seninle aynı saç kesimini istemiyorum."

"Benimkinin aynıysından almak zorunda değilsin."

Kaşlarını çattı, kollarını kavuşturdu ve başka tarafa baktı. "Neden havalı olanı alıyorsun?"

Güzel mi? "Senin için bir tane seçebilirim,"

diye teklif ettim. "Yapabilirim."

"Tamam o zaman," dedim ve gerçekten güzel olan çorbamdan bir ısıklık aldım.

"Peki." İcini çekti ve ben tekrar yutkunarak ona baktım. Derin bir nefes aldı ve sonra tekrar beni işaret ederek gülümsedi. "Bana havalı bir tane seçsen iyi olur yoksa..."

"Yoksa ne olur?"

"Yemeğine sonsuza kadar mantar koyacağım." Yatağımdan kalkmadan önce dilini bana doğru uzattı. "Gidip Dona'yı getireceğim, böylece film izleyebiliriz."

"Dinleniyor olmam gerekiyordu."

"Balık tutmam gerekiyordu ama şikayet ettiğimi görmedin. O yüzden film izliyoruz!" diye bağırdı, kapıya doğru yürüdü ve arkasından çarptı.

Sadece o gittiğinde güldüm. Çok garip biriydi.

Ama biraz havalı.

Ama bunu asla söylemeyeceğim, yoksa koca kafalı olur.

ETHAN

"Ethan!"

Bana doğru gelirken başımı kaldırıp ona baktım. Ellerini yüzüme koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Wyatt? O nasıl?"

Sadece gözlerinin içine baktım.

"Ethan?" Yavaşça yutkundum. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun?"

Bir şey söyle! Wyatt nasıl?! KONUŞ!"

"Nana." Sesim bana bile yabancıydı. Konuşmak acı veriyordu. "Anneme onu asla terk etmeyeceğime söz verdim. Ondan asla vazgeçmeyeceğime... ve vazgeçtim... ben... ben... terk ... küçük kardeşimi terk ettim ve şimdi o... o..."

Ona bakarken görüşüm bulanıklaştı. Birden midemin bulandığını hissettim. Sandalyemden kalkarak ondan uzaklaşmaya çalışırken tökezledim... Doğru dürüst göremiyordum bile. Bir şekilde banyoya girmeyi başardım. Lavaboya tutunurken, midemdeki küçük şey tekrar dışarı çıktı.

Neden?
Neden yapmam gerekeni yapamadım? Neden onları güvende tutamadım?
Ne zaman dağılmaya başladım?
Kendi yansımama baktığımda kendimi tanıyamadım. Kimdi bu başarısızlık? Kimdi bu büyük hayal kırıklığı? Neden benim yüzüme sahipti?
"Kardeşini bir kadın yüzünden mi terk ettin?" Aynadaki benliğimi sorguladım. "SENİN DİRDİN NE LÂN!"
Yumruklarımı cama vurarak, sanki beni duyabilecekmiş gibi, sanki bu onu bir şekilde geri getirecekmiş gibi çığlık attım.
"Ethan!" Ellerimi üzerimde hissettim. "Bırak beni! BIRAK!"
Çığlık attım.
"DUR!" Sedric bağırdı ve beni kırık camlara doğru fırlattı. Bana dik dik bakarken gözleri kıpkırmızı ve kan çanağına dönmüştü. "Kıramazsın! BENİ DUYUYOR MUSUN? Hepimiz uçurumun kenarındayız! Canımız yanıyor. Ara veremezsin çünkü bunu düzeltmek için sana ihtiyacımız var! Sana ihtiyacımız var, Ethan. Sana ihtiyacımız var...urgh!"
Kederinden vücudu titrerken elleri gevşedi. Artık ne hissedeceğimi bilemiyordum.
Ne düşünmeliyim.
Korktuğum her şeyin fark ederek yere kaydım... Ben Ethan Antonio Giovanni Callahan'dım, aileyi mahveden, krallığı kaybeden oğul, İrlanda mafyasının eski lideri Liam Alec Callahan'ın oğlu ve İtalyan mafyasının eski lideri, eski vali Melody Nicci Giovanni Callahan... İkisi için de utanç verici.
Onların oğlu olmayı hak etmedim.
Eğer beni şimdi , beni öldürürlerdi ve haklı olurlardı. İkisine de verdiğim sözleri tutmamıştım.

ETHAN - ON YEDİ YAŞINDA

"Artık gülümsemiyorsun," dedi bana.
Okuduğum kitaptan başımı kaldırıp güneşin ağaçların üzerinden batışını izlerken ona baktım.

"Gülümsemek bir işe yarar mı?" Kitabıma dönüp bakarak sordum.

"Bu sizi daha ulaşılabilir kılıyor."

"Bana yaklaşılmamasını istemiyorum, o yüzden sanırım işe yarıyor." Bir sonraki sayfaya geçtim.

"Peki aileyi nasıl bir arada tutmayı planlıyorsun?" diye sordu ceketinin cebinden bir sigara çıkararak.

"Bilgi ve güçle," diye yanıtladım.

"Bu denklemin sadece yarısı," diye kıs kıs güldü, sigarayı yaktı ama içmeye cesaret edemedi. Bunun yerine, yanarken öylece tuttu. "Aşk ve aile diğer yarısını oluşturur."

"Peki bunun benim gülümsememle ne ilgisi var?" diye sordum.

"Aile onları sevdiğinizi nereden bilecek? Hiç gülümsemezseniz onların yanında olduğunuzu?"

"Onların aptallıkları yüzünden ölmelerine izin vermediğim için."

"Ah," dedi ve ben tekrar ona baktım. "Sert sözler. Aptal olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Sürekli çocuk gibi davranıyorlar. Kulüplere ve partilere kaçıyorlar. Sanki öğrenmeleri gereken şeyler yokmuş gibi içiyorlar ve etrafı dağıtıyorlar. Pisliklerini ben temizliyorum-"

Yüzüme doğru güldü. Kitabımı bir araya getirerek ona döndüm ve sordum: "Lütfen bana bu kadar komik olanın ne olduğunu söyleyin, Peder? Belki şakanın içinde olursam gülümseyebilirim."

"Siz onların arkasını topladığınızı sanıyorsunuz ama aslında onlar sizin yerinize ortalığı dağıtıyor."

"Ne?"

"Wyatt. Darcy. Sedric. Dona bile buradayken... senin için rol yapıyorlar. Kendini ebeveyn yaptın ve tüm çocuklar gibi onlar da senin ilgini istiyor. Ne zaman ilgileniyorsun? Temizlik yaparken."

"Ne olmuş yani? Gidip onlarla takılmalı mıyım? Babacan tavsiyen bu mu?"

"Evet." Sigaraya bakarken başını salladı ve sonunda ağzına götürüp bana bakmadan önce uzun bir nefes çekti. "Eğer onlarla birlikte olsaydın, bu kadar berbat olmazlardı. Sadece sana yakınlaşmak istiyorlar. Ama sen ikinizin arasına Berlin Duvarı örmeye karar vermişsin. Etrafında olmak çok can sıkıcı. Bununla başa çıkabilirim. Bazı yönlerden bana anneni hatırlatıyor. Gerçi bu konuda senden daha iyiydi. O dayanabilirdi

ama yine de bir şekilde kendini ulaşılabilir kılıyordu. Aslında izlemesi olağanüstü bir şeydi. Saf bir deha."

"Evet, annem inanılmazdı. Ama hala ne dediğinizi anlamıyorum. Gülümsesem de gülümsesem de işimi yaptığım sürece iyiyim. Öyle. Ayrıca ben... ben..."

"Onları seviyor musun?"

Bazen onun kendini beğenmişliğinden o kadar nefret ediyordum ki. "Onları önemsedığımı biliyorlar."

"Bilmek ve hissetmek farklı şeylerdir Ethan, özellikle de kardeşler için. Ne kadar soğuk olursan, kendini büyümeye zorlayarak ikinizin arasına ne kadar mesafe koyarsan, birbirinize bağlanmanız o kadar zorlaşacaktır."

"Eğer büyümek zorunda kaldıysam, bunun nedeni bu ailenin beni büyüttmüş olmasıdır. Bu ailede çocuk yoktur, sadece hedefler vardır, onlara küçük bir açıklık verirsiniz ve sonra onlar-"

"Sonun geldi." Sigarasından ikinci bir nefes çekti. "Haklısın." "Peki neden bana haklı olmadığımı söylüyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?"

Kaşlarını çattı ve bana bakarken gözleri yumuşadı. "Güçlü olmalısın ve bilgili olmalısın. Her ikisi de hayatta kalmanız için gerekli."

"Ama?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Ne kadar güçlü olursan. Ne kadar çok bilerseniz... bu iş o kadar acı verici olur. Kayıplar yaşayacaksınız. Hepimiz kayıplar verdik ve bunu atlatmanın yolu bu ailedeki sevgiye güvenmektir. Bu ailedeki bağlara. Onlarla bağ kurmazsanız, zamanı geldiğinde, dibe vurduğunuzu hissettiğinizde ve sadece ölmek istediğinizde, ailenize döneceğinize ve sadece sahip olduğunuz bilgi ve güce güvenmeyeceğinize söz verin."

"Eğer ben olanları düzeltecek kadar güçlü değilsem... onlar nasıl olabilir?" Neredeyse hiç umurlarında değildi. Hepsi kendi çıkış yollarını, bu aileden ayrılıp *normal* olmanın yollarını arıyordu.

"Onlarla konuşmadan neler yapabileceklerini nereden biliyorsun?" diye sordu bana.

Onu görmezden gelerek kitabımı tekrar açtım.

"Dibe vurmayacak kadar iyi olacağım," dedim ve gülmesine neden oldum. Onu dövmemek için kitabı sıkıca kavradım. Onun yerine başka bir silah seçtim... kelimeler. "Sorun nedir, baba?"

Bir gün seni geçeceğimden mi korkuyorsun? Ben devraldığım da senin bir anıdan başka bir şey olmayacağından. Ben senden daha zekiyim. Senden daha güçlüyüm. Harika olacağım. O kadar büyük ki, seni ve bu ailedeki diğer tüm erkekleri gölgede bırakacağım."

"Oh, lütfen, devam et... Tökezleyip yüzüstü düşmeni cehennemden izleyeceğim." Sırtarak bir kez daha başıyla beni işaret etti.

"Sanırım gidip göreceğim-"

"Kıçını kaldırıp oturacaksın ve minnettarlıkla bilgeliğimi dinleyeceksin," diye tersledi. Gözlerimi devirerek dediğini yaptım ve yerime oturdum.

"Harika olacağından hiç şüphem yok evlat. Tıpkı yanında kimse yoksa büyüklüğün seni yıkacağını bildiğim gibi. Ve ben sadece bir eşten bahsetmiyorum."

"Yani bu gerçekten Wyatt'la mı ilgili?" Bunu bilmem gerekirdi.

"Bu ikinizle de ilgili!" diye bağırdı bana. "Ben her zaman burada olmayacağım. Bir gün siz devralacaksınız ve bunu tek başınıza üstlenemezsiniz. Anneniz öldüğünde ikiniz de hiçbir şey hissetmemeye karar verdiniz ve birbirinize sırtınızı döndünüz-"

"Bunu kimden öğrendiğimizi merak ediyorum," diyerek ona karşılık verdim ve ayağa kalktım. "Özür dilerim ama yapacak işlerim var. İstersen vur beni."

"Ethan," diye seslendi, sigarasından üçüncü ve son nefesini çekerken arkasına bakma zahmetine girmede. "Bana söz ver, o gün geldiğinde derdine döneceksin."

"Tamam. Söz veriyorum. Bakalım gerçekten orada olacak mı?" Malikâneye geri dönerken son cümleyi kendi kendime mırıldandım.

Ama tabii ki görmek istediğim en son kişi bana doğru yürümeye başladı. Hiçbir şey söylemedi ve sanki ben yokmuşum gibi elleri cebinde yürümeye devam etti.

"Nasıl merhaba deneceğini bilmiyor musun?" Yanımdan geçerken sordum. "Merhaba. Şuna bak, biliyorum... Sadece bunu söylemek istememiş olmalıyım. sen."

Derin bir nefes alarak başımı dik tuttum. "Günün birinde Wyatt, bana ihtiyacın olacak ve ben senin yanında olmayacağım."

"O zaman sana ihtiyacım olmayacağına söz veriyorum. İkimiz için de kazançlı olur. Böyle bir yük olmayacağım, değil mi?" Sonra, ben daha tek kelime bile edemedi cam kapılardan birinden çıktı. Az önce oturduğum koltuğa oturup cebinden bir deste kâğıt çıkarmasını izledim.

Babam sanki kendisine bir hazine haritası gösterilmiş gibi sırttı, Wyatt'ın yüzüne döndü ve karıştırmak için ondan kartları aldı.

Ona güvenmek zorunda mıydım? Ha! O bir şakaydı. Tek umursadığım ölebilirdi.

Geri al. Onlardan uzağa bakmaya çalıştım.

Geri al.

Urgh! Neden sadece ben işkence gördüm! Neden anlamadılar Ben mi?

Anne... Bundan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum.

ETHAN - ONSEKİZ YAŞINDA

"Sen Ceann Na Conairte'sin," dedi kapının pervazına yaslanmış, hâlâ siyahlar giymiş bir halde. Cenaze töreni saatler önce sona ermişti ama o hâlâ bir ölü gibi ortalıkta dolaşıyordu. "Mutlu olmalısın, sonunda krallığın anahtarlarını kazandın."

"Bunu bugün yapmayalım, Wyatt-"

"Artık size Patron mu demem gerekiyor, yoksa daha az resmi olan SIR'ı mı tercih edersiniz?" Odama girerken kıs kıs güldü. Kekelemesini izledim. Yaklaştıkça ondan yayılan alkol kokusunu daha iyi alabiliyordum.

"Sarhoş olmamanı ve yüzüme bakmamanı tercih ederim." Ona ters ters baktım.

Ellerini saçlarımın arasında gezdirdi. "Sence ilk kim ölecek? Sen mi ben mi?"

"Gittiğin yol-"

"Umarım benimdir." Zalimce gülümsedi ve parmağıyla göğsümü işaret etti. "Yaşamak zorundasın... benden daha uzun yaşamalısın kardeşim. Çünkü eğer yaşamazsan, hepimiz biliyoruz ki bu şeyi yıkacak kişi ben olacağım. O yüzden bırak önce ben gideyim."

"Wyatt-"

"Sakin beni kurtarayım deme!" diye bağırdı yüzüme. "Çünkü sevdiğim insanlar için başka bir cenazeye gitmeyi reddediyorum. Gitmeyeceğim. Beni buna zorlayamazsın." Kravatını çıkardı ve ayaklarımın dibine fırlattı. "Benden bu kadar. Özgürüm. Bu ölüm yürüyüşüne katılmayacağım. Tıp fakültesine gideceğim. Normal bir hayat yaşayacağım ve senin kardeşim olduğumu unutacağım. Sen de herkes gibi burada öleceksin, ben de yoluna çıkmayacağım. Anlaştık mı?"

Elini uzattığı anda suratını yumruklamak istedim ama bunun yerine öfkeden titreyerek kendimi uzaklaşmaya zorladım. Etrafından dolanıp kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Çığlıklarını duymadan önce sadece birkaç adım atabilmişim. Yumruğumu sıkarak dudağımı ısırdım. Geri döndüm, ancak kapıma kadar gelebilmişim ki Helen'i gördüm, o hıçkıra hıçkıra ağlarken kollarını ona dolamıştı. Gözleri benimkilerle buluştu ve başımı sallayarak kapıyı üzerlerine kapattım.

Acınacak haldeydi.

Bencil herifin tekiydi.

Ve insanları kelimelerle nasıl sindireceğini biliyordu. En azından ağlayabilirdi.

Ben. Ne ? Kime ağlayabilirdim? Siktir et gözyaşlarını.

Ağlayabilir.

Ben

çalışacağım.

Koşabilirdi.

Bunu tek başıma

taşıyacağım. Tıpkı

yapacağımı bildiğim gibi.

OceanofPDF.com

YİRMİ

"Hiç gelmeyecek bir çocuk için kalbinizde bir yer
hazırlamanın verdiği eşsiz bir acı var."

~ *David Platt*

OceanofPDF.com

EVELYN

Buna alışkın olduğumu sanırsın.

Bunu kaç kez yaşamıştım?

İnsanları o kadar sık kaybetmiştim ki bu benim kas hafızamın bir parçası haline gelmişti. Gececeğim tüm aşamaları biliyordum. Tekrar gülümseyecek iradeyi bulmamın ne kadar süreceğini. Acının sonsuza dek süreceğini biliyordum, tıpkı kör bir bıçağın kalbimden bir parçayı koparmasının sonsuza dek sürmesi gibi. Zihnimde bile organize olmaktan kendimi alamıyordum; tabutçuyu, bahçe bekçisini, aile çiçekçisini ve aile kilisesini aramak... tüm kıyafetleri herkesin odasına göndertmek. Bir açıklama yapılması gerekiyordu ve sonra bittiğinde eve geldiğimde sağır edici bir sessizlikle karşılaşıyordum. Herkes beni kontrol ederken gülümsemeye çalışırdım çünkü gözlerimi kapatıp bir daha asla ayağa kalkamayacağım bir kalp kırıklığı yaşıyordum.

Bu hayat korkunçtu.

Cezamı yaşıyordum.

Arada bir buranın cehennem olduğunu unuttur ve rahatlardım. Ancak bunu yaptığım anda cehennem bana gülümsemeyi hak etmediğimi hatırlatırdı. Neşeyi hak etmiyordum. Cezalandırılıyordum. Neden bu hayatı seçmiştik?

Gençken, ailelerimize kimse bakmasaydı açlıktan öleceğimiz söylenirdi. Ama artık yaşlandığım için sebebin bu olmadığını biliyordum. Duramazdık. Bundan vazgeçemezdik. Uyuşturucu ve güç... , çünkü bırakırsak bunun kesin bir ölüm olacağını biliyorduk. Çok fazla acıya neden olmuştuk, çok fazla insanı incitmiştik, çok fazla aileyi yok etmiştik... ama eğer durursak, ölecektik çünkü bizim için geleceklerdi. Nasıl gelmesinler ki? Biz güçlüyken, onlar bizim için gelirdi. Eğer zayıf olsaydık, daha da fazla gelirlerdi.

Bu yüzden söz vermek zorundaydık.

Bu cehennemde yürümek zorundaydık ve çocuklarımızı ve onların çocuklarını da yürümeye zorladık, çünkü ne kadar kötü olursak olalım... her şeyden çok istediğimiz tek şey çocuklarımızın yaşamasıydı.

Bu yüzden onları zehirle besledik, buna alışmaya zorladık, yozlaştırdık, masumiyetlerini çaldık... çünkü onları sevdik. O kadar çok sevdik ki

Onlara zarar vermek anlamına gelse bile, bunu yapardık çünkü bu onların yaşayabileceği anlamına geliyordu.

Ama yaşamayı bıraktıklarında.

Öldüklerinde.

Görebildiğimiz tek şey hatalarımızdı.

Nerede başarısız olduğumuzu görmek ve onlara yaptıklarımız için dehşet içinde ağlamak. "Wyatt..." Kapma üzerine benim

Göğüs, I denendi için Nefes al,
ama

yapamadım... bebeğim... torunum... çok üzgünüm.

EVELYN - ELLİ SEKİZ YAŞINDA

"Nana? Nana?"

"Hmm." Gözlerimi açtığımda, yeşil benekli iki kahverengi gözün bana baktığını gördüm. Kulaktan kulağa sırtarak yatağıma geldi ve yanıma uzandı.

"Rüyada ne ? Mutlu görünüyordun."

Ellerimi onun küçük yüzüne koyarak gülümsedim. "Rüyamda büyükbabanı görüyordum."

"Babamın babası mı?" diye sordu, çok meraklıydı.

Güldüm, başımı salladım. "Evet, babanın babası. Adını ondan almışsın, biliyorsun. Onun adı Sedric'ti. Aslında bu senin ilk adın olacaktı ama ailen her gün Sedric adını duymamdan endişe ediyordu."

"Ama Sedric'in adı Sedric." Kafası çok karışmış görünüyordu.

"Evet, ama o senden daha genç. O zaman biraz daha iyiydim ve bunu duyduğuma sevindim."

"Büyükbabanın adı seni üzdü mü? Özür dilerim, nine." Uzanıp yüzümü nazikçe okşadı ve bu onun için çok tatlıydı. Çok nazikti.

"Sorun yok canım. Artık iyiyim. Arada bir onu rüyalarımda görüyorum ve gerçekten mutlu oluyorum."

"Rüyalarına daha çok gelmeli." Sırıttı. "Böylece her zaman mutlu uyanabilirsin nine."

Aslında bu daha çok acıttı. Ama onun dört yaşındaki masum zihnini bulandırmak istemedim. Rüyada bile olsa sevdiğin insanları görmenin asla kötü bir şey olmayacağına gerçekten inanmasını istedim.

"Bu güzel olmaz mıydı? Hayalini kurduğunuz ve sizi mutlu eden bir şey var mı?"

Bunu düşündü, yüzü buruştu ve sonra gözleri parladı. "Annemin bana asla sebze yememi söylemediği Candyland'e gitmeyi hayal ediyorum çünkü orada sebze yok."

Bunu o kadar içten söyledi ki gülmekten kendimi alamadım. Onu kendime çekerek sıkıca sarıldım. "Seni daha sonra şeker almaya götüreceğim... ama annene söyleme, anlaştık mı?"

"Anlaştık!" Bana başparmağıyla onay işareti yaptı ve sonra ciddiyetle bana baktı. "Bana yardım edebilir misin, Nana?"

Başka neye ihtiyacı olabileceğinden emin olamadığım için kaşlarımı çattım. Benden uzaklaşıp yatağımdan kalktı ve bana göstermek için bir şey aldı. Biraz daha netleşince başlığını yüksek sesle okudum. "*Yenilmez Küçük Ayı'nın Sayısız Maceraları?*"

Başını salladı. "Dona okuyabilir. Ben de okumak istiyorum."

"Annene sormak istemiyor musun? Eminim sana öğretmeyi çok ister." Ona sordum ve yatağa tırmanırken başını hayır anlamında salladı.

"Hayır, anneme kitap okumak istiyorum. Ona sürpriz yapmak istiyorum." Kitabı bana vermek için kaldırdı.

Doğrulup ona yer açtım ve o da yanıma kıvrıldı. Hatta ilk sayfayı çevirmeme yardım etti ve sonra ilk kelimeyi işaret ederek konuşmamı bekledi.

"Bu. Bu. Hikaye. Hikaye. Hakkında. Hakkında. Yenilmez. Küçük. Ayı," İlk satırı yavaşça söyledim, sonra ilk satırı işaret ettim. "Sıra sende."

"Bu. Bu. Hikaye. Hikaye. Hakkında. Hakkında. Yenilmez. Küçük. Ayı Hakkında."

Biraz şaşırmış bir halde ona baktım ve sııttım. "Bu harikaydı Wyatt. Doğuştan yeteneklisin."

Kızardı ve parmağını bir sonraki satıra götürerek hevesle bana baktı. Bana neden sonsuza kadar uyuyamayacağımı hatırlattı. Yaşamayı bırakamazdım yoksa böyle anları kaçıırırdım... Gülümsemesi bana biraz hayat veriyordu.

"Seni seviyorum Wyatt," dedim ona.

Ve gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Nana. Sırada ne var?"

Evet... Onu, kardeşlerini ve kuzenlerini öylece bırakıp gidemeyecek kadar çok seviyordum.

EVELYN - ŞİMDİ

"Evelyn!"

Farkına varmadan oksijeni ağzımın üzerinde hissettim. Biraz nefes alarak gözyaşlarımı sildim ama kalbimdeki sızıyı silemedim.

Mina yanımdaki hemşireye "Git bir doktor çağır," diye bağırdı. Onlara el salladım. "Evelyn-"

Maskeyi yüzümden çıkararak kısa bir nefes daha aldım. "Ben iyiyim. Lütfen yaygara koparmayın. Benim üzerimden de değil."

Uzun bir süre bana baktı ve sonunda başını salladı.

"Ethan ve Sedric'i bulmaya gidiyorum. Neal, Darcy ve Declan'ı havaalanından almaya gitti." Hemşireye bakmadan önce bana fısıldadı. "Onu rahat bırak yoksa seni asarım."

O gittiğinde maskeyi yüzüme tuttum, destek için elimi uzve ayağa kalkmaya başladım.

"Beni torunumun odasına götür," dedim, yürümeye başlamıştım bile. İçimdeki her şey acıyordu ama henüz uyumayacaktım. Reddettim. Bana hâlâ ihtiyaçları vardı. Cam kapılar açıldığında ve onu orada yatarken gördüğümde vücudum titremeye başladı. Kontrol edemiyordum.

"Evelyn!"

Donup kaldım, gözlerim o kadar büyüdü ki, ona bakmak için döndüğümde gözlerimden yaşlar süzüldü. Jilet gibi keskin yeşil gözleri, düşmesine izin vermediği gözyaşlarıyla doluydu.

"Melody," dedim dişlerimi sıkarak ve kollarını sıkıca kavradım. "Hangi cehennemdeydin? NEREDEYDİN?! Bunu onlar için yaptığını söylemiştin! Böylece onlara göz kulak olabilecektin. Neredeydin? Liam nerede? Nerede-"

İğne soğuk ve hızlıydı, küçük bir böcek ısırığı gibiydi ve ne olduğunu anlamadan bacaklarım beni daha fazla tutamadı. Ama düşmedim; onun yerine kolları bana sarıldı. Tekerlekli sandalyeye tekrar oturtmadan önce omuzlarımı sıktı. Etrafımda dönerek bacaklarımı basamaklara doğru kaldırdı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Onu görmek istiyordum. Başındaki sarı peruktan nefret ediyordum. Oğlumu görmek istiyordum.

"Liam," diye seslendim usulca.

Bir an durdu ve bana baktı. Yeşil gözleri yerine kahverengi gözlerini gördüm. Ama o olduğunu biliyordum.

"Tatlım-"

"Geç kaldık anne. Özür dilerim." Gözlerindeki acı gerçektir. Bu sadece benimkine eklendi, ama o kendini tuttu. Yatağa doğru ilerlemeden önce ellerimi ve sonra alnımı öptü. Göz kapaklarım ağırlaştı ve her şey bulanıklaşmaya başladı.

Onları görebiliyordum. Adam onu yataktan çekmeye çalıştı ama kadın adamın elinden kurtuldu ve Wyatt'ın başında hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Onları en son ne zaman ağlarken gördüğümü hatırladığımı sanmıyorum. Liam başını eğdi, nefes almaya çalıştı, ellerini saçlarında gezdirdi ve sonunda kolundan tutup yüzüne doğru bir şeyler bağırdı. Kadın dondu kaldı, hâlâ bırakmıyordu. Ama her ne yaptıysa işe yaramış olmalıydı. Yüzünü sildi, ağzındaki cerrahi maskeyi kaldırdı ve döndü. Hareket etmek istemiyordu. Ve tam tekrar gideceğini düşündüğüm anda, uzaklaşmadan önce alnına bir öpücük kondurmak için geri döndü.

Giderken gözlerini
yakaladım. O gözleri
hatırladım.

Yeşil ya da kahverengi... O gözleri hatırladım çünkü benimkilere çok benziyorlardı.

Keşke o zaman nerede olduğunu soracak gücüm olsaydı.

O gittiğinde onlara, oğullarıma baktım. Liam hiçbir şey söylemedi. Ağlamadı. Öfkeden kendini kaybetmedi. Sanki Melody ile kişilikleri değişmiş gibiydi. Onun yerine elini oğlunun başına koydu ve dönüp gitmeden önce kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bu sefer ondan duyduğum son sözler şunlar oldu: "Bu iş bitmedi anne. Bunun bedelini ödeyecekler. Dünya ödeyecek." Sorun da buydu.

Herkes çocuklarıyla birlikte ödemek zorunda kaldı.

YİRMİ BİR

"Aşk, tüm çılgınlığıyla birbirinin içinde nefes almaktır."

~ *Seema Gupta*

OceanofPDF.com

HELEN

Acıdı.

Her şey acıttı.

Sanki dünya beni parçalara ayırmaya çalışıyordu.

"Helen?"

Anne?

"Helen, tatlım beni duyabiliyor musun?"

Baba?

"Hadi, kardeşim."

Darcy mi?

Neden herkes buradaydı? Hayır, herkes değil... Wyatt. Wyatt'ın sesi neredeydi? *Neden hep günümü mahvetmek zorundalar?* Onları duydum ama duymak istediğim tek sesi duymadım. Hayır. Lütfen hayır. Bu bir kabustu. Kanı, kurşunları hatırladıkça paniğe kapıldım.

Yere düştü!

Yere düştü!

BEEP!

BİP!

BİP!

BİP!

"Helen! Helen, sakın !" bağırdı babam ama anlamamıştım. Wyatt neredeydi? "Tatlım, lütfen!"

Acıttı!

Gözlerimi açtığımda ışıklar o kadar parlaktı ki kör ediyordu. Öksürdüm ve ağzımdaki tüpe karşı mücadele ettim.

"Helen, bekle..."

Anne...

"Boğuluyor. Çıkarın onu!"

Baba.

Wyatt nerede?

"...whe..." Öksürdüm. Boğazım zımpara kağıdı ve ağaç kabuğu gibi hissediyordu ama konuşmam gerekiyordu. Gözlerimi açtığımda, sonunda bulanıklık sabitleşene ve onları görebilene kadar her yerde dolaştılar. Annem ve Darcy bir taraftaydı.

diğer tarafta da babam. Haftalardır uyumamış ya da üstlerini değiştirmemiş gibi görünüyorlardı.

"Tatlım!" Annem elini yüzüme koydu ve gözyaşları sel oldu.

Ellerini uzaklaştırmak için uzanmaya çalıştım ama ellerimi bir tuhaf hissettim. Aşağıya baktığımda elimi tutan büyük bandajları ve telleri gördüm. Yine kalbim ağırlaştı ve boğazım düğümlendi.

" yok." Babam beyaz elini bileğimin üzerine koydu. "Sen iyisin. Beş parmak. Beş ayak parmağı. İyisin, nefes al."

Derin bir nefes aldım ve tekrar etrafıma bakındım... Burası bir hastaneydi. *Tamam, bir hastanedeyiz.*

"İşte böyle tatlım, nefes al," dedi annem saçlarımı yüzümden çekerken.

Ona bakarak derin bir nefes daha aldım... acıyı görmezden gelerek ağzımı açtım. Tek söyleyebildiğim, "W...y...Wyatt." oldu.

Bekledim, ona doğru baktım ve bekledim ama o sadece bana baktı. Neden sadece bana bakıyordu? Sesim çok mu kısıktı? Yavaşça yutkunarak ağzımı bir kez daha açtım, beni duyabilmesi için net bir şekilde söylediğimden emin oldum. "W... Wyatt?"

Yine cevap vermedi. Onun yerine, gözleri... ağlamak üzereymiş gibi bakıyordu. Ondan uzaklaşıp babama bakarak tekrar sordum. "Wyatt?"

Yüzünü buruşturdu ve belki de fark etmediğimi düşündü çünkü kendini gülümsemeye zorladı. "Dinlen tatlım, sonra konuşuruz-"

"WYATT!" Çığlık attım, bakışlarımı ailemin etrafından kardeşime çevirdim. Bana yalan söylemeyeceğini biliyordum ama gözlerimin içine bakmıyordu.

Bana söylemedikleri için soluma baktım ve neyse ki o el beni dinliyordu. Dişlerimi sıkarak onu kaldırdım ve telleri kendimden çekmeye çalıştım.

"Helen, dur!" diye bağırdı babam, elimi tutarak.

"WYATT!"

"Helen, sadece rahatlamam gerekiyor. Birkaç gündür uyuyorsun-" Neden duyamadılar? "WYATT! WYATT NEREDE? CEVAP

BEN!"

"BEYİN ÖLÜMÜ GERÇEKLEŞTİ!" Darcy sonunda bana bağırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Elini koluma koydu. "O... bir kurşun kafatasını kırmış...

Bu ve diğ er yaraları... Çok fazlaydı.    gün önce beyin ölümü gerçekleşti. Makineleri kapatmadık. Ethan'ın gidip Dona'yı almasını ve senin uyanmanı bekliyorduk. Ama o gitti."

Ona baktım ve başımı salladım. Yataktan kalkmaya çalıştım. Ama yapamadım. Sanki herkes beni tutuyormu  gibi hissediyordum.

"Helen, lütfen, lütfen. Seni neredeyse kaybediyorduk." Annem bana dokunmaya çalıştı ama ben başımı salladım.

"Ben... onu... görmek... istemedim," dedim ona.

"Helen, o hâlâ burada olacak," diye fısıldadı babam, elini başıma koydu ama ben elimi salladım.

"Eğer... o...  ld yse... beni de... g m yorsunuz!"

"HELEN!" diye bağırdı annem yüzüme. Beni tuttu ve bağırdı. "DUR! Lütfen dur! O gitti! Tatlım, ikinizin de yakın olduğunu biliyorum. Ama dinlenmen gerek-"

"Ben... onu...

seviyorum."

"Biliyorum,

bebe im-"

Başımı tekrar salladım. Beni duymuyorlardı. Lanet olsun, bo azım. Konu mam gerekiyordu. "Onu seviyorum... senin gibi... senin babamı sevdiğin gibi... o gidiyor... ben gidiyorum."

"Ne?" diye zar zor fısıldadı babam. Yüzünü okuyamıyordum ama gerçeği söylemekten başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Gözlerim kendi g zya larımdan yandı ama duramadım. Bilmelerine ihtiyacım vardı. Duymalarına ihtiyacım vardı.

"Biz... o... size... geldi inizde... d nd  n zde... söyleyecekti." G zya larıma rağmen gülümsedim. "Biz... mutluyduk. Çok mutluyduk. O gitmedi, baba. Beni burada bırakmazdı."

Elimi bıraktı, beni anlayamamı  gibi ba ını salladı. Ka ları birbirine çatıldı. " u anda bana ne diyorsun Helen? O senin kuzenindi."

" yle." D zelttim ve gülümsedim. "Ama kan ba ı yok."

Hiç konu madı. Sadece bana baktı. Anlayaca ını umarak anneme baktım ama o da kalp atı larımdan dolayı çok endi eliydi. "Anne... Onu görmem gerek."

"Helen, seni daha yeni geri aldık, lütfen yapma-"

"Beni kaybedeceksin. Yemin ederim, eğer beni ona g t rmezsen," diye fısıldadım, sesim artık istediğim kadar yüksek değildi.

Hepsi şok olmuş, kafası karışmış mankenler gibi orada duruyordu. Kimse kımıldamadı. Kimse bir şey söylemedi. Bunun yerine, bana hayal gördüğümü hissettirdiler. Onlar öyle kaldıkça, ben de onu orada öylece yatarken hayal ettim.

"Sen uyuduktan sonra daha çok konuşuruz-HELEN!"

Babam konuşmaya başladığı anda dilimi çıkardım ve sertçe ısırđım.

"HELEN, DUR!" diye bağıldı babam, çenemi sıkarak. "ONA BİR ŞEY VERİN!" Babam doktorlara bağıldı.

Onları incittiğim için kendimi çok kötü hissettim. Bu yapmak istediğim son şeydi ama beni duymuyorlardı.

Hayır! Uyuşmaya başladığımda ağlamak istedim.

DARCY

Yukarı şimdi aşağı

oldu. Sağ sol

oldu.

Kuzenler sevgiliydi.

Aşk insanları öldürüyordu.

Artık içinde yaşadığım dünya buydu. Onu anlamıyordum. Anladığımdan daha az hoşuma gidiyordu. Duygularım artık bedenimi terk etmiş gibi hissetmiyordum. Acı o kadar derine işlemişti ki, kendimi incitmemek için kendimi kapatmak zorunda kalıyordum. Çok fazla düşünmeme ya da çok fazla hissetmeme izin veremezdim. Sadece hareket etmem, mantıklı olanı yapmam gerekiyordu. Onunla - ablamla, bilgisayar beyniyle - birlikte olmam gerekiyordu. Herkes onun için sadece bir denklemdi... ya da en azından eski haliyle. Önümde dilini ısırarak koparan çılgın kadının kim olduğundan emin değildim ama onu bu şekilde tanımlıyordum çünkü o yüz... kız kardeşime aitti.

Her uyandığında Wyatt'ı sordu.

Annem ve babam onu sakinleştirmeye çalışırdı ama o dilini ısırđırdı. Doktorlar ağzına bir dil çubuğu koymamızı önerdiler ve babam neredeyse boynunu kırıyordu. Onlar da mantıklı davranmıyorlardı. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım; tıbbi sedyelerden birini odasına getirdim. Şu anda yattığı yataktan daha ince ve küçüktü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu babam, yüzünü bana dönerek.

"Onu Wyatt'ın odasına götürüyorum."

"Darcy, o şeyi nereden aldıysan oraya geri götür-" Onu itmeye çalıştı ama Helen uzanıp yakaladı. Adam ona baktı, o da ağır ağır nefes alarak ters ters baktı.

"Sen onu alana kadar dilini ısırmaya devam edecek, o yüzden al-"

"DAHA YENİ UYANDI!" diye bağırdı bana. "Ona daha fazla yüklenme şimdi! Güçlenmesi gerekiyor."

Görünüşe göre onu duymuyordu, çünkü yatağı daha da yaklaştırdı, kırık bacağına ve parçalanmış eline rağmen kendini kaydırmaya çalışıyordu.

"Helen...", diye fısıldadı, omuzları düşmüştü.

Onu.

Ama o sadece bana baktı ve gülümsedi, sesini bastırmayı başardı. kelimeler. "Yardım edin... lütfen."

Ona doğru bir adım attım ve başka bir gün olsa beni tokatlayacağını biliyordum. Ama yorgundu ve Helen yardımcı olmuyordu. Ne olduğunu anladığı anda felç geçirdiğini düşündüm. Toparlanmaya başladı, bana gitmemiz gerektiğini haykırıyordu. Gözleri ölü gibiydi. Sonra tüm yolculuk boyunca tamamen kendinden geçti ve ancak onuncu kez Sedric'i aradığımda neden konuşmadığını nihayet anladım. Sevdiğiniz birinin yaralandığını, ölmekte olduğunu, öldüğünü duyduğunuzda içinizden geçen korku. Sizi ruhsuz bırakma yeteneğine sahipti.

Kablolarına tutunarak ve önce taşıyıcıyı hareket ettirerek onu yataktan kaldırdım ve diğer yatağa yatırdım. Doğrulup ayağa kalktı ve gerçekten merak ettim, ağrı kesici ilaçları o kadar güçlü müydü ki kafası iyi miydi yoksa o da benim gibi acıyı bloke mi etmişti? Serumunu almak ve bizimle birlikte taşımak için uzandı ama annemiz serumu kaptı.

Başını kaldırmadı ama annemi rahatlatmaya çalışıyormuş gibi görünen Helen'in yanında yürüdü.

Çünkü artık bu dünyada hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Koridoru kısa bir yürüyüşle geçtik. Ne de olsa hastanenin bu katının tamamı ailemiz için boşaltılmıştı. Her adımda kalbimin çarpmaya başladığını hissettim... korkuya kapıldım ve onu geri ittim.

"Helen?" diye fısıldadı büyükannemiz, sandalyesinden kalkıp bize doğru ilerlerken.

Odanın köşesinde taş gibi duran Ethan'dı. Hareket etmiyordu. Konuşmuyordu. Orada öylece oturmuş, Wyatt'ın mümkün olan her türlü makinenin bağlı olduğu vücuduna bakıyordu. Hayranlık duyduğum, sık sık kıskandığım ama sevdiğim ve etkilemek istediğim iki adam... ikisi de kırık ve işe yaramazdı. Bu hiç mantıklı değildi.

"Wyatt," diye acı dolu bir sesle ona seslendiğini duydum. Yatakları yana yana gelene kadar onu mümkün olduğunca yaklaştırdım. Uzanıp elini onun yanağına koydu. "Wyatt... bebeğim, benim. Uyan artık."

"Bebek" Neal Amcam ve Mina Teyzemin ya da Sedric'in gözünden kaçmadı. Hepsi bize şaşkın şaşkın baktı. Ama ne diyebilirdik ki?

"Wyatt... uyanmalısın," dedi onu sarsarak. "Wyatt, sen gitmedin. Uyan."

Her geçen kelimeyle birlikte daha da paniklemiş görünüyordu.

"Helen." Büyükanнемiz uzanıp onun elini okşadı. "O gitti."

"HAYIR!" Helen ona bağırdı. Bu kez can havliyle Wyatt'a sarıldı ve onu sarstı. "WYATT! WYATT! UYAN! HEMEN UYAN! BENİ DUYUYOR MUSUN! LÜTFEN?"

Hıçkırmaya başladı ve gücünün nereden geldiğini bilmiyordu ama dizlerinin üzerine çökmeyi başardı. Çığlıkları gittikçe yükseldi, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. Arkamı dönüp gitmeye çalıştım ama babam yoluma çıktı. Koluma yapıştı ve sıkıca kavradı.

"Bunu ona sen yaptın." Benimle alay etti. "Onu en kötü kabusuna sürükledin ve şimdi acı çekiyor. Sen kendi acını bile hissetmiyorsun. Ne cüretle onu bununla baş başa bırakırsın? Ona yardım etmedin. Kardeşini daha hızlı kırmaktan başka bir şey yapmadın. Sakın kaçmaya kalkma! Burada dur ve çığlıklarını dinle ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayışımızı izle."

Bıraktı, ilerlerken omzu benimkine sürtündü ve kızın çığlıkları kulaklarımla buluştuğunda irkilmekten kendimi alamadım.

"O ölmedi! Ayağa kalk anne! Yardım et bana! Lütfen! Wyatt, gel lütfen! AHHHH! WYATT! Oh Tanrım, hayır. Lütfen!"

HELEN - 21 YAŞINDA

Gece gökyüzünde milyonlarca elmas yıldız varmış gibi görünüyordu ve gökyüzünü izledikçe kendimi cennete bakıyormuş gibi hissediyordum.

"Çok , değil mi?" diye sordu yanıma oturmak için hareket ederek.

Başımı salladım, onunla konuşmadım.

İç çekti. "Helen, sence de sessizlik tedavisi için çok yaşlı değil miyiz?"

Yine de cevap vermedim. Aslında dikkatimi dağıtmak için yıldızları saymaya başladım, bunun mümkün olmadığını biliyordum ama en azından dikkatimi dağıtmaya yardımcı olurdu. Ve o sessizliğini korudu. Sessiz kalırken yanımda olmasından rahatsız olmamı beklediğini de biliyordum ama bu sefer pes etmeyecektim.

Kaç dakika geçtiğinden emin değilim ama dördüncü dil tıkırtısında artık yettiğini anladım.

"Helen!"

"Ne!" Doğruldu ve aptal yakışıklı yüzüne ters ters bakmaya başladım.

"Ne istiyorsun Wyatt? Git! Ne istiyorsan onu yap! Boston'a taşın, beni burada yalnız bırak, her neyse!"

"Seni yalnız bırakmayacağım, sen de gelebilirsin!" diye bana bağırdı ve sinirlenerek göğsüne bir şaplak attım. "Ah!"

"Boston'da seninle takılmak için burada yaptığım her şeyi bırakmamı mı istiyorsun?" Kendisinden başka kimseyi umursamıyordu.

"Sırf seninle takılabilmek için Chicago'da kalmamı istiyorsun!"

"Sen Chicago'lusun! Senden bir şey seçmeni istemiyorum. Ait olduğun yerde kal diyorum."

Başını yana eğdi ve yumruğunu sıktı. "Neden ait olduğum yer burası? Neden herkes beni zorlamaya çalışmadan nereye ait olduğuma kendim karar veremiyorum!"

"Çünkü burası evin. Burası ailenin olduğu yer." Neden anlamadı? Burası anılarımızın olduğu yerdi. İhtiyacımız olabilecek her şeyle çevrili olduğumuz yer. "Neden gitmeye bu kadar kararlısın?" *Beni terk etmeye mi?*

Başını eğdi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Bu ailenin ötesinde kim olduğumu bilmek istiyorum Helen. Kendimi tek başıma bulmak istiyorum. Bu neden bu kadar kötü bir şey? Neden herkes benim için çizdikleri yolda yürümek yerine kendi yolumu bulduğum için beni suçlamaya çalışıyor? Yapmamız gereken bu değil mi?"

"Tamam, o zaman git," diye mırıldandım.

"Gitmek ve sonra seninle konuşmamak istemiyorum çünkü Ben."

Her şey her zaman onun şartlarına göre olmak zorundaydı. "Tamam, git, kızmayacağım.

Zamanım olduğunda sizi arayıp bilgi veririm."

Bir şey söylemedi, ben de ona doğru baktım. Bana bir bakış atıyordu. yüz.

"Ne?"

"Vaktin olduğunda mı?" diye tekrarladı tiksintiyle. "Neyim ben, eski bir kurtulmaya çalıştığın erkek arkadaşın mı?"

Keşke!

"Benden daha ne istiyorsun!? Tanrım, çok muhtaçsın," diye mırıldandım.

Omuzlarını benimkilere çarparak güldü. "Sadece en iyi arkadaşımın beni ekmediğinden emin olmak istiyorum."

"Bunu en iyi arkadaşın söylüyor."

"Biz nasıl en iyi arkadaş olduk?" diye sordu ve bir Twix çıkardı, paketini açtı ve diğerini almadan önce bana bir Twix çubuğu verdi.

"Beni kıskanıyordun."

"Ne diyeyim?" diye sordu gülmemeye çalışarak.

Twix'ten bir ısırık alarak başımı salladım, çiğneyip yuttuktan sonra devam ettim. "Dona'yla yakınnefret ediyordun. İkizini elimden alıyormuşum gibi hissediyordun ve bu yüzden Dona daha fazla kız arkadaş istediği için onun yerine seninle oynamamı istiyordun. Ama sonra Dona'nın yapmak istemediği şeyleri yaparken daha çok eğlendik. Sonra Dona kıskandı ve onunla daha çok vakit geçirmemi istedi. Ve bu gidip geldi."

"Bunu hatırlamıyorum," dedi ciddi bir şekilde ve bir ısırık aldı. Yüzümdeki ifade çok komik olmalıydı çünkü gülmesini engelleyemiyordu.

"Kapa çenen!"

"Özür dilerim. Kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyordun." Kıs kıs güldü ve sonra derin bir nefes aldı. "Dona ve ben sana çok sert davranmış olmalıyız."

"Sen daha zor ikizdin," diye itiraf ettim, bir ısırık daha alarak. "Ne, neden?"

"Açıklamaya bile başlayamayacağım kadar karmaşık." Aslında değildi. Ondan *hoşlanıyordum*. Bu yüzden sürekli onun etrafında olmak çok daha fazla çaba gerektiriyordu.

Dona ile olduğundan daha fazla.

"Her neyse, en azından bu zor ikizi olabildiğince çok ziyaret edeceğine söz verir misin? Senden ayrı kalmayı sevmiyorum," dedi ve sonra yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Dona sırf bana inat olsun diye sana beni unutturacakmış gibi hissediyorum."

"Neden hiçbir şey yapmadığım halde ikiniz arasında benim için bir rekabet varmış gibi hissediyorum?" Ona bakarak sorguladım.

"Helen, bizim için çok şey yaptın. En azından benim için. Bunu her zaman söyleyemeyebilirim. Ama sana minnettarım. Senin hayatımda olmamanı hayal bile edemiyorum, bu yüzden ziyaretime gelmelisin. Ama yemeklerini evde bırakabilirsin." Tek küçük şakasına güldü. Omzuna bir yumruk attım, o da daha sert güldü ve uzanıp beni yakaladı. "Sakın beni unutma yoksa yemin ederim..."

"Ne yapacaksın?" Onu itmeye çalışarak .

Durakladı ve "Yoksa kırık, yalnız bir kalpten öleceğim" dedi.

Ben ona baktım, o da bana baktı. Sonra ikimiz de gülmeye başladık.

Sonunda ikimiz de sakinleştiğimizde elimi uzattım ve tokalaştık.

"Beni de unutmasan iyi edersin, yoksa ben de aynı şeyden öleceğim."

"Anlaştık." Elim tuttu, sanki kolumu çekmeye çalışıyormuş gibi titriyordu.

Kapalı.

HELEN - ŞİMDİ

"Uyan," diye fısıldadım, hareket edemeyecek kadar yorgun olmama rağmen yanına uzandım. Artık ona bakamıyordum bile. Orada değildi ama yine de tek yapabildiğim konuşmaya devam etmektir. "Yoksa kırık, yalnız bir kalpten öleceğim... Şaka yapmıyorum. Uyan lütfen. Ben de ölürsem ailem çok üzülecek. Ölmek istemiyorum Wyatt, ama beni burada bırakamazsın... Neden beni hep terk ediyorsun?"

"Helen?"

Baktım. Annemdi. Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Ona bakmaktan hoşlanmıyordum, bu yüzden başımı tekrar onun yanına yasladım ve koluna dokundum.

Çok mutluyduk.

Mahvetteler.

Artık her şey gitmişti.

Düşündükçe suçlayacak birini arıyordum ve suçlayabileceğim tek kişi köşedeki zavallı adamdı, eskiden işe yarar biriydi. Kendimi suçlamak istemedim. Wyatt'ı suçlayamazdım. Bu yüzden suçlanacak en iyi kişi Ethan'dı.

"Anladı," diye fısıldadım, ona bakıyordum ama başını kaldırmadı. "Senin duvarların içinde olduğunu anladı."

İlk kez yer değiştirdi. Sersemlemiş bir halde bize baktı.

"Seninle konuşması gerektiğini söyledi. O kadar mutluydu ki. Seni bulmama yardım etmemi istedi ve her yere baktık. Sonra senin kurallara uyduğunu söyledi. Kimsenin bu aileyi senden daha çok sevmediğini söyledi. Senin için kendini paraladı. Onu affetmeni istedi. Ama sen affetmedin, o da bunu kendi başına yapmak zorunda kaldı. Onu tek başına bıraktın. Ivy'yi kaybetmeniz onun suçu değildi ama yine de onu suçladınız ve ölüme terk ettiniz."

"I..." Konuşamıyordum bile.

"Chicago'yu terk etmiş olabilir ama seni asla terk etmedi." Benim değil onun ağlamasını istememe rağmen gözyaşlarım akmaya başladı. "Hiçbirimizi terk etmedi. Tek yapman gereken aramaktı, o da gelirdi. Ama sen ondan gelmesini hiç istemedin. Bu yüzden bahanelere ihtiyacı vardı... oradaydı... kilise bombalandığında bizim için geri geldi ve siz onunla alay ettiniz. Sizin sahte düğününüz için kaldı ve siz onu küçümsediniz-"

"Helen, bu kadar yeter," dedi annem ama sözümü bitirmemiştim.

"Onun senin yoluna dönmesini istedin. Senin gücün karşısında eğilmesini istedin. Bu yüzden tek yapman gereken kendini alçaltmakken onu geri kazanmak için tüm bu aptalca planı yaptın. Sadece bir kez. Sadece bir kez! Yapamadın. Sen ölürken, o tam zamanında geldi ve seni kurtardı. Ivy'yi kurtardı. Senin için intikam aldı. Yine de bu için yeterli değildi. Şimdi mutlu musun? Senin affını kazanmak için her şeyden vazgeçti. Böylece sana ciddi olduğunu gösterebilecekti. Sen lanet duvarların arasında entrikalar çevirirken o her gün savaştı! Şimdi var mı? Artık ondan nefret etmeyi bırakabilir misin? Artık ölüm döşeginde olduğuna göre, kendini senin için yeterince affettirdi mi?"

"Helen, acı çektiğini biliyorum ama yeter!" Neal Amca talep etti.

Sadece gülebildim. "Onu koruyun. Hepimiz büyük kral Ethan'ı koruyalım... Sırada kim var, majesteleri? Dona fırsatını bulmuşken kaçmakla akıllılık etti. Sayenizde yıl sonuna kadar ölmüş olacaktı."

"HELEN!" diye bağırdı annem ve ben sustum -susmak istediğim için değil, boğazım düğümleniyormuş gibi hissettiğim için.

Kalbim ağrıyordu ve artık nefes alamıyordum.

"HELEN!"

"Doktoru çağırın!"

"HELEN!"

ETHAN

İnkâr ediyordum.

Bundan emindim ama göğsümü tırmalayan acıyı kabul etmektense inkârda kalmayı tercih ettim. Bu nedenle köşede kaldım... izledim. Başka tarafa bakamadım. Sözlerini duydum, beni derinden yaraladılar ve gerçekte ne kadar sahtekâr bir adam olduğumu ortaya çıkardılar. Ondan özür dilemeye çalıştım... sonra onlara dönüp baktığımda... bir şey fark ettim. Kadın sinirlendikçe, hakaretleri arttıkça, parmağının titrediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Sadece bir kas spazmı. Doktorlar bunun olacağını söylemişti. Tekrar görmek için bekledim ama gitmişti. Umut gitmişti.

"HELEN!"

Gözlerim ona kaydı ve kasılmaya başladığında ayağa kalktım. Yardım etmek istedim ama yine bir şey gördüm. Bu sefer onun eli değildi. Bir göz kapağıydı.

"HELEN!"

"Doktor çağırın!" Cora Teyze çığlık attı ve yine göz kapakları hareket etti. Ben deli değildim. Benim yapmak istediğim şeyi yapmaya çalışıyordu, ona yardım etmeye.

Ona yardım etmeye

çalışıyordu! O oradaydı!

"Ne oldu?" Doktorlar koşarak içeri girdi ve onların sesiyle göz kapakları durdu.

"Ondan uzak durun!" Herkesin gözü üzerimdeyken bağırdım.

"Nefes alamıyor," dedi içlerinden biri ve ben onu görmek için bakmadım. Sadece onu izledim... ve yine göz kapağı hareket etti.

"Başını yukarı kaldırın. Biz-"

"ONDAN UZAK DURUN DEDİM!" Yatağının yanına doğru ilerlerken doktorlara silahımı çekerek tersledim.

"Ethan, ne yapıyorsun!? İndir şu lanet silahı!" Declan Amca bana bağırdı ve işte oradaydı.... o kadar hızlı, o kadar ani oldu ki gözümü kırpsam kaçırıacaktım.

Başına doğru ilerleyerek elimi başına koydum ve yavaşça geriye doğru fırçaladım. "Küçük kardeşim, eğer gözlerini açmazsan onun ölmesine izin vereceğim."

"ETHAN!"

BANG!

Ateş ettim ve doktorlar çığlık attı. İki tanesi eğildi.

"WYATT!" Tekrar seslendim. "Rengi maviye dönüyor, Wyatt. Senin yanında boğulacak."

"HELEN! Ona yardım edin!" Cora Teyze çığlık attı.

"Bu ailenin cenazesine daha fazla gitmek zorunda kalmamak için doktor olmadın mı? O senden önce gidecek. Yemin ederim, onu kendim öldüreceğim. Üç."

"Ethan, yeter!"

"İki."

"ETHAN!"

"Bir!"

BANG!

Gözleri sanki ölümden uyanıyormuş gibi açıldı... hayır, tam olarak yaptığı buydu. Gözlerini kocaman açmıştı. Panik ve korku içinde bana bakıyordu.

"Wyatt!" Büyükannem çığlık atarak ona doğru koştu.

Bana bakmaya devam etti.

"Beni duyabiliyor musun?" Ona sordum.

Tüm gücünü kullanmış gibi görünüyordu ama göz kırptı.

Silah elimden kaydı, bedenim kamburlaştı ve alnımı onunkine koydum.

"Tanrıya şükür, seni lanet olası piç. Tanrıya şükür."

YİRMİ İKİ

"Ben kolay bir aşk istemedim, çılgın
bir aşk istedim,
bir tür aşk yarattı
ve yok
edildi
hepsi aynı anda."
~ *Julie Murphy*

OceanofPDF.com

ETHAN

Hepimiz yatağının etrafında durduk ve yeni bir doktor onu kontrol etti. Yakınında durup parmaklarımı çimdiklemekten kendimi alamıyordum, sinirlendiğim noktaya kadar izliyordum.

"Eee?"

"Beyin ölümü gerçekleşmemiş."

"O kısmı kendim çözdüm. Ne haltlar dönüyor?" Hepsine karşı sabrımın tükenmesine bir şarlatan doktor kalmıştı.

"Buna kilitlenme sendromu ya da psödokoma deniyor. Kardeşiniz etrafında olup biten her şeyin farkında. Kazadan kaynaklanan travma beynini vücudunun geri kalanıyla bağlantı kuramaz hale getirmiş olmalı. Biz buna kilitlenme sendromu diyoruz çünkü sanki kendi vücudunun içinde hapsolmuş gibi."

Ne zamandır böyle?

"Onu nasıl düzelteceksin?"

"Bilinen bir tedavi ya da iyileştirme yok-"

"Şunu açıklığa kavuşturalım, böylece seni öldürüp öldürmeyeceğimi bileyim." Sert bir şekilde nefes alarak, bana söylediği şeyi anlamaya çalışıyordum. "Önce kardeşimin beyin ölümünün gerçekleştiğini ve yapılabilecek bir şey olmadığını söylediler. Yani ailem ve ben kederden aklımızı kaybederken, kardeşim çaresizce kendi vücudunun içinde hapsolmuş bir şekilde dinliyor. Ki siz yüksek eğitilmiş tıp uzmanlarının hiçbirisi bunu yakalayamadı. Kardeşimin size ve bu lanet olası hastaneye cehennemin her katında lanet okuduğuna bahse girerim. Bunun yerine, Tanrı'nın lütfuyla, herkesin bana söylediklerine rağmen umut edecek ve onu izleyecek kadar dik kafalıyım... ve bu nedenle ölmediği gerçeğini yakalayabiliyorum. Bir kez daha siz yüksek eğitilmiş, fazla maaş alan orospu çocuklarını arıyorum... ve bir kez daha hepiniz bana yapılabilecek hiçbir şey olmadığını söylüyorsunuz. Onu bu şekilde bırakmam mı gerekiyor?"

Wyatt'ın gözlerinin hareket ettiğini fark ettim ve sııttım. "Şu anda bunu önerdiğim için bile bana lanet okuyor."

"Orada olduğunu nereden anladın?" diye sordu doktor, kaleminin ucunu Wyatt'ın ön kolunda gezdirerek. Ama bu kez yanıt gelmedi.

"Panikliyordu." Tarif edebileceğim tek yol buydu.

"Paniklemek mi?"

"Kuzenimiz bağırmaya başladığında Wyatt'ın elinin titrediğini fark ettim. Sonra nefes almakta zorlanmaya başladığında yardım etmek için ayağa kalktım ve ona baktım ve hissettim ki... sanki o da kalkmaya çalışıyordu. Sanki ona ulaşmaya çalışıyordu. Bu yüzden aklıma gelen tek şey onu tehdit etmek oldu... Panikledi ve gözlerini açtı. Onu kurtarmak için gözlerini açmak için savaştı." Sevimsiz bir romantik diziden ya da senaryodan bir sahne gibiydi.

"Artık içeride olduğunu bildiğimize göre, daha fazla test yapacağız ve yapabileceğimiz başka bir şey olup olmadığına bakacağız."

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Sadece başımı salladım. O ve beyaz önlüklüler gittiler ve ben ancak o gittikten sonra amcama döndüm.

"Declan Amca, ben-"

Yumruğu ağzıma o kadar sert çarptı ki kanın tadını alabiliyordum. Yutkundum ve yüzümü ona döndüm.

"Bunu hak etmiştim."

"Eğer bir daha... yani bir daha kızımın hayatıyla bu şekilde oynarsan, seni ateşe veririm, lime lime ederim. Kim olduğunu düşündüğün umurunda değil."

"Anlıyorum." Ona başımı salladım.

Başka bir şey söylemedi ve uzaklaştı. Artık herkes Helen'in odasında idi, hem ona göz kulak olmak hem de kardeşimle beni yalnız bırakmak için. Yanındaki sandalyeyi çekerek derin bir nefes aldım ve yatağının parmaklığına doğru eğildim. "Güçlüler nasıl da düşmüş." Acı acı kıs kıs güldüm. "Biz bir avuç... hayır, aptal olan benim. Kefarete ihtiyacı olan benim. Sana içerledim. Beni terk ettiğin için, benim de acı çektiğimi görmediğin için sana kızdım.

Ben sadece... Ben hep annemle babamın sahip olacağımızı söylediği şeyi istedim. Sonunda yan yana savaşaacağımızı. Ivy'yi öldürdüklerinde, sadece onlara karşı değil, sana karşı da kendimi savunmasız hissettim. Her zaman sana örnek olmak istedim ve bu yüzden düşündüklerimi ve hissettiklerimi saklamaya devam ettim. Babam beni uyardı... ya da en azından uyarmaya çalıştı. Ama ben dinlemedim. Onlara ve sana verdiğim sözlerden döndüm... ve sen bu hale geldin. Yapamam.

Hatta beni duyup duymadığını ya da uyuyup uyumadığını bile söyleyebilirim."

Uzanarak göz kapağını kaldırdım ve gözü hemen benimkine kaydı... sanki bana dik dik bakıyordu.

"Oh, uyanıksın. Bu senin için can sıkıcı olmalı ama bil ki bu benim için çok ürkütücü," dedim göz kapağını bırakarak. Gülümsedim.

"Her Şeye rağmen, Şu anda bana ne kadar kızgın olursan ol... Hayatta olduğun için çok mutluyum. Dona..."

Adını söylediğimde göz kapakları tekrar seğirdi.

"O bilmiyor. Bunu ondan sakladığımıı öğrenince bizi öldürecek. Ama onun kalbini kırmaya dayanamazdım. Cesaret bekliyordum. Onu yakalamaya gitmediğim için içimdeki korkağa teşekkür etmeliyim... Kendini suçlayacak bir yol bulurdu."

Neredeyse
lyordu.

Hayır.

ldğn sandım. Onu kaybettiğimi düşündüm ve bu beni düŐündüęümden daha fazla üzdü... Ivy'den bile daha fazla.

DeęiŐmek zorundaydım.

Daha iyi olmalıydım.

Daha iyi bir denge bulmalıydım.

Cevabı bilmiyordum. Sadece onun yardımına ihtiyaım olacağını biliyordum. Buz olmadan kim olduğumu bulmam gerekecekti... nasıl daha fazla ailenin bir parçası olacağımı. Bir hata yapmıştım. Yapabileceğimi sanmıştım ve bu yüzden hepsi acı çekmişti. Hepsini duymuştum ve önemsediklerini biliyordum. Sorun bendim.

Varilin dibine vurmuŐtum.

Nefes vererek ona baktım. "Daha ileri gitmeden önce kardeşim, sana ihtiyaım olacak. Ve eğer kendini dışarı ekemezsen, seni sürükleyerek çıkaracağım. Declan Amca beni yakabilir, umurumda değil... Sana ulaşmak için Helen'i tehdit etmem gerekirse ederim. Ve eminim onu duymuŐsundur; seni geri almak için her Şeyi yapmaya hazır."

Gözleri tekrar açıldı ve meydan okurcasına baktı.

"Şu haline bak." Hznle sırttım. "Ona gerçekten aŐıksın, değil mi?"

KonuŐamıyordu ama gözlerindeki mesaj açıktı. Ben de her ağabeyin yapacağını yaptım ve görmezden geldim.

"Benim bir numaralı önceliğim sensin küçük kardeşim, bu yüzden seni ayağa kaldırmak için yatağının başında ona işkence etmem gerekirse yaparım. Ailelerimizin mezarları üzerine yemin ederim, yaparım."

Öfkesini görebiliyordum; bütün yüzü seğiriyordu.

Ona sırtarak baktım ve başımı salladım. "Onu kurtarmanın tek yolu bu. Eğer savaŐmazsan, seni zorlayacağım. Eğer deniyorsan, daha çok dene, çünkü

Eğer hareket ettiğini göremezsem, onu buraya sürüklememe bile gerek kalmaz. Kendisi gelecektir... Buraya girebilmek için dilini ısırma bile çalıştı."

Burnu alevlendi.

"Onu terk edeceğine inanmayı reddetti. Kimse ona söylemek istemedi. Bu yüzden defalarca dilini ısırды ve biz de onu uyutmak zorunda kaldık."

Sonunda ağzını açıp bana dişlerini gösterene kadar ağzı titremeye başladı. Gözlerindeki acı, öfke tarafından maskelenmişti.

"Serumunu çıkarmaya çalıştı. Elini yeniden yapılandırmak zorunda kaldıklarını fark ettiğini bile sanmıyorum. Kurşun paramparça etmiş ve işaret parmağı neredeyse kopmak üzereymiş. Onu getirdiklerinde, tamamen bükülmüş-"

"..."

"Neydi o?" Eğildim.

"S...sto...p," diye mırıldandı tüm gücüyle.

Başımı salladım. "Yap beni, küçük kardeşim. Yap beni."

Çünkü ben de bu boktan nefret ediyordum.

Ama başka ne yapabilirdim ki? Dünyadaki her şey bir yana, tepki vermesini sağlayan tek şey oydu.

Ona zarar veriyordum. Ama canının yanmasını tercih ederdim... Bu onun hala yaşadığı anlamına geliyordu. Bu yüzden ona bu şekilde işkence etmeye devam etmek zorundaydım. "Tek yarası eli değildi..."

HELEN

Uyandığımda ciğerlerim ağrıyordu ve boğazımın arkasındaki zonklama hissi geri geldi. Bunu görmezden gelerek yanıma baktım, onun orada olmasını bekliyordum ama tek gördüğüm annemdi. Elleri benimkilerin üzerinde, usulca uyuyordu.

"Wyatt-"

"Bunu bana bir daha yapma."

Soluma baktım, orada sandalyenin arkasına yaslanmış oturuyordu. Dikkatini bana odaklamadan önce gözlerini ovuşturdu. "Eğer Wyatt'ın adını bir kez daha söylersen, fişini çekerim."

"Ona kızma." Babamın eline uzanarak yalvardım. "Bunu başlatan benim."

"Çekip gitmeliydi." Elimi tutarak kaşlarını çatı. "Akıllı olan o olmalıydı ve çekip gitmeliydi."

"Belki... ama yapmadığına memnunum." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Seni seviyorum baba. Gerçekten seviyorum, o yüzden lütfen... lütfen benim yüzümden ondan nefret etme."

"Bir kurşun sağ elinizdeki tüm parmakları parçalamış. Beyin sarsıntısı geçirdin ve hatta sol kalçana bir kurşun daha yedin. Üstelik son iki gündür anksiyete nöbetleri geçiriyorsun.... ve benden tek istediğin... Wyatt'tan nefret etmemem mi?" diye tekrarladı yavaşça, öfkeyle... çenesi gergindi.

Başımı salladım. "Diğer her şey iyileşecek. Daha iyi olacağım. Ama eğer ondan nefret ediyorsan

."

"Ne? olursa olsun onunla birlikte olmayı mı seçeceksin?" diye çıkıştı. Ben. "Sen yirmi beş yaşındasın Helen. Neden bir ergen gibi davranıyorsun? Ne söylediğini, benden ne yapmamı istediğini bir düşün. İkinizi de ben büyüttüm. İkinizin de büyümesini izledim ve şimdi onun hayatınızın aşkı olduğunu iddia ediyorsunuz. Bu sadece bir ezilme-"

"Bundan daha ileri gitti," diye itiraf ettim ve ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Ve ben bir yetişkinim. Bu yüzden ondan nefret etmemen için sana yalvarıyorum baba. Çünkü eğer edersen, onu seçeceğim. Ölü ya da diri, onu seçeceğim. Bu yüzden beni seçim yapmaya zorlama. Sadece beni destekle. Onu bu şekilde sevdiğim için beni suçlama."

Sessizdi ve bana bakmıyordu. "Baba."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü ve Wyatt yüzünden ne kadar acı çektiğimi hissedemedim. Gözyaşlarımı tutamayıp pencereden dışarı baktım.

"Helen?" diye fısıldadı annem, kendini yatağımdan kaldırarak. Gözlerini ovuşturdu ve bana baktı. Nasıl bir yüz ifadesi takındığımdan emin değildim ama ayağa kalktı ve elini yüzüme koydu. "Sorun yok tatlım, ağlamayı kes. Wyatt iyi olacak."

"Ne? Nasıl? Ne oldu?" Doğrulamaya çalışıyordum ama beni geri itti, cevap vermedi.

Ethan odaya girerken, "Görünüşe göre beyin ölümünün tam tersi," dedi. Farklı görünüyordu ama bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum, zaten şu anda bunu anlamamanın benim için bir önemi de yoktu.

"Anlamıyor muyum?" Anneme baktım.

Bana gülümsedi ve ne kadar yorgun olursa olsun bunu zorlamadığını .
"Gözlerini senin için açtı."

"Uyandı mı?" diye sordum, görüşüm bulanıklaşmıştı ama yine de başını salladığını görebiliyordum. Bir çılgılık attım, her yanım rahatlamayla titriyordu.

Yastıklara uzandım, sağlam kolumu yüzüme kapattım ve ağladım, mutlu, yorgun, bunalmış ama çoğunlukla mutlu.

CORALINE

Odasının dışında oturmuş, koridorda karşısındaki cam kapılara bakıyordu. İç çekerek yanına oturdum ama bana bakmadı. Konuşmadı. Koruyucu, kızgın bir baba gibi öylece oturdu. Yüzündeki çizgiler sanki daha da derinleşmiş gibiydi.

"Yaşlı bir adam olmuşsun," diye fısıldadım başımı omuzlarına yaslarken.

Bana doğru eğilmeden önce nefes verdi. "Artık sana da yaşlı kadın diyebilir miyim?"

"Sadece bu seferlik," diye mırıldandım, elini tutup sıkarken. "Çünkü şu anda kendimi öyle hissediyorum."

Elimi bıraktı ve kollarını omuzlarıma doladı.

Başımın üstünü öperek, "O iyi olacak," dedi. "Sadece Wyatt olursa-"

"Yapma," diye mırıldandı, beni bıraktı ve sandalyesinin kenarına oturdu. "Neler oluyor? Bunu nasıl yapabildiler? Wyatt'ın bizi neden gönderdiğini merak edip duruyordum ve şimdi bunun kızımla oynamak için olduğunu anladım. Kafayı mı yedi? Bazı çizgiler vardır sadece geçemezsin. Kuzeninin neden o lanet olası çizgi olduğunu ona açıklamam gerektiğini fark etmemiştim."

"Kendisinin başlattığını söyledi-"

"Kimin tarafındasın sen?" Başını geriye atıp bana dik dik baktı. "Bana bunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Sakin ol. Sen öğrendiğinde ben de öğrendim. Böyle bir şeyi senden saklamayacağımı biliyorsun-"

"O zaman neden bu kadar sakınsın? Onunla konuşmalısın-"

"Ve ne diyeceksin, Declan?!" Onunla kavga etmek istemiyordum. Yorulmuştum. "Neden üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Ama şu anda umurumda değil çünkü o yaşıyor. İkisi de hayatta. Çok şanslıydık Declan... öğrendiğimde... onu gördüğümde ve onun hakkında bir şeyler duyduğumda dünyanın sonu geldi sandım. Onları gömmek zorunda kalacağımızı düşünüp durdum. Asla uyanmayacağını düşünüp durdum. Ve şimdi uyandı. Ve o da uyandı. Geçen haftadan bu yana değişen tek şey biraz kırılmış ve yaralanmış olmaları... ve birbirlerine aşık olmaları."

"Onlar çocuk! Aşkın ne olduğunu bilmiyorlar-"

"Vay canına," dedim soluk soluğa. Belki de yorgunluktandı. Belki de şu anda kulağa ne kadar yaşlı ve aptalca geldiğinin farkında olmadığı içindi.

"Vay canına, ne? Ne!" diye tersledi. Onun ruh haliyle işim bitmek üzereydi. "Declan, seninle tanıştığımda Helen'den iki yaş küçüktüm!" I diye bağırdı ve sanki farkında değilmiş gibi bana baktı. "Ailemden, tüm hayatımdan ve senden önce bildiğim her şeyden uzaklaştım ve seni bir yıldır bile tanımıyordum. Neden mi? Çünkü sana aşık oldum. Eğer beni senin Helen'i sevdiğin kadar seven bir babam olsaydı, o da bizi durdurmaya çalışırdı... ve kim bilir şimdi nerede olurduk."

"Burada," diye fısıldadı ama yüzüme dönmedi. "Hâlâ burada olurduk çünkü kimse beni durduramazdı. Seni duyuyorum. Ne dediğini anlıyorum. Ama yine de bunu onun için istemiyorum. Bana ikiyüzlü diyebilirsin ama yapamam... O benim kızım. Benim kızım. Herkes onu bizden almaya çalıştı, bir şekilde bizim çocuğumuzdan daha az olduğunu söylemeye çalıştı... Ve ben... Kimsenin onun ebeveynlerinin kim olduğunu sorgulamaması için her şeyi yaptık. Eğer onunla birlikteyse..."

"Bu onlar için onun başından beri gerçekten bizim kızımız olmadığı anlamına geliyor." Acısını anlıyordum.

"Onunla alay edecekler, dalga geçecekler ve-"

"Bunu onun yüzüne karşı yapmayacaklar," diye hatırlattım ona. "Ve eğer yaparlarsa, senin beni koruduğun gibi, o da onu koruyacaktır."

"Kendini koruyabilir," diye mırıldandı ve kendi söyledikleriyle çeliştiğini hiç umursamadan suratını astı. Sadece Wyatt'ı bu rolde düşünmek istemiyordu.

Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Doğrulup kolumu onunkine doladım.

"O her zaman bizim kızımız olacak," dedim kolunu öperek. "Hiç kimse yeterince iyi olamayacak. Ve seni anlıyorum. Onların da kendi

tıpkı bizim gibi tırmanacak dağları var... ama size yalvarıyorum. Onların da üstesinden gelmesi gereken şeylerden biri olmayın. Tek istediğim, şimdiye kadar tek istediğim hepinizin sağlıklı ve mutlu olmasıydı."

Tekrar bana yaslandı ve başını benimkinin üzerine koydu. "Kıçını oynatabildiği zaman kıçına tekmeyi basacağım."

Ben gülerek sıkıca tutundum, o da kolunu bana doladı. "Pompalı tüfek ve sallanan sandalyeye de ihtiyacın var mı?"

Kıs kıs güldü ve sonra inledi. "Bu ülkede üç yüz milyondan fazla insan var. Bu lanet şehirde beş milyon insan var ve birbirlerini mi seçiyorlar?"

"Kimi seveceğini sen seçmezsin. Sadece seversin." Bu yüzden aşk bu kadar çıldırtıcıydı... Bir kez düştün mü, doğru ya da yanlış diye bir şey yoktu. Sadece ona teslim olmak zorundaydın.

"Onları cesaretlendirmeye gitmeyin ta ki... ta ki..." Bunu kabul edene kadar. "Tamam." Bu çılgınca bir istektir ama ne ki? Onu seviyordum ve İhtiyacı olan şey buydu. Helen'i sevdiğini ve onun seçimini kabullenmeyi öğreneceğini bilerek teslim oldum.

WYATT

Rose mu?

Koku burnuma doldu ve sıcaklığı hissettiğimde anladım ki...

Helen.

Benim yanımdaydı.

Kaç gün geçtiğini bilmiyordum. Sadece karanlığı biliyordum. Diri diri gömülmek gibiydi. Sanki beni çoktan tabuta koymuşlardı. Karanlık ve soğuktu ve hareket edecek yer yoktu. Beni duyamıyorlardı. Ama ben onları duyabiliyordum, hıçkırıyorlardı, dua ediyorlardı, bağırıyorlardı... özür diliyorlardı. Büyürken o kadar çok cenaze törenine katılmışım ki, bazen benimkinin nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum... Bir gösteri olacağını biliyordum. Ninem beni şık bir şekilde uğurlayacaktı. Ethan'ın özenle hazırlanmış bir konuşma yapacağını, ama yine de kıçında bir sopa varmış gibi görüneceğini düşündüm. Dona bir şey söylemeyecek.... ve Helen. Onun tepkisinin ne olacağını hiç düşünmemiştim. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü yanılmışım. Her konuda yanılmışım. Büyük bir uğurlama olmayacaktı. Pişmanlık olacaktı.

Onları her dinlediğimde bunu hissettim... ve seslerinde duydum. Daha fazlasını yapmadığımız, farklı davranmadığımız, gerçekten ne hissettiğimizi asla söylemediğimiz için pişmanlık... ve bu canımı yaktı. Karanlık beni rahatsız etmedi. Soğukluk beni rahatsız etmedi. Onlar rahatsız ediyordu. Acıları rahatsız ediyordu ve onlar ağlayıp yalvardıkça ben de onlara ulaşmak için daha da çaresizleşiyordum. Ethan'ın çığlıklarını duyduğumda... dibe vurduğumu, bundan daha fazla acı çekemeyeceğimi düşünmüştüm ama belli ki hiçbir şey bilmiyordum.

Ama Helen geldiğinde.

Gülleri kokladığımda ve sanki onu öldürüyormuşum gibi çığlık attığımda... aşırı nefes almaya başladığımı duyduğumda... panikledim. Nefes almak için çırpınmasından başka bir şey duyamadım.

Yardım edin!

Lütfen yardım edin!

Ben değil. Onunla. Helen! Hadi bebeğim, nefes al! Sonra sanki ışıklar kısa bir süreliğine aniden açıldı. Nasıl olduğunu bilmiyordum, ama sonra her şey çok parlaktı. Ve baktığımda, işte oradaydı... kırmızı gözleri ve yüzünde aptal bir sırıtişla benim kışımın ağabeyi.

HELEN!

Ona bağırmaya çalıştım ama ağzım açılmadı. Ve aynı şekilde, gözlerim tekrar kapandı ve ışık gitti. Ama bir kaçışım vardı. Ne yapacağımı biliyordum. Sadece o sesi düşündüm... onun nefes alışını ve bunu yaptığımda... aynı bunun gibi, gözlerim açıldı.

"Wyatt?"

Elini yüzümde hissettim. Yavaşça odaklandım. Kahverengi yüzünün her yerinde kesikler vardı. Saçları karmakarışık ve daha da kötüsü, doğal kokusu artık hastanenin kokularına karışmıştı... ama yine de güzeldi.

"Neredeyse bana kalp krizi geçirtiyordun," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Beni terk etmeyi bırak."

Gözlerimi kırptırarak, "Ben... ben... gitmiyorum... hiçbir... yere..." diye cevap vermek için tüm gücümü harcadım.

Nasıl yapabilirdim ki? Görünüşe göre o benim itici gücümken.

"Güzel, uzun uzun konuşmamız gerekecek," diye homurdandı Declan Amca yanımıza gelip bana ters ters bakarken.

"Baba-"

"Ben... bunu... dört gözle... bekliyorum," diye cevap verdim ve yüzündeki ifade değişmeyince gülümsemeye çalışarak "Efendim," diye ekledim.

Dilini şaklattı ama bir şey söylemedi, bu da Darcy'nin onun yanında ayağa kalkmasına neden oldu. "Bu konuda daha sonra kavga etmek zorunda kalacağımızı biliyorsun."

"Getir...getir."

Helen, "Çocuklar, onun dinlenmesi gerekiyor," dedi ve hepsi ona delirmiş baktı. Ben daha söyleyemeden Ethan ona seslendi.

"Öğüt almayanlar öğüt vermemeli," dedi ve sonra bakışları Darcy'ye kaydı. "Sen kız kardeşin adına savaşıyorsun. Ben de onun adına seninle savaşmak zorunda kalacağım."

"Ve herkes sonsuza dek mutlu yaşadı... ama Kral Ethan'a ne oldu?" Sedric soluk soluğa etrafımızda oluşan çemberin içine doğru eğilirken kolunu annesine doladı. "Callahanville'de Ethan'ın küçük kalbinin o gün üç beden büyüdüğünü söylerler. Ve sonra ailenin gerçek anlamı ortaya çıktı ve Ethan on Ethan'ın gücünü buldu, artık iki!"

Herkes sessizdi ve hiçbir şey, şu anki durumum bile, tepkisini görmek için Ethan'a bakmamı engellemedi. Yeşil gözlerini, kaşlarını kaldırarak sırtmaya devam eden Sedric'e dikmişti. "Bu şakanın neye gönderme yapması gerekiyor?"

Herkes bir iç geçirdi.

Neal Amca, "Grinch," diye cevap verdi ama Ethan ona boş boş baktı. "Yeşil canavarın Noel'i çalmaya çalıştığı Noel filmini biliyorsun, çünkü o bir huysuz."

"Ama sonunda herkesi sevmeye başlıyor ve Noel'i geri getiriyor, sonra da bir tavuk kesiyor," diye devam etti Sedric.

"O bir hindi," diye düzeltti Neal Amca.

"Hindi. Tavuk. Her neyse." Sedric gözlerini devirdi. "Şişman bir kuş yiyorlar ve sonunda herkes bir arada oluyor."

"Bunları bir komedi skeci olarak kullanırsak milyonlar kazanabiliriz." Ethan başını salladı ve sonunda tekrar konuştum.

"O...gördü. Seninle... dalga geçiyor..."

İkisine de kıs kıs güldü. "Ama lütfen, edin, bize tüm hikayeyi anlatın. Bir sonraki Bay Scrooge ben olacağım."

Sedric yüzünü buruşturarak babasına, "Bizimle dalga geçiyor, baba," dedi. "Bu Ethan'a nasıl tepki vereceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Ona birkaç gün verelim. Şoka girmiş olabilir," dedi Neal Amca, sanki hepimiz orada değilmişiz gibi.

Ve nedense Helen gülmeye başladı. Onunla birlikte tüm yatağın sallandığını hissedebiliyordum. O kadar komik değildi ama kahkahası bulaşıcıydı.

ve belki biraz da tuhaftı, herkesi kendisiyle birlikte güldürüyordu. Grinch dışındaki herkesi tabii ki, gerçi o da gülümsüyordu.

Ölüm bu aile için gelmeye çalıştı... benim için. Ama görünüşe göre, biz Callahanlar ölen tiplerden değilmiz.

Onlar konuşurken, bizi izlerken gözyaşlarını tutamayan büyükanneme baktım. Sonunda bakışları benim üzerime düştü. O gülümsedi; ben gülümsemedim. Kaşları birbirine çatılırken öylece ona baktım.

Ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Ama ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Bunun yerine gözlerim diğer tarafa kaydı. Başımı kaldırıp ona baktım ve o da duraklayarak gözlerime baktı.

Anladığını biliyordum.

Ben de bunu zihnimin gerisine ittim ve ona odaklandım.

Artık benim için anlamlı olan tek şey oydu. Onu sevmek beni her zaman kurtarmıştı.

Helen... beni öptüğün için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

EPILOG

"Gerçek, onu hazmetme
yeteneğimize göre değişmez."

~ *Flannery O'Connor*

OceanofPDF.com

WYATT

"Bunu hissediyor musun?" Chicago Medical'da Cerrahi Şefi olan Doherty Han bacaklarıma bastırırken bana sordu.

"Evet, şimdi beni beyin ölümü gerçekleşmiş ilan eden moronları kovun," diye tersledim onu, konuşmamı ve üst vücut hareketlerimi yeniden kazandığımdan beri benimle yüzleşmeye cesaret edemeyen lanet olası aptallara camdan bakarak.

Üç hafta.

Bu noktaya gelmek için üç hafta geçti ve bacaklarım hâlâ kütük gibi hissediyordu. Hissin geri geleceğini biliyordum ama bu, bu kadar uzun sürmesine kızamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Buraya getirildiğinde durumun çok kötüydü. Protokolü takip ettiler-"

"Beni neredeyse diri diri gömüyorlardı demek istiyorsan, evet tabii," diye tersledim, sinirlenmişim. Artık kapana kısılmamıştım ve kontrol tamamen bendeydi, çok kızmıştım!

"Diri diri gömülmezdin," dedi lanet ışığı gözlerime tutarak. "Büyük olasılıkla şoka girecek ve sonra da hipoksiden ölecektin."

Ondan uzaklaşıp yanımda elma püremi yiyen adama doğru bakarak, "Neden hâlâ bu hastanenin şefi?" diye sordum.

Ethan dikkatini vermemiş gibi gözlerini kırıştırdı, cevap vermeden önce soruyu hatırlaması gerekiyordu. Yeşil gözleri önce ona sonra da bana baktı: "Bize indirim yapıyor."

"Hastanenin yarısı bizim!"

"Bu hâlâ ödeme yapmadığımız anlamına gelmiyor," diye cevap verdi ve kitabının sayfalarını çevirmeden önce ağzına bir kaşık daha aldı.

Şu anda ciddi olamaz.

"Onu artık eve götürebilirsiniz Bay Callahan," diye konuştu doğrudan Onu

"Bunu sadece sinir bozucu olduğu için , değil mi?"

Kıkırdamaya cesaret etti. "Tabii ki hayır. Doktorlarımın sağlığını çok ciddi. Tüm testlerden geçti ama bir süre tekerlekli sandalyeye ihtiyacı olacak.

tedavi görüyor."

"Onu sakinleştirebilir misin? Şikayet edecek-"

"Bugün gerçekten benimle kavga etmek istiyor musun?" diye sordum ve sandalyeden kalkıp bana bir yün palto fırlatırken içini çekti.

Kaptım ve giydim, o da sandalyeyi yanıma getirdi. Neyse ki, bana yardım etmekten daha iyisini biliyordu ve ben kendimi sürüklerken onu tuttu. Eğildi, ayakkabılarımı önüme koydu... ve onları ayağıma geçirirken sinirlendiğimi hissedebiliyordum.

"Helen nerede?"

"Neden? Bunu senin için yapmasını mı tercih ederdin?" diye sordu bana dönerek.

"Evet, aslında ben-"

"Onu sevdiğini sanıyordum. Parmaklarına yeniden hareket kazandırmak için çok çalışıyor ve sen onun ayakkabılarını bağlamasını mı istiyorsun?"

Gözlerimi kapattım... çünkü bu savaşı kaybetmişim ve ben bir aptaldım. Bir için unutmuştum, kendi gelişimime kızmakla meşguldüm. Kendimi zayıf hissediyordum... ve olanlardan sonra tek istediğim kendimi kontrol etmektir. Zihnimin tıbbi kısmı gerçeğini anlıyordu. Gücümün büyük bir kısmını geri kazanmış olmam bir mucizeydi. Çoğu insan hiçbir zaman kayda değer bir motor fonksiyonunu geri kazanamaz ve hayatlarının geri kalanını gözleriyle iletişim kuran bir sebze olarak geçirirdi. Bunun için minnettar olmalıydım, kendimden bu kadar çok şeyi geri kazandığım için.

Ama bunun benim doğamda olmadığını fark başlamıştım.

İstediğimi istedim ve elde edemediğimde... hayır... her zaman elde ettim.

"Bunu büyük bir gösteri haline getirmediğin için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Beni koridora götürdü. Hemşireler, doktorlar, katımızdaki çok az sayıda insan - hepsi gitmişti, görünürde yoktu ve bunu benim için yaptığını biliyordum.

Asansöre ulaştığımızda "Bana henüz teşekkür etme," dedi ve kapılar açıldığında bir şeyler olmasını bekleyerek biraz gerildim. Ama onun yerine boştu. "Birilerinin güven sorunları var."

Gözlerimi devirdim. "Yıllardır ağabeyimsin, beni suçlayabilir misin?"

Kahretsin. Bunu söylemek istememişim-

"Yıllardır küçük bir kardeşin var, beni suçlayabilir misin?" diye sordu ve ben de kendimi tutamadım. Sırıttım.

"Yani birbirimizin içindeki kötülüğü mü ortaya çıkarıyoruz?"

Özel garajın kapıları açıldığında beni ileri doğru iterek, "En kötüsünü tanımla," dedi. Orada, kapıların önünde, tüm garajdaki tek araba, 1969 model siyah ve krom bir Lincoln Continental Mark III duruyordu.

"Kim öldü?" Beni yolcu koltuğuna götürdüğünde sordum.

yan.

"Arabamla dalga geçme," dedi ciddi bir şekilde, ben kendimi arabaya atarken.

ön yolcu koltuğu.

"Dalga geçmiyorum. Kendisiyle dalga geçiyor." Gülmemeye çalıştım ama o beni görmezden geldi ve tekerlekli sandalyeyi uzun bagajına yerleştirdi - ki bu da arabanın ikonik bir mafya arabası olmasının nedenlerinden biriydi. "Dünyaya benim mafyada olduğumu da söyleyebilirsin." Arabaya bindiğinde ekledim.

"Emniyet kemerini tak," dedi, kemerini taktı ve motoru çalıştırdı.

"Evet, baba." Gözlerimi devirip tokayı yerine oturttum ama tekrar konuşmak için hamle yaptığımda beni tersledi. Yine gülsem mi yoksa akli dengesini mi kontrol etsem emin olamadım. "Sen kimsin ve kardeşim nereye gitti?"

"Nana ve Helen sana eve hoş geldin partisi planlamışlar," diyerek konuyu değiştirdi. Fark ettim ve sinirlendim çünkü işe yaramıştı.

"Bir tane daha mı? Tanrım," diye homurdandım, deri koltukta arkama yaslandım. "Yemin ederim parti yapmak için her türlü nedeni arıyorlar."

"Başka bir amaca da hizmet ediyor-"

"Elbette öyle. Tüm partilerimiz başka bir amaca hizmet ediyor. Biz bunu biliyoruz. Gelen insanlar da bunu biliyor. Onları sadece hala burada olduğumuzu göstermek için çağırıyoruz. Bizi hiçbir şeyin yıkamayacağını. Ancak, bacaklarım şu anda pek iyi durumda değil-"

"Bunu bilmelerine gerek yok," diye cevap verdi, bizim çıkışımız olmamasına rağmen çıkış rampasına döndü. "Tek bildikleri, diğer suçlarını örtbas etmek için rol yapıyor olabileceğin."

"Ne suçu?"

Durdu ve düğmelerden birine basarak Lincoln'ün üstünün kalkmasını ve geri gitmesini sağladı. Serin hava içeri girerek havayı doldurdu ve sol tarafımı işaret etti. "Şu suçlar."

Ağzım açık kaldı ve tutamadım. Gülmeye başladım.

O deliydi... O lanet olası bir dahiydi.

"Yeni bir Chicago için çok fazla," diyebildim sonunda, hepsini görebilmek için başımı eğdim çünkü çok uzaktaydı.

"Chicago her zaman Chicago olacak," dedi, Chicago Skyway Ücretli Köprüsü'nde, "Chicago'ya Hoş Geldiniz" yazısının hemen altında, ayak parmaklarından baş aşağı ve çıplak bir şekilde asılı duran soğuk gri bedenlerine bakarak... ki bu sabah köprüyü kim görse, belediye başkanı, vali, itfaiye şefi ve eski güzel polis komiserinin bedenleriyle karşılaştırdı... her birinin karnına kazınmış tek bir kelime vardı... mükemmel bir cümle oluşturuyordu.

"Chicago'ya hoş geldiniz, önce fareler ölür." Sırıtarak başımı salladım.

"Bravo.

Başkan henüz olağanüstü hal ilan etmedi mi?" "Ona bir gün vermesini söyledim."

Bunu düşündükten sonra kaşlarımı çattım. "Komiser ve valiyi gerçekten kendim için istiyordum."

"Daha büyük sorunlarımız var. Unutma," dedi ciddi bir şekilde, sonra arabanın üstünü tekrar yukarı kaldırdı. "Peki, güneyle ilgilenmeden önce, son üç haftadır bana söylemediğin her ne varsa itiraf etmek ister misin?"

Bu anın geleceğini biliyordum. Ama nasıl söyleyeceğimden emin değildim.

"Ya şimdi ya da asla, kardeşim."

"Bizi kurtaran sen değildin, değil mi?" Farelerden ona bakarak söyledim ve durakladı. "Bizim için gelmedin... Bunu bilmene imkân yoktu."

"Peki kim yaptı?" diye sordu ve her yeri gerildi.

"Sen mi-"

"Söyle. Yani ben deli değilim." Gözleri sertti ve eski halini gördüm.

-O gözlerdeki soğuk, aşılmaz Ethan. "Söyle."

"Yaşıyorlar," fısıldadım önce, sonra tekrarladım. "Anne.

Baba. Yaşıyorlar."

"Sana mı geldiler?" diye sordu, hâlâ kıpırdamadan.

Başımı salladım. "Onları hâlâ duyabiliyorum. Delirdiğimi sanıyordum. Ama oradaydılar ve Nana hiç şaşırmadı."

"Babam... o dedi mi..." Söyleyeceği şeye inanamıyormuş gibi çenesini sağa doğru kırdı.

"Kardeşini bırakma," dedik ikimiz de aynı anda. Ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne zaman-"

"Boston." Direksiyonu kavrayarak başını salladı. "Sadece ölüyorum sanıyordum. Zihnim beni rahatlatmak için bunları uydurdu. Ama kolumda bir sızı hissettim ve Ivy ölmeden önce bana bir şey alıp almadığımı sordu-"

"Senin kanın!" Hatırlayarak neredeyse çığlık atacaktım. ". Kan kaybından ölmen gerekirdi ama ölmedin. Ve o doktor kiti.... çok hazırlıklıydı."

"Helen ikinizi de kurtardığımı gördüğüne yemin etti," diye fısıldadı Ethan. "Ama ben görmedim. Hiçbir fikrim yoktu. Bir alarm almıştım ve adamlarımız çoktan yola çıkmıştı. Güvenlik kayıtlarına bakmak için geri döndüm ve hepsi gitmişti. Sadece o gün için değil, bütün hafta boyunca. Öylece gitti. Cain'den bile uzakta ve hacklenip hacklenmediğimizi öğrenmenin bir yolu var-"

"Declan Amca ya da Helen ile konuşmak." "Aynen öyle."

İkimiz de orada oturmuş, sessizce son on yılın... hayır, neredeyse yirmi yılın bir yalan olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyorduk.

"Ne yapacaksın?" Sonunda ona sormayı başardım.

İçini çekti ve arabayı parktan çıkarıp caddeye geri döndü. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Ne diyorsun lan sen? Kendini duyuyor musun? Ethan, ailemiz. Her ikisi de. Yaşıyorlar. Dışarıdalar ve-"

"Ve onları bulmamıza asla izin vermeyecekler!" diye tersledi ve gözlerinde benim de paylaşmış olmam gereken öfkeyi, acıyı, şoku ve şaşkınlığı gördüm. "Bildiğimizi biliyorlar. Benim için, eğer hiçbir şey söylemeseydiniz, bunun imkânsız olduğunu düşünürdüm... hayır, dürüst olmak gerekirse, bunu unutturdum - şehir, aile ve iş arasında, bunu gerçekten düşünecek ne zaman zamanım olurdu? Eğer Helen ikinizi de kurtardığım için bana teşekkür etmeseydi, bu konuyu asla açmazdım. Ama o söyledi ve ben de anladım... Kafamın karışabileceği tek bir adam vardı. Ve Nana'ya attığın o bakıştan anladım ki... sen de benim gibi düşünmemeye çalışıyordun. Bir hata yaptılar. Senin gittiğini sandılar. Vedalaşmaya geldiler ama başından beri uyanık olduğunu ve eğer durum buysa onları duyduğunu artık biliyor olmalılar."

"Yani bilmiyormuş gibi mi davranacağız?" Ailemizin hayatındaki, benim hayatımdaki en önemli iki insan ölmemişti. Chicago'da bir yerdeydiler ve unutmamız mı gerekiyordu?

"Her şeyi duyabileceklerini bilerek hareket etmeliyiz. Her şeyi görebildiklerini-"

"Kendilerini tanrı yaptıklarını mı?" Tabii ki yaptılar! "Sence bencilliğimi kimden miras aldım? Annemden mi, babamdan mı? Sanırım annemden. Önce o gitti. Babamın bunu kabul etmesine imkan yok...oh, ve çok incinmiş gibi davrandı...saçmalık. Hepsi saçmalıktı." Arabanın etrafına bakındım ve sonra hoparlöre doğru eğildim. "Anne, baba, eğer dinliyorsanız, lütfen kalbimin derinliklerinden, en derin samimiyetimle söylüyorum ki, haşlanmış kar kışınızı çatlatmaya değmezsiniz ve sizi görürsem kafataslarınızı kırarım, ikiniz *de cic maith sa tóin atá de dhíth air!* (iyi bir kış tekmesine ihtiyacınız var)."

"İşin bitti mi?" diye sordu. Bu kadar sakın olmayı nasıl başardığı beni aşılıyor ve çok sinir bozucu.

"Hayır, işim bitmedi. Ama devam et, bana neden gerektiğini açıkla."

"Onları görmek istiyorum," diye itiraf etti ve beni bir an için şaşırttı. "Ama sonra ne olacak? Saklandıkları yerden çıkmak için bunca zahmete katlanmadılar. Hayatımıza girmek için geri dönmeyecekler. Ve eğer onları takip eder ve bulursak... onlardan daha uzun yaşadığımızda ne olacak? Onları yeniden gömecek miyiz? Yeniden yas mı tutacağız?"

Ne kadar çabalarsa çabalasın, her zaman benden ne kadar farklı olduğunu gösterdi. "Bu noktada mantıklı olman gerekmiyor Ethan. Sen de onların çocuğusun. Seni incittiler. Sadece üzgün olmalısın. Sırada ne olduğunu düşünmemeli ve sadece onları görmek istemelisiniz. Onlara neden yaptıklarını sor.

."

"Bunu yapabilsinler diye yaptılar," dedi usulca. "Pek çok kez şansım yaver gitti. Şimdi merak ediyorum, ne benim kendi gücümle oldu ne de onlar yaptı? Her iki durumda da, onlar bizi korumasaydı, ölmüş olurduk. Siz ameliyata gelmeden ben ölmüş olurdu. Sen de lobide ölmüş olurdun."

"Sen de benim için mantıklısın," diye homurdandım pencereden dışarı bakarken. "O zaman ikimiz için de kızgın olacağım."

Kıkırdadı ama telefonunun çalması ve arabanın Bluetooth'una bağlanmasıyla kesildi.

Arayanın kimliğini görünce, cevap vermeden önce ikimiz de birbirimize baktık. "Nana-"

"Parti iptal edildi. eve gitmen gerekiyor." Ses tonu tamamen bozuktu.

"Ne var-"

"Telefonda konuşamam. geri dön." Ve telefonu kapattı.

Yu

kar "Bu aileyi yönettiğin günleri hatırla... ya da en azından sen

1.

düşündün mü?" Ona dedim ki. "Şimdi küçük kardeşine şoförlük yapıyorsun ve büyükannemiz sana patronluk taslıyor."

"Ön koltukta yanımdasın, kimseye şoförlük yapmıyorum," diye cevap verdi, umursamaz bir tavırla. Nasıl hâlâ bu kadar sakin olabiliyordu? Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok canım yanıyordu. Onca gözyaşı, onca yalvarış, kendimi adadığım her şey... doktor olmamın nedeni onların ölmesiydi.... ve şimdi... şimdi hayatımın yalanlar üzerine kurulu olduğunu biliyordum... eğer Dona öğrenirse-

"Dona... eğer o hiç..."

"Onun da öğrenmesi an meselesi," dedi ve planlarında kaybolduğu o şeyi yaptığını anlayabiliyordum.

"Sence ona gidecekler mi-"

"Gabriel'in ne kadar uygun olduğunu düşünüyorsun?" diye yavaşça sordu ve ben anlamaya çalışarak durakladım. Devam etti, "Tam zamanında geldi... Dona'ya nasıl yaklaşacağını çok iyi biliyordu... bize nasıl yaklaşacağını. Nana başından beri bizim tarafımızdaydı ve annem asla İtalya için bir anlaşma yapmazdı. Dona'yı ne kadar iyi tanıdığı umurumda değil. Bunu yapmazdı. Gabriel'i onlar yerleştirdi... yani o da biliyor."

Ağzımdan çıkan küfürlere engel olamıyordum ama kime küfrediyordum? Onlara mı? Gabriel'e. *"Cazzo! Che due coglioni! Figlio di puttana!"* (Kahretsin. Bu ne lan. Orospu çocuğu!).

"Evet, öyle," diye fısıldadı nefes verirken. "Ona söylemesi sadece bir zaman meselesi."

"Onu öldürürler." Bizi öldüremezler. Ama onu öldürürler.

"Dona ona aşık olursa olmaz," diye cevap verdi ve ben gerçekten kimin tarafında olduğunu merak etmeye başlamıştım. "Helen seni kaybetme ihtimali karşısında ölmeye hazırdı... Dona'nın ne yapacağını düşünüyorsun-"

"O öyle biri değil-"

"O bir Callahan," diye hatırlattı bana. "Farkında olsun ya da olmasın, o öyle bir insan. Siz hiç aşık olacağınızı, hem de yeniden yaşamak için savaşımanızın tek nedeni olacak kadar aşık olacağınızı düşündünüz mü?"

"Tek neden Helen değildi," diye mırıldandım, arkama yaslanırken gözlerimi kapattım. O bunun büyük bir parçasıydı ama tek nedeni o değildi.

"Sebeup ne olursa olsun, Dona'yı bu işe bulaştırmayalım," dedi usulca. "Bırakalım da mümkün olduğunca uzun süre peri masalını yaşasın. En azından bu kadarını hak ediyor."

"Dikkat et, kalbin yine belli oluyor ağabey," diye takıldım ona, bir şeylerle karşılık vermesini bekliyordum. Ama hiçbir şey söylemedi. Göz kapaklarımı kaldırdığımda artık beni dinlemediğini gördüm. Ana planına geri dönmüştü... ama ne için? Ailelerimiz için mi? Güney çeteleri mi? Dona için mi? "Ethan."

"Hmmm..." diye mırıldanarak düşüncelerinin ne kadar derin olduğunu kanıtladı.

Dişlerimi sıkarak dikkatini çekmek için bacağımı kaldırdım. Bana bakınca devam ettim: "Yakında yürüyeceğim, o yüzden her ne planlıyorsan beni de dahil etsen iyi olur."

Gözlerini dikti ve sıırttı. "Dikkatli ol küçük kardeşim, kalbin yine ortaya çıkıyor."

"Geri döndüğün için tüm ilginin sende olmasına izin veremem." "Ben yokken iyi iş çıkardın."

Aslında babama teşekkür etmek istiyordum ama artık anne ve babamızın hayatta olduğunu bildiğimiz için bu doğru gelmiyordu. Bu lanet ailede hiçbir zaman sıkıcı bir an olmadı.

Malikânenin kapıları açıldığında "Bu da ne?" diye mırıldandı ve ilerlerken neye baktığını görmek için baktım.

Evin önündeki su fıskiyesinin etrafında birbirini kovalayan iki küçük siyah köpek vardı. Daha da tuhaf olan şey ise kimsenin onları uzaklaştırmıyor olmasıydı. Köşede, özel yapım kırmızı bir 1953 Maserati A6 Berlinetta vardı ve dünyada sadece bir kişide vardı... Güney İtalya'da onu satmayı reddeden yaşlı bir zenginde. Biliyordum çünkü Ethan yıllar önce o arabayı istemişti.

"Bir misafir mi bekliyordun?" Ona sordum.

"O annemin arabasıydı," diye cevap verdi ve arabayı konağın önünde durdurdu.

Gözlerimi kocaman açarak konağa döndüm. "Yapmazlar."

Beklemedi. Monk'tan önce kapıyı açtı ve Greyson da benimkini açtı. Yüzü derin yara izleriyle kaplıydı, morluklar yeni yeni solmaya başlamıştı. Tekerlekli sandalyeyi almak için hamle yaptı ama ben başımı sallayarak bacaklarımı kendim kaldırdım. Acıya rağmen, onların önünde tekerlekli sandalyeyle dolaştırılmamın hiçbir yolu yoktu.

"Wyatt?!" Helen'ın ellerini omzumda hissettim.

Ona yaslanarak fuayeye doğru yürümeye devam ettim, kapıların önünde durduğu yemek odasına doğru onu takip ettim. Yaklaştığımda, çok pahalı İtalyan ayakkabıları giyen ve büyükannemizin karşısında oturan beyaz saçlı, güneşten bronzlaşmış bir adam gördüm.

"Kim lan bu?" Sinirlenerek sordum.

"Ethan. Wyatt," dedi büyükannemiz, neredeyse öfkeyle elindeki bardağı kıracaktı. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Fiorello Orsini ile tanışın, yani beni lanet olası yoldan çıkaran, ölüme terk eden, doğmamış kızımı ve neredeyse babanızı kaybetmeme neden olan orospu çocuğu!" dedi.

"Biz İtalyanlar ve İrlandalılar savaştaydık. Büyükbabasına ve annesine hizmet ettim. Ailelerimiz birleştğinde geçmişi geride bıraktığımızı sanıyordum Evelyn. Ne de olsa benim senden aldıklarım Sedric'in benden aldıklarının yanında devele kulak kalır," dedi Fiorello. Büyükanne o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalye neredeyse devriliyordu, içkisini adamın yüzüne fırlattı; öfkeden titriyordu.

"Öleceğim güne kadar seni asla affetmeyeceğim!" Ethan ve benim yanımdan geçmek için harekete geçti ama Ethan tekrar konuşunca durdu.

"Eğer durum buysa, o zaman ona senin yanında güvenemem... yazık. Orlando hayatta olsaydı, kızı hayatta olsaydı, bu habere çok sevinirlerdi," dedi ve peçeteyi alıp yüzüne sürdü.

"Ne haberi?" Ethan sadece büyükannemize doğru bakarak sordu ve büyükannemiz sanki yıllardır sır saklayan oymuş gibi onu tokatlamaya hazır görünüyordu.

"Kızın!" diye bağırdı. "Neyi?"

Nefes nefese kaldım.

"Baba!"

Declan Amca merdivenlerden inerken hepimiz döndük, yanında dört yaşlarında ya da beş yaşından büyük olmayan küçük bir kız vardı. Uzun kıvrıkcık kahverengi saçları vardı ve kırmızı bir ceket giymişti; elini bıraktı ve doğruca Ethan'ın bacaklarına doğru koştu.

Ethan'ı hayatım boyunca hiç bu kadar korkmuş ve şaşkın görmemiştim. Sanki yabancı bir yaratık ona saldırıyormuş gibi yere bakıyordu.

"Ethan, kızınla tanış, Giovanna Siena Orsini-Callahan," dedi Fiorello. "Annesi ve ben ona sadece Gigi diyoruz."

Ona baktım ve tam bir heterokromi olduğunu gördüm; gözlerinden biri açık kahverengi, diğeri ise Ethan'inkiyle aynı keskin yeşildi. Ona benziyordu, sadece daha bronz zeytin tonlu bir teni vardı. Ona hayret ve sevgiyle bakarak sıırttı ve hızla konuştu.

"Mamma alla fine disse che potevo venire ma il nonno disse che doveva cavalcare l'edera perché era velenosa" (Annem sonunda gelebileceğimi söyledi ama büyükbabam zehirli olduğu için sarmaşıktan kurtulması gerektiğini söyledi). O konuştuğunda hepimiz dönüp yüzünde küçük ama acımasız bir sırıtış olan Fiorello'ya baktık. O anda hepimizin aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Ivy'yi öldürdü.

OceanofPDF.com

JJ McAvoy Yazarından Daha Fazla Keşfet

Acımasız İnsanlar Serisi

ACIMASIZ
İNSANLAR
DOKUNULMAZLAR
AMERİKAN KANLI
KRALLIK VAHŞİLERİ
DECLAN+ CORALINE

Ahlaksızlığın Çocukları

AHLAKSIZLIĞIN
ÇOCUKLARI Serisi
HIRSIN ÇOCUKLARI
KURTULUŞUN ÇOCUKLARI

VICIOUS - serinin son , 2018'in sonlarında çıkacak

Single Title Romantik

MALACHI VE BEN
SİYAH GÖKKUŞAĞI
SONSUZA DEK GÖKKUŞAĞI
ELI VE GWEN ARASINDAKİ O ŞEY ŞEKER
BEBEK GÜZEL
ÇOCUK YILDIZ

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

J.J. McAvoy Montreal, Kanada'da doğdu ve 2016 yılında Carleton Üniversitesi'nden Beşeri Bilimler alanında onur derecesiyle mezun oldu. Üç çocuğun en büyüğüdür ve yıllardır yazmayı sevmektedir. Eserleri Shakespeare trajedilerinden modern pop kültürüne kadar her şeyden ilham alıyor. İlk romanı Ruthless People çok satanlar listesine girmiştir. Şu anda dünyanın dört bir yanını geziyor, yazıyor, ilham arıyor ve hayranlarıyla buluşuyor. Kendisiyle iletişime geçmek için lütfen düzenli olarak güncellediği sosyal medya sayfaları aracılığıyla iletişimde kalın.

<https://www.facebook.com/iamjjmcavoy/>

<https://twitter.com/JJMcAvoy> .

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

